

HỘI ÁI HỮU CỰU NỮ SINH GIA LONG NAM CALIFORNIA (Gia Long Alumnae Association Southern California)

California Non-Profit Corporation #2448875
9353 Bolsa Ave. #M47, Westminster, CA 92683.
Phone/Fax: (714) 870-5505

Email: gialongnamcalifornia@yahoo.com - Website: gialongnamcali.com

Lời Ngỏ

Thấm thoát đã hơn 30 năm người Việt Nam chúng ta lưu lạc nơi miền viễn xứ, Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Gia Long Nam Cali cũng đã được 23 tuổi. Mỗi năm chúng ta đều theo truyền thống của xứ Mỹ, mừng ngày lễ "Tạ Ôn."

Ngày lễ Tạ Ôn giúp chúng ta nhớ lại tất cả những ân sủng trong cuộc đời. Chúng ta Tạ Ôn Thượng Đế cho chúng ta tiềm năng để giúp đỡ bản thân mình và những người kém may mắn khác trong cuộc sống. Tạ Ôn dù với sự thay đổi của dòng đời chúng ta vẫn duy trì những truyền thống tốt đẹp. Chính bởi vì chúng ta từ bước đầu đã được hấp thụ một quá trình giáo dục văn hoá và kỷ luật từ ngôi trường có uy tín hàng đầu của nước Việt Nam, và chúng ta luôn nhớ ơn Thầy Cô.

Mỗi lần hội ngộ là thầy trò Gia Long cảm thấy hạnh phúc được bên nhau. Tinh thần tương ái của học trò Gia Long giúp chúng ta nâng đỡ nhau qua những khó khăn của cuộc đời. Ngoài gia đình tình bạn giúp ta yêu thêm đời sống.

Nhờ sự ủng hộ tận tình của Quý Thầy Cô, sự hưởng ứng nồng nhiệt của các chị em Gia Long, sự hỗ trợ tích cực của các Hội Đoàn bạn, sự phối hợp chặt chẽ với các Hội Ái Hữu Gia Long trên toàn thế giới qua mạng lưới toàn cầu, sự tham gia đặc lực của Ban Chấp Hành, HAHCNSQL Nam California đã tiến một bước khá xa về nhiều phương diện. Từ kinh nghiệm trong việc tổ chức những tiệc Hội Ngộ, buổi Họp mặt Tân Niên với những màn văn nghệ quy tụ nhiều các chị em và quý Thầy Cô, đến việc thăm viếng và đưa quà tận tay quý Thầy Cô tại Sài Gòn, tổ chức picnic ngoài trời, tiếp đón chào mừng các Giáo Sư từ xa đến. BCH đã không ngừng tham gia hay tổ chức các công tác xã hội như thăm viếng viện dưỡng lão, thăm Thầy Cô đau yếu, an ủi những gia đình của Gia Long khi tang chế cũng như lúc khó khăn, đi bộ để ủng hộ phong trào chống bệnh Alzheimer, bệnh ung thư, và giúp đỡ Thương Phế Binh VNCH.

Chúng tôi hân hoan gửi đến quý Thầy Cô và các chị em Gia Long Đặc San 2009 với chủ đề "Tạ Ôn" trong ngày Đại Hội 6 tháng 12, 2009 để mừng những hạnh phúc chúng ta đã có và hy vọng mọi chúc tụng các ước mơ sẽ sớm thành tựu.

Trước thềm năm mới 2010 và năm Canh Dần sắp tới, HAHCNSQL Nam California xin chân thành gửi đến quý Thầy Cô, các Thân Hữu, các chị em và quý quyến một năm mới dồi dào sức khỏe và tràn đầy hạnh phúc.

Đại diện Ban Chấp Hành

Phạm Thanh Mai, Hội Trưởng

BAN QUẢN TRỊ 2008-2010
HỘI ÁI HỮU CỰU NỮ SINH GIA LONG NAM CALIFORNIA

BAN GIÁM SÁT

Nguyễn Hồ Mỹ Ngọc
Bùi Thị Hà
Huỳnh Ngọc Hạnh
Lý Thanh Nhân
Võ Kim Hoàn
Lai Thị Tuyết
Dương Thị Vân

BAN CỐ VẤN

Trần Kim Anh
Bùi Tuyết Đông
Nguyễn Phạm Lệ Minh
Nguyễn Phương Lê
Nguyễn Trần Ngọc Long
Vũ Thu Tâm

BAN CHẤP HÀNH NHIỆM KỲ 2008 - 2010

Hội Trưởng:

Phạm Thanh Mai

Phó Nội Vụ:

Nguyễn Quế Hương

Phó Ngoại Vụ:

Hoàng Thị Loan

Tổng Thư Ký:

Âudương Phương Anh

Phó Thủ Quỹ:

Đỗ Thanh Hương

Thủ Quỹ:

Nguyễn Bích Uyên

Phó Tổng Thư Ký:

Đặng Thị Yến

Ban Khánh Tiết:

GS Bạch Thu Hà
Rios Thúy

Ban Tiếp Tân:

Phan Tuyết Nhung
Lê Phương Lan

Ban Xã Hội:

Phan Thị Điểm
Đình Minh Thu

Ban Báo Chí:

Nguyễn Liễu Anh
Từ Ngọc Lệ

Ban Văn Nghệ:

Đỗ Văn Phương
Phan Anh Tuyết

Ban Ẩm Thực:

Phạm Liễu Chi

Ban Liên Lạc:

Huỳnh Bích Phước
Hoàng Minh Chính

Ban Du Lịch:

Phan Thị Thái
Bùi Kim Dung

Webmaster:

Hoàng Mỹ Hương

THỰC HIỆN

Ban Báo Chí Hội Ái Hữu Cựu Nữ sinh Gia Long Nam California

BAN BIÊN TẬP

Trần Kim Ánh	Nguyễn Quế Hương
Trần Thúy Diệp	Từ Ngọc Lệ
Hoàng Minh Chính	Phạm Thanh Mai
Hoàng Mỹ Hương	Nguyễn Hồ Mỹ Ngọc
Nguyễn Liễu Anh	Đặng Yến
Đình Minh Thu	Nguyễn Phương Lê

VỚI SỰ GÓP MẶT

GS Đỗ Thị Như Tuyết - GS Kim Phượng - Cố GS Huỳnh Thanh Nhạn - GS Kha Thị Hườn - GS Phạm Thị Nhung - GS Vũ Bạch Cúc - GS Bạch Thu Hà - Nhất Phương - Quế Hương - hnh - Trần Thúy Diệp - Trần Kim Ánh - Phạm Bùi Thị Hà - Nguyễn Hồng Phương - Trương Ngọc Anh - Nguyễn Hồ Mỹ Ngọc - Rể GL Nguyễn Hữu Hùng - Hồng Vân - Trần Hồng Nam - Nguyễn Thị Phú - Trương Thị Quế - Phạm Liễu Chi - Trần Thị Nguyệt Ánh - Hồ Thị Ngọc Minh - Hà Kim Lan - Đình Minh Thu - Phan Ánh Tuyết - Rể GL Nguyễn Tấn Pháp - Phan Ngọc Vinh - Dương Thị Vân - Ngọc Ánh - Rể GL Nguyễn Quốc Bảo - nhóm GL68

BAN QUẢNG CÁO

Dương Thị Vân - Phạm Thanh Mai
Từ Ngọc Lệ - Quế Hương - Mỹ Ngọc
Bích Uyên - Thanh Hương - Lê Minh

KỸ THUẬT VÀ TRÌNH BÀY

Rể GL Võ Thành Điểm - Quế Hương
Hoàng Mỹ Hương

MINH HỌA - PHỤ BẢN - HÌNH ẢNH

Phạm Thanh Mai - Quế Hương
Hoàng Mỹ Hương - Mỹ Ngọc

TRANH BÌA

Rể Gia Long BS Nguyễn Văn Hiếu

ẤN LOÁT:

Westminster Press

Cảm Tạ

Chúng tôi chân thành tri ơn quý vị Giáo Sư đã và đang góp phần xây dựng Hội. Cảm tạ quý Mạnh Thường Quân và quý Thân Chủ quảng cáo đã bảo trợ để Đặc San được thành hình. Chúng tôi cũng trang trọng cảm tạ các cựu nữ sinh Gia Long cùng các anh rể quý luôn đóng góp và hy sinh để Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Gia Long của chúng ta sáng danh trong cộng đồng.

Ban Thực Hiện
Đặc San Gia Long Tạ Ôn 2009

Cáo Lỗi

Ban Biên Tập Đặc San Gia Long Tạ Ôn 2009 xin chân thành cáo lỗi cùng quý Thầy Cô và các bạn đã gửi bài về cho Đặc San Gia Long. Sự hợp tác, góp sức của quý Thầy Cô và các bạn là những món quà tinh thần quý giá cho Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Gia Long Nam Cali, nhưng vì khuôn khổ Đặc San có hạn, chúng tôi rất tiếc không thể đăng hết những bài vở đã nhận được.

Xin chân thành cáo lỗi cùng các tác giả.

Ban Biên Tập
Đặc San Gia Long Tạ Ôn 2009

MỤC LỤC

ĐỀ TỰA - TÁC GIẢ	TRANG	ĐỀ TỰA - TÁC GIẢ	TRANG
01- Lời Ngỏ - <i>Phạm Thanh Mai, Hội Trường</i>	01	31- Phụ Bản	63
02- Ban Quản Trị - Ban Chấp Hành	02	32- Lời Thầm Thì Cùng Mẹ - <i>Kim Lan</i>	64
03- Thực Hiện Đặc San - Cảm Tạ - Cáo Lỗi	03	33- Tản mạn Ngày Hội GL Nam Cali	
04- Tạ Ôn - <i>GS Đỗ Thị Như Tuyết</i>	05	Picnic Hè 2009 - <i>Ngọc Anh</i>	66
06- Ngày Tháng Cũ - <i>GS Kim Phương</i>	06	34- Nội Trú Năm Cuối Cùng - <i>Hồ Thị Ngọc Minh</i>	71
07- Bóng Đè - <i>Cố GS Huỳnh Thanh Nhạn</i>	13	35- Nhạc: Đơn Côi - <i>Thơ Vũ Bạch Cúc,</i>	
08- Thơ: Nhớ - <i>GS Bạch Thu Hà</i>	13	<i>Nhạc: Vũ Ngọc Bích</i>	74
09- Phụ Bản	15	36- Thơ: Tĩnh Lặng - <i>Quế Hương</i>	76
10- Thơ: Người Giáo Viên Yêu Nghề -		37- Gửi một người bạn vừa mới	
<i>GS Kha Thị Hưởng</i>	16	từ già cuộc chơi - <i>GL 68</i>	77
11- Những Hình Thức Nghệ Thuật Trong		38- Tưởng Như Còn Đâu Đây - <i>Trò Ánh Tuyết</i>	82
Ca Dao Trào Lộng - <i>GS Phạm Thị Nhung</i>	17	39- Thơ: Tạ Ôn - <i>hnh</i>	83
12- Tiễn Biệt - <i>Nhất Phương</i>	22	40- Thơ: Nàng Gia Long	
13- Thơ: Đường phố cũ - <i>Nhất Phương</i>	24	- <i>Rể GL Nguyễn Quốc Bảo</i>	84
14- Duyên Tiền Định - <i>Quế Hương</i>	25	41- Phụ Bản	85
15- Tưởng Niệm - <i>Bùi Thị Hà</i>	30	42- Tìm Hạnh Phúc Qua Thiên Định -	
16- Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ -		<i>Rể GL Nguyễn Tấn Pháp</i>	86
<i>Dương Vân & Đỗ Ngọc Ánh sưu tầm</i>	32	43- Tôi muốn nói cảm ơn... sưu tầm	89
17- Ánh Lửa tình Bạn - <i>Trần Thúy Diệp</i>	33	44- Mẹ Việt Nam ơi chúng con vẫn còn đây -	
18- Thơ: Bến Mơ - <i>Trần Hồng Nam</i>	35	<i>Đình Minh Thu</i>	90
19- Món Quà Tạ Ôn - <i>hnh</i>	36	45- Thơ: Yêu dấu muôn trùng - <i>Nhất Phương</i>	92
20- Thơ: Làm sao cô khóc - <i>Nguyễn Hồng Phương</i>	38	46- Thư Cho Bạn - <i>Vinh Phan</i>	93
21- Gia Long một thời con gái - <i>Trương Ngọc Anh</i>	39	47- Thơ: Ôn Em - <i>Rể GL Nguyễn Hữu Hùng</i>	97
22- Thơ: Lục bát ngày xưa - <i>Trần Mai Kha</i>	43	48- Gia Chánh: Bánh Choux a la Crème -	
22- Thơ: Lời Cho Con - <i>Hồng Vân</i>	44	<i>Phạm Liễu Chi</i>	98
23- Phụ Bản	45	49- Cẩm Nang Thẩm Mỹ:	
24- Những Kỷ Niệm Khó Quên - <i>Mỹ Ngọc</i>	46	Bí quyết khi trang điểm - <i>Trương Ngọc Anh</i>	99
25- Thơ: Nhớ Gia Long - <i>Trần Thanh Hương</i>	48	50- Sức Khỏe là Vàng - <i>Sưu Tầm</i>	101
26- Vài nét về Người Phụ Nữ Việt Nam		51- Thơ: Hẹn bạn - <i>GL 1966</i>	102
trong giai đoạn hiện tại - <i>Nguyễn Thị Phú</i>	49	52- Tạ Ôn - <i>Tuyết Nhung Phan Moreland</i>	103
27- Chúng Mình Ba Đứa - <i>Trương Thị Quế</i>	52	53- Thơ: Khi tôi về - <i>Trần Thanh Hương</i>	103
28- Cô Bé Lọ Lem Đóng Vai		54- Trường chuyên khoa thẩm mỹ ABC -	
Nữ Vương Trưng Trắc - <i>Phạm Liễu Chi</i>	55	<i>Trần Kim Ánh</i>	104
29- Lưu Bút Ngày Xanh - <i>Trần Thị Nguyệt Ánh</i>	58	55- Hình ảnh sinh hoạt HAHCNS GL	107
30- Thơ: Tôi muốn làm một áng mây trôi -		56- Quảng Cáo	127
<i>Trần Thúy Diệp</i>	62		

GS ĐỖ THỊ NHƯ TUYẾT

Được điện thoại từ California của em (con chú tôi) là Đỗ Thị Thanh Hương thăm hỏi và “nhờ việc”.

Tôi trả lời: “cũng còn được bình thường”, và hỏi ngay: “Em định nhờ chị việc gì đây?”

Hương nói: “Gia Long Nam Cali sắp ra báo, nhờ em xin chị viết cho một bài.”

Trời đất! Mỗi khi “bị” xin bài, tôi đều nhớ đến “căn cứ” của mình là giáo sư Toán. Mà “văn chương Toán học” thì làm sao đây?

Nhưng em Hương vẫn “ân cần” tiếp tục thuyết phục. Nể em, tôi cố gắng hỏi vớt vát:

“Trọng tâm của Báo kỳ này là gì?”

Em nói: “Tạ ơn, chị ạ. Vậy là “có ý” rồi. Chị viết nhé!”

Nghe hai tiếng “Tạ ơn”, tôi bỗng nhiên suy tư... Đúng! Tôi luôn Tạ Ôn Trời Đất, vì sống ở Việt Nam, trải qua bao chính biến, với cuộc

chiến tranh khốc liệt dài 30 năm, mà tôi còn sống được đến ngày nay, quá tuổi Cổ Lai Hi (tôi 75 tuổi, nhà tôi 80 tuổi) thì quả là có phước lắm, phải Tạ Ôn Trời Đất!

Nhớ lại, hồi ấu thơ, nghe kể: Tôi sinh ra ở tỉnh Sơn Tây (Bắc Việt-Nam). Thỉnh thoảng trong nhà lại đùa, chế riếu tôi là “con gái Sơn Tây”!

Nghe nói, con gái Sơn Tây đẹp, nhưng sắc sảo, khó trêu ghẹo, nên hồi đó người ta làm ra một bài thơ để nhạo báng:

Con gái Sơn Tây yếm thùng tẩy giàn

Răng đen hạt nhót, chân đi cù lèo... (còn nữa)

(Ý nói xấu: Ngực lớn, răng cái mả, chân đi vòng kiền)...

Sống an bình ở Sơn Tây cho đến khi tôi 4 tuổi, còn được U-già bế (ảnh bên) thì phụ thân tôi đổi về làm việc ở Nam Định (1938).

Năm sau là bắt đầu Thế Chiến II

(1939-45). Tôi nhớ, mỗi lần có “còi báo động” là phải chạy xuống hầm để tránh bom.

Sau đó, có lúc Bố Mẹ tôi cho con cái “tản cư tạm” ban ngày về huyện Vụ Bản (cách thành phố Nam Định 10km), tối mới về.

Cũng thích! Tôi được cùng hai anh đi câu cá ở ao, rồi ra ngồi chõng tre ăn canh bún ở quán đồng quê, gió mát lộng. Món quà quê rất đơn giản, nhưng sao hồi ấy ăn thấy ngon quá!

Ít lâu sau, Nhật đảo chính Pháp. Chỉ một đêm, các sĩ quan Pháp ở trong “dãy nhà Quan” ở phía trước nhà tôi, bị bắt dẫn đi.

Dân chúng hoang mang, lo sợ...

Người Nhật bắt dân quê ngoài Bắc nhổ lúa lên trồng đay, nên đến mùa, không đủ gạo ăn, gây ra Nạn Đói Năm Ất Dậu (1945) cả triệu người chết đói!

Tôi không bao giờ quên được thảm cảnh này: Người đó nhan nhản,

người chết đói đầy đường! Người nào cũng gầy trơ xương, mắt lõm sâu...

Tội nghiệp nhất là có người mẹ đã chết đói rồi mà đứa con nhỏ chưa biết, vẫn bò quanh rồi mút núm vú teo tóp của mẹ!

Mẹ tôi lúc ấy sắp sinh em thứ tám, nên phải ở nhà “Cụ Chánh” ở gần huyện.

Tôi có hai anh và một em trai kế, nên ở trong nhà là con gái lớn. Tuy mới 11 tuổi, tôi được mẹ giao trách nhiệm trông chừng em Ngọc (em thứ sáu) lúc ấy bốn tuổi, mũm mĩm, dễ thương, vì sợ người đói bắt mà ăn thịt.

Hồi đó, thỉnh thoảng có tin: Trên Huyện bắt được người “ăn thịt người”, có cả tang chứng. Người ta gọi nhau đi xem, tôi sợ, không dám đi!

Tình hình đói thì như vậy, mà không hiểu Trời xui Đất khiến thế nào, mà gần Tết, bà hàng gạo quen lại năn nỉ mẹ tôi mua dùm 5 tạ gạo dự (một loại gạo mềm, ngon cơm). Nên trong suốt thời kỳ đói kém, gia đình tôi (đông con) mà vẫn đủ gạo ăn.

Chỉ tôi mỗi khi cho cơm người đói, cứ phải nhìn trước, ngó sau, nếu thấy chỉ một hai người, mới dám mở cửa cho vào, rồi đóng cửa lại ngay. Có lần bị họ tràn vào đầy nhà, thì không biết làm sao mà giải quyết?

Hết nạn đói, thì gần cuối năm 1945, Việt Minh cướp chính quyền. Sau khi bị hai quả bom nguyên tử Nhật đầu hàng vô điều kiện. Quân Đồng Minh đến giải giới. Tôi nhớ, tướng Tàu Lư Hán đem sang Việt Nam một đội quân rất đông (đa số bị phù thủy) nên bị gọi là “Tàu phù”. Bộ đội này rất ô hợp, vô kỷ luật. Cứ thấy nhà nào rộng, vừa ý, là vào chiếm lấy đóng quân. Một hôm, tôi vừa mở cửa, bị mấy người lính Tàu xông vào nhà, chẳng hỏi ai, cứ đi từ trước ra sau, lên cả trên gác, làm cả nhà lo lắng, sợ họ sẽ chiếm nhà.

Nghe ngóng mấy hôm, không thấy gì. Hú vía! Tạ ơn Trời Đất! (thoát nạn).

Rồi cuối năm 1946, chiến tranh Việt-Pháp lan từ trong Nam ra Bắc. Muốn tránh xa vùng giao chiến, gia đình tôi tản cư về quê Nội ở Thanh Hóa.

Nhưng ở thành phố mới được ba tháng, thì có lệnh “tiêu thổ kháng chiến”. Chính phủ Việt Minh bắt dân phá nhà, chỉ còn để tường cao 70cm trên mặt đất, để nếu Tây đến, thì không có chỗ nấp!

Thế là gia đình tôi lại phải tản cư lần nữa lên làng Ngọc Đà, thuộc phủ Thọ Xuân (cách thành phố 40km). Gia đình em Hương vào Cổ Định, thuộc huyện Nông Cống.

Anh Thông 8 tuổi, anh Di 6 tuổi, Nhu Tuyết 4 tuổi (u già bế), em Giu 1 tuổi.

Ở Ngọc Đà hai năm, thấy tương lai không khá, bố mẹ tôi chuyển ra Neo, có sông nông giang, trên bến dưới thuyền.

Nhà tôi ở ngay bờ sông, nhà ca sĩ Thái Thanh ở trong phố, nhưng cũng gần nhau. Họ mở một tiệm phở lấy tên là Thăng Long.

Tôi nhớ, khi được nghỉ không đi theo Đoàn Kịch, mỗi sáng Thái Thanh và tôi cùng xuống rửa mặt, đánh răng ở cùng một bến sông. Hỏi chuyện nhau, tôi biết Thái Thanh bằng tuổi tôi (lúc ấy 15 tuổi).

Ít lâu sau, Phạm Duy cưới Thái Hằng ở Neo. Gia đình này rất nghệ sĩ, họ đóng cửa tiệm phở, hòa nhạc ở trong nhà luôn ba ngày.

Thỉnh thoảng cũng có máy bay bắn phá thuyền bè. Chúng tôi phải nấp tránh bom đạn, cũng hồi hộp, lo sợ. Nhưng ơn Trời, cũng không ai việc gì!

Năm 1950, nghe đồn Việt Minh sắp tuyên bố là Cộng sản (trước nói là kháng chiến Chống Pháp). Sắp bắt dân chúng đi “dân công” dọc Trường Sơn.

Mẹ tôi tìm đường đưa gia đình “về Thành”. Mẹ đi rất vất vả: ra cả Bùi Chu, Phát Diệm, vào cả Nghệ Tĩnh, Ba Làng (có ngày đi bộ 60km), nhưng vẫn chưa tìm ra được đường tốt!

Sau có một gia đình bạn về Hà Nội, chúng tôi đi theo.

Nhà đông người, lại đi trốn, nên phải chia thành hai nhóm: phụ thân tôi và hai anh, thì ăn mặc như cán bộ đi công tác. Mẹ tôi, u già và chúng tôi, thì giả như đi tìm đường làm ăn.

Tôi công em Bích (5 tuổi), mẹ tôi bế Liêu (3 tuổi). Vì có người già và trẻ nhỏ, nên mỗi ngày chỉ đi được hơn 20km. Tối đến, hai toán gặp lại nhau, ngủ trọ ở nhà dân làng.

Đường từ Thanh Hóa ra Bắc có qua Đền Sông. Phố Cát (đền thờ Bà Chúa Liễu Hạnh, rất linh thiêng). Được xem đàn cá Thờ, rất nhiều, mập và đẹp. Nghe nói trên đầu cá có chữ Vương (chữ Nho)!?

Ai xem cá, cũng cho ăn, nhưng không ai dám bắt, sợ Bà Chúa Liễu phạt.

Qua Đền Sông, đến Rừng Sứ, âm u... lại nghe nói có Cọp, nên vừa đi vừa lo sợ, chỉ sợ “Ông Ba Mười” nhảy ra vô, thì mình chỉ có nước chết!

Nhưng rồi cũng ra được đến Kim Tân (nửa đường). Thuê thuyền đi một đêm ra đến Rịa. Đến đây là gần giáp vùng Tề rồi. Công an nhan nhản nên phải cẩn thận. Thuyền thuê rồi, nhưng phải đợi tối khuya mới dám xuống.

Hôm ấy, trời tối đen như mực! Anh Di tôi bế dùng em Bích, tôi mang bọc quần áo. Anh dặn cứ theo hút anh mà đi.

Tôi cố gắng đi theo anh, đi một hồi thấy có chỗ sáng đèn. Té ra đi ngược trở lại đồn Công An! Tôi định đi lui, nhưng không kịp. Công an gọi vào đồn. Họ tưởng tôi đi buôn lậu, bắt gỡ bọc ra khám. Thấy toàn quần áo cũ, họ thả cho đi.

Hú vía! Tôi vội đi ngược trở lại và ra được đến bến thuyền. Cả nhà mừng rỡ, vì đang lo thấy thiếu tôi.

Thuyền tách bến ngay. Nhưng trong đêm, ông lái cho biết là Công an mới lập thêm một đồn mới ở Chi-Nê (gần Hà Nội) khám xét rất kỹ lưỡng.

Nhắm không qua nổi trạm gác này, đành quay thuyền trở lại Rịa. Nản quá!

Cả nhà ẩn tạm trong một cái quán. Phụ thân tôi làm quen với dân buôn lậu cũng trọ trong quán. Họ chỉ đường cho đi vào Nam Định.

Thế là lại đợi đến tối, xuống thuyền lần nữa, sáng

sớm, thuyền cập bến, thì thấy dân làng bồng bế nhau chạy ra. Họ nhào xuống cái thuyền chúng tôi vừa tới và hồi ông lái chèo đi ngay.

Chúng tôi bờ ngõ đứng núp sau bụi tre. Thấy một cụ già, hỏi thăm thì được biết là Tây đi “càn”, nên dân chúng bỏ chạy.

Theo tay chỉ của Cụ, chúng tôi thấy lính Tây lố nhố trên đê phía trước mặt. Đạn Tây bắn ra rơi lổm bổm chung quanh chúng tôi.

Chờ lính Tây đi xong, đám trẻ tuổi (ở đâu ra nhanh thế) mỗi em đẩy một cái thuyền thúng. Các em ra giá và nói sẽ chở chúng tôi tới chân đê, để đi sang phía bên kia.

Chúng tôi bằng lòng, thế là mỗi thuyền vài người các em “đẩy” chúng tôi qua cánh đồng nước tới chân đê.

Băng qua đê, đi vào làng, thấy nhà cửa cháy dở còn than hồng, hoặc các cột nhà đen thui bốc khói.

Cảnh tượng hãi hùng...

“Cô giáo” Như Tuyết (áo hoa) ngồi giữa các em Gia Long.
(Niên học 1955-56 Saigon).

Ôn Quế Anh, cô Như Tuyết, Tố Quyên. (Houston tháng 5-2009)

Nhưng đã đến đây, thì phải đi tiếp, mà đi nhanh, vừa đi vừa sợ đâm phải mình.

Đi được một lúc, thấy mấy người mặc quần áo nâu cầm súng, chặn lại xét hỏi. Chết rồi! Gặp bộ đội Việt Cộng. Chắc là sẽ bị bắt!

Nhưng những người này hỏi chúng tôi đi đâu? Và họ tự giới thiệu là Quân Đội Bảo Hoàng, và bảo chúng tôi đã đi lạc vào Vùng Tự Trị.

Sau đó, họ chỉ đường cho ra, để đi về Nam Định. Mừng quá! Đi cho nhanh... Trời nắng như thiêu. Guốc dép, thì lúc trời mưa, đường trơn, đã vút hết cả để đi đất, nay đi chân không trên đường đá dăm nóng bỏng như đi trên vủ sắt!

Đi chừng 10km như thế, thì đến được Núi Gôi, thuộc tỉnh Ninh Bình.

Đây là vùng Tề rồi! Có một xe nhà binh Pháp đi qua, ông Trung Uyển hỏi phụ thân tôi, thấy nói là cựu công chức thời Pháp, ông vui vẻ bảo vào Đồn trình báo xong, sẽ cho xe chở về Nam Định.

Nhưng không may, hôm ấy lại hết xe, ông bảo đợi hôm sau. Nhưng Bố Mẹ tôi rất “ngại”, sợ Tây lại bắt tôi lên Đồn thì nguy. Nên dù nắng, cả nhà cũng quyết đi bộ về Thành Phố.

Thế là lại khởi hành chặng đường 15km dưới trời nắng chang chang, tuy nhiên an ủi rằng không lo bị bắt nữa!

Đến thành phố Nam Định, thấy dân chúng vui tươi, xe chạy như mắc cửi, còn gia đình mình thì ai cũng mệt mỏi, mặt mũi đen nhẻm, đi lếch thếch như một đám ăn mày!

May tìm đến Cụ Phó Tỉnh Trưởng, xưa là bạn đồng liêu của phụ thân tôi. Cụ vui vẻ đón tiếp và cho ở một phòng rộng trên lầu căn nhà

Cụ được cấp.

Mọi người nghỉ mệt... Tôi công em Bích đi dưới trời nắng rát, bây giờ giở lưng em ra, thấy bỏng nguyên cả mảng lưng, phải mặc ngược áo để cho lưng hở chỗ bỏng ra. Tôi thì hai bàn chân bị bỏng mọng nước sưng to, phải đi cà nhắc bằng cái cạnh của bàn chân!

Tuy nhiên, gia đình tôi vẫn cảm ơn Trời, vì sau sáu ngày đi vất vả, lo sợ và nguy hiểm, cả nhà đã đến được Nam Định bình an.

Nghỉ hai tuần, là lo thi vào Trung học Nguyễn Khuyến. Thật may mắn, anh em chúng tôi đều đỗ kỳ thi tuyển, từ Đệ Thất đến Đệ Tứ.

Đỗ Trung Học Đệ Nhất Cấp xong, phải lên Hà Nội học tiếp. Tôi đỗ Tú Tài I xong, thì Hiệp Định Genève chia Việt Nam ra hai miền Nam Bắc.

Bố mẹ tôi quyết định di cư vào Nam, nên cả gia đình lại lên máy bay với hành lý tổng cộng có 100kg!

Ôn Trời là mẹ tôi còn “bán chạy” được căn nhà với giá rẻ mạt. Bác tôi tiếc không bán ngay, đành phải bỏ lại.

Vào Nam, làm lại cuộc đời, cũng gặp khó khăn. Đỗ Tú Tài II xong, trang lứa tôi, phần nhiều kiếm việc

để vừa học, vừa làm.

Thời đó, thiếu Giáo Sư, nên chúng tôi thường đi dạy học. Nhưng được dạy ở ngay Saigon là rất khó.

Ôn Trời (mà cũng là ơn Người): hai chị bạn tôi đang dạy trường Gia Long, lại thi đỗ vào Quốc Gia Hành Chánh. Các chị cho biết sắp có hai chỗ trống.

Tôi vội chạy ngay đến Cụ Phan Thế Roanh, lúc ấy làm Phó Giám Đốc Trường Cao Đẳng Sư Phạm. Thầy Roanh trước 1945 làm Hiệu trưởng Nguyễn Khuyến Nam Định, và cũng là chỗ quen biết với thân phụ tôi. Lúc nhỏ tôi lại học với các chị Liên, Mai là cháu Cụ.

Được giới thiệu, tôi được nhận ngay vào Trường. Thế là “duyên với” Gia Long của tôi bắt đầu từ niên học 1955-56.

Và tôi cũng không ngờ sẽ dạy mấy chục năm ở trường này. Khi đỗ Cử Nhân Luật xong, các bạn khuyến khích, tôi có Tập sự Luật Sư gần hai năm, nhưng sau rồi vẫn “giữ nghề Giáo.”

Tôi lập gia đình và có sáu con. Sau 1975, gia đình tôi bị kẹt lại. Lo cho cả gia đình đi không xong, đành cho các con đi vượt biên riêng. Mất rất nhiều tiền, mà còn bị bắt. Đi tiếp tế cũng gặp học trò Gia Long. Cũng có khi gặp nguy hiểm trên đường, nhưng rồi cũng thoát.

Cuối cùng rồi bốn cháu lớn cũng đến được bến bờ tự do, học hành tử tế, ra trường, có nghề nghiệp chuyên môn.

Sau, một cháu bảo lãnh. Chờ đợi tám năm, đến 1989 chúng tôi cùng hai con gái út cũng được sang Mỹ đoàn tụ với bốn cháu kia.

Ở Dallas, Texas, gần nên tôi hay xuống Houston.

Sang Cali hay xuống Houston, bạn hữu và các em Gia Long đều đón tiếp nồng hậu. Bao giờ cũng họp mặt vui vẻ, chụp hình kỷ niệm. Sang Pháp cũng thế!

Tình bè bạn, tình thầy trò của chúng tôi, trải qua hơn nửa thế kỷ, vẫn không thay đổi, có thể nói là còn thắm thiết hơn xưa.

Mới đây xuống Houston, gặp Tố Quyên và gặp lại em Ôn Quế Anh sau mấy chục năm. Quế Anh là Dược Sĩ, vậy mà đi tu đã lâu năm nay thành ni cô. Tố Quyên, chồng tử trận lúc em mới 30 tuổi, ở vậy nuôi năm con, nay trưởng thành cả. Em có cháu nội ngoại đầy đủ (10), còn nhiều cháu hơn tôi!

Có người hỏi tôi có ước muốn gì không?

Tôi trả lời: Ôn Trời Đất cho được thế này, tôi không mong gì hơn nữa.

GS Đỗ Thị Như Tuyết

Với các em Gia Long Nam Cali, tháng 9-2006.

Ngày Tháng Cũ

GS KIM PHƯỢNG

Năm 18 tuổi tôi thi đậu tú tài toàn phần.

Các bạn và tôi náo nức bàn chuyện tương lai.

Tiếp tục học hoặc... đi lấy chồng. Các chị lớn đã có người yêu hoặc chưa có thì không phải suy nghĩ gì nhiều. Từ tình yêu đến hôn nhân không xa bao nhiêu. Chỉ có bọn trẻ chúng tôi, mắt xanh chưa để ai lọt vào mà cũng chẳng có chàng trai nào chiều chiều đi xe đạp ngang nhà hát câu:” Em ơi nếu mộng không thành thì sao?” Thành thử chúng tôi ngày nào cũng “bận rộn” tùm năm tùm bảy vừa ăn xoài sống nước mắm đường (hoặc mắm ruốc) vừa hít hà vừa sôi nổi bàn chuyện chọn nghề. Tuổi 18, 20 lúc đó (cách đây trên dưới 50 năm) sao mà vô tư đến như vậy. Thậm chí phải nói là ngờ nghệch, ngu ngơ hay ngốc nghếch cũng được. Hết một trái xoài tương hoặc một rổ me non, một chén mắm ruốc mà con đường tương lai đâu chưa thấy. Ra về, mỗi người một chiếc xe đạp, chạy vòng vòng đường

này đường nọ nói cười rộn rã làm người đi đường ai cũng lắc đầu và... thông cảm. “Tụi nó mới thi đậu mà!” Có một bà cụ nhìn theo bọn tôi, vừa mắng mà cũng vừa thương: “Con gái gì mà vừa nói vừa cười... vô duyên!” Nghe được câu mắng của bà chúng tôi lại càng cười to hơn. Một bạn tôi, dạn dĩ nhất đám, nói với theo: “Ngoại ơi, ngoại cho con làm cháu dâu của ngoại được không?”

Cho đến một hôm ba tôi đặt vấn đề “tương lai” với tôi:

- Con định làm nghề gì sau này?

Tôi đáp liền không suy nghĩ:

- Dạ, con định sẽ làm cô giáo mẫu giáo...

Chưa dứt câu ba tôi đã trợn mắt cắt ngang:

- Cái gì? Con nói cái gì? Cô giáo mẫu giáo?

- Dạ. Con định nói con sẽ thi vô Sư phạm để làm cô giáo mẫu giáo đó ba.

- Hả...?

Cơn giận làm ba tôi ghen lời.

Tôi ngạc nhiên không hiểu sao ba tôi lại giận quá như vậy. Ba tôi ngừng một lúc để lấy bình tĩnh. Ông dẫn được cơn giận một chút và từ tốn hơn:

- Tại sao con muốn làm cô giáo mẫu giáo?

- Ba, con thấy con nít dễ thương lắm. Tâm hồn chúng trong sáng, hồn nhiên. Chúng nó như tờ giấy trắng. Con muốn...

Chưa nói hết câu ba tôi cắt ngang:

- Con biết cô giáo mẫu giáo lãnh lương một tháng bao nhiêu không? Ba má đâu có sống hoài nuôi con được. Con học giỏi, giỏi nhất lớp. Con đậu tú tài hạng bình thứ. Đâu phải ai cũng học giỏi như vậy. Hôm qua ba nghe các bạn con bàn chuyện chọn nghề. Ai cũng nói con sẽ học bác sĩ. Con sẽ làm bác sĩ con nghe chưa?

Ba tôi nói quá, tôi đâu có học giỏi nhất lớp. Nhưng tôi không dám cãi. Ba tôi gằn giọng, lặp lại một lần nữa:

- Con phải học Y khoa cho ba. Con phải làm bác sĩ con biết không.

Ba má muốn như vậy. Con đừng làm ba má thất vọng.

Tôi bật khóc:

- Con xin lỗi ba.

Rồi tôi nói đại, không kịp suy nghĩ cốt để ba tôi bớt giận:

- Ba. Nếu ba không muốn con làm cô giáo mẫu giáo thì con sẽ đi dạy ở trung học, được không ba? Lương giáo sư trung học cũng không tệ đâu ba. Mà... “giáo sư” nghe cũng oai chứ ba.

Ba tôi đứng phắt dậy, xoay lưng bỏ đi chỗ khác nhưng nói với lại:

- Không có một nhà giáo nào giàu hết, đủ ăn là may rồi. Còn nữa, nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò. Con biết rồi mà. Bây giờ con mới 18 tuổi. Ba năm nữa, tốt nghiệp Đại học Sư phạm con mới 21 tuổi. Con có chịu đựng nổi mấy đứa học trò nhất quỷ nhì ma đó không?

Còn nữa, nghề giáo là nghề bạc

bẽo, con biết không. Bạc như cục phấn trắng con viết bảng đó.

Còn nữa, con biết người ta gọi nghề giáo là nghề gì mà! Nghề bán cháo phở! Con nghe rõ chưa? Nghề bán cháo phở, con ơi là con.

Nói xong ba tôi bỏ đi. Kỳ này ông đi thiệt. Ông đi một nước vô phòng đóng cửa cái rầm.

Từ trong bếp mẹ tôi tất tả chạy vội lên, hai tay chùi lia lịa vào chiếc tạp dề đeo trước bụng, vừa ngơ ngác vừa sợ hãi hỏi tôi lúc đó còn đang ngồi trên ghế sùt sùi khóc:

- Chuyện gì vậy con? Chuyện gì mà ba con giận quá vậy?

Tôi chạy lại úp mặt vào ngực bà, nức nở:

- Mẹ. Mẹ xin lỗi ba giùm con. Con muốn đi dạy học mà ba không chịu. Ba... ba chê nghề giáo.

Mẹ tôi ôm chặt tôi vào hai cánh tay của bà. Tôi nghe hơi ấm của bà,

hơi ấm của lửa, hơi ấm của người mẹ. Tôi tủi thân càng khóc lớn hơn. Mẹ tôi vuốt tóc tôi rồi thần thờ nói, rất chậm và rất nhỏ. Tiếng bà như vang ra từ một cõi xa vắng nào, một chốn nào xa xăm, rất xa:

- Con à, ngày trước ông ngoại cũng không chịu gả mẹ cho một thầy giáo. Ông ngoại cũng chê người ta...

Tôi ngạc nhiên vì lần đầu nghe bà nói về điều này. Tôi ngược lên nhìn bà. Qua màn nước mắt, tôi thấy mắt mẹ tôi cũng ướt như mắt tôi vậy. Chiều ý ba tôi, tôi không học Sư phạm. Tôi học Luật và Văn khoa. Nhưng do nhiều nhân duyên, tôi trở lại trường Gia Long ba năm sau. Lúc này tôi 21 tuổi.

Cũng áo dài trắng nội hóa, cũng mái tóc thẳng ngang vai, cũng đôi guốc đen quai nhưng tôi bước lên cầu thang gỗ với những xúc động

khó nói. Tôi không ngồi ở hàng ghế học sinh mà tôi đã từng ngồi, tôi đi thẳng lên bục giảng, nhìn xuống lớp. Và tôi tự giới thiệu mình: “Giáo sư mới của các em.”

Đã gần nửa thế kỷ kể từ ngày đầu tiên tôi được các em gọi là Cô.

Ngày nay tôi đã là một bà già, một bà giáo già lưu vong ở xứ người. Mắt mờ, tai kém, đi đứng chậm chạp. Chuyện xưa thì nhớ mà chuyện mới thì quên. Tôi không nhớ hết mặt các em, thậm chí có khi cũng quên tên các em luôn. Vậy mà các em vẫn nhớ đến tôi cũng như các thầy cô khác. Dù ở Việt Nam hay Pháp, hay Mỹ, hay đâu đi nữa, dù có học với cô này thầy kia hay không

học đi chăng nữa, các em Gia Long vẫn một lòng kính trọng yêu yêu thầy cô của mình. Tấm lòng thương yêu và kính trọng này, theo tôi, bây giờ còn đậm đà và sâu sắc hơn lúc các em còn là học sinh nữa. Vì bây giờ các em đã là Mẹ, là Bà rồi. Mỗi lần chia tay các em ở một buổi họp mặt nào đó, có em sửa lại chiếc áo lạnh cho tôi, có em nắm tay dìu tôi đi, có em cẩn thận dặn dò tôi chuyện này, nhắc tôi chuyện kia y như ngày xưa mỗi lần các em đi cắm trại, du ngoạn tôi cũng dặn dò đủ thứ như vậy. Ngày xưa, chắc các em không tránh khỏi bực mình. Còn tôi, được săn sóc trở lại, tôi thấy ấm áp pha chút bùi ngùi.

Một ngày nào đó tôi sẽ gặp lại

ba tôi. Tôi sẽ nói với ba tôi:” Ba ơi, con đã chọn đúng nghề, đi đúng hướng rồi phải không ba?” Ba tôi không nhìn nhận mình sai đâu, tôi biết trước câu trả lời của ông: “Tại con hên, gặp được “đám học trò Gia Long” đó. Chờ con... tài giỏi gì!”

Cô Kim Phượng

Bóng Đè

(trích trong Ma Trên Đất Mỹ của
cố giáo sư Huỳnh Thanh Nhạn)

HUỖNH THANH NHẠN

Đêm đó tôi không cử động được, nằm tê cứng như khúc gỗ. Tôi còn sáng suốt lắm. Tôi còn thức! Tôi đĩnh ninh thế nào rồi cũng chết và tôi cũng biết rằng nếu tôi cử động được một ngón tay hay là một ngón chân thì tôi sẽ thoát được. Hoặc mở được mắt! Tôi cố gắng. Tôi nhớ tới hơi thở. Tôi còn biết suy nghĩ. Tôi còn thấy cái ghê sợ của cái chết sắp đến, chết một mình, chết lần lần trong cái tĩnh táo và bất lực. Sau như một thế kỷ tôi mở mắt được để kịp thời trông thấy một miếng mây đen đang biến mất.

Nhiều người khác cũng có kinh nghiệm đó. Họ giải thích rằng đó là những trạng thái bất bình thường của cơ thể. Một sự cảm lạnh thành linh, sự lưu thông của máu huyết gặp trục trặc, bộ tiêu hóa phản ứng lại với các món ăn khó tiêu v.v... Có lý. Nhưng không thỏa mãn được, không giải thích được những cảm giác khác mà nạn nhân không diễn tả được.

Có thuyết cho rằng tùy theo văn hóa, theo sự tin tưởng của con người mỗi xứ, mà nảy sinh ra những hiện tượng như thế. Sai hờn toàn.

Charles Emmons trong quyển “Chinese Ghosts và ESP”, 1982 có nói rằng khi người trông thấy ma, họ kể lại rằng y như người Tây Phương thấy Ma. Nhưng trong quyển sách đó, tác giả còn tin rằng hiện tượng “bóng đè” hoàn toàn Trug Hoa, có Á Đông tính và ở Hồng Kông người bản xứ đặt cái tên là “bei guat chaak”

Một thiếu phụ kể lại rằng:

“Ba giờ sáng hôm đó ,thân xác tôi thành linh cứng ngắt. Không phải tê mà là như một cái lực gì đè lên không còn cử động được, dù là mí mắt. Tôi cố lung lay ngón chân cái theo lời của ba má tôi dạy khi hiện tượng đó xảy ra. Tôi cử động được và bắn ngồi dậy tức thì, để trông thấy cái bóng đen còn ở gần giường tôi rồi biến mất. Chỉ là một cái bóng mà không thấy rõ nét mặt”. Bà kết luận là đã bị “bei guat chaak”, bị ma đè.

Người Trung Hoa không nhất thiết phải ở Trung Hoa mới chứng nghiệm “bei guat chaak”. Mà không phải chỉ người Á Đông mới được “biệt đãi” như thế. Sau này, cùng với Emmons, David J. Hufford người

Newfoundland đã nghiên cứu về ảnh hưởng truyền thống dân tộc trên vấn đề bị “Ma làm”. Xứ ông thì có hiện tượng Old Hag. Phân tích ra thì ở bên bờ biển bên kia, Old Hag mang cái tên “bei guat chaak” và cũng làm khổ nạn nhân theo một diễn tiến của Old Hag mà ông đã tưởng là di sản đặc biệt của Newfoundland. Thế rồi ông kết luận trong quyển sách “Terrors that Comes in the Night” (kinh khủng về đêm), 1982 University Press, Penn, rằng tại sao một hiện tượng phổ thông như vậy sao lại ít có ai đề cập đến và nghiên cứu sâu xa hơn.

Người ta còn nghĩ rằng chữ “nightmare” bây giờ đúng với nghĩa nhẹ hơn là “ác mộng” có lẽ xưa kia đã dùng để chỉ cái kinh khủng của hiện tượng trong đêm đó. Thời cổ điển đó là “nicht mara” của người Anh. Mara có nghĩa là: đè lên, đập lên. Chữ Latinh là “inuus” có nghĩa là “người ngồi lên kẻ khác”, và cùng nghĩa đó Hy Lạp có danh từ “nigation”. Giác mơ thì đủ loại, từ vui đến khổ, đến kinh khủng.

Nhưng đây không là một giấc mơ, cũng là một ác mộng. Nó khác biệt,

nó rùng rợn, nó là hình ảnh của sự chết. Những nạn nhân đều kể như nhau, dù người Á Đông hay người Tây Phương. Sự tỉnh táo, sự lo sợ, sự bất lực để chống lại. Họ còn thêm những đặc điểm khác, cảm giác có sự hiện hữu của một cá nhân, cảm giác bị đè nặng thường là trên ngực, cảm tưởng sợ hãi, cảm tưởng sắp chết. Cũng thường nghe có người đã nghe tiếng chân đi đến giường, có người đã thấy cả hình dáng. Kiểm kê cho thấy cứ 5 người là có một nạn nhân của Old Hag. Có người bị đè thường xuyên, có người thì ít hơn, có người chỉ 1 lần rồi thôi. Và những người đó không bị ảnh hưởng vì thần kinh, về tiêu hóa, về bệnh tim như đã được theo dõi.

Phải chăng Old Hag, hay “bei guat chaak” đe dọa sự sống? Phần đông là nghĩ đúng như vậy. Chỉ cái sợ cũng đủ làm ngưng tim. Một phần ba của những người chết “tự nhiên” đã chết thành linh chết bất ngờ xảy đến cho cá nhân đầy đủ sức khỏe đã chết vì tim. Và khi ta biết rằng sự kinh sợ có thể làm chết người, thì ta có lý do để nghĩ rằng trong số những người “chết im trong giấc ngủ” có thể là nạn nhân của Old Hag, của “bei guat chaak” hay của các hiện tượng huyền bí tương tự.

Trẻ con có thể là nạn nhân chăng? Đã có những cái chết của trẻ con mà không giải thích được. Chúng nó không kể lại được, nhưng có trường hợp nhân chứng đáng tin cậy:

“Hồi tháng 5, 1955, ông bà Frank Pell dọn vào cái nhà sau này mới biết là có ma. Họ có 5 đứa con, kể cả một bé gái chưa đầy một tuổi. Như mỗi đêm bé ngủ giữa ba và mẹ. Đêm nọ nó đã tắt thở. Ba mẹ khổ sở cho đứa con lên bốn biết tin đó, Sammy hỏi ngay:

- “Con chó có đi theo nó không?”

Nhớ

GS Bạch Thuà R.N

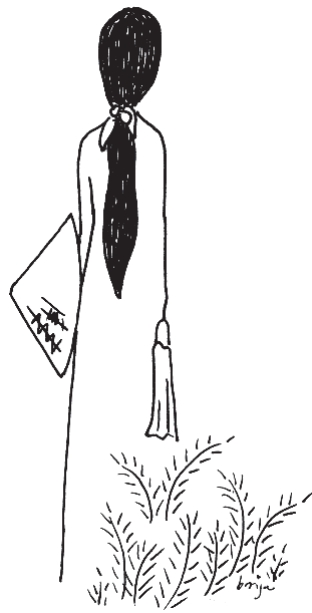
*Hôm nay là mấy rồi anh nhỉ?
Mình mới xa nhau chỉ nửa ngày
Mà tưởng như hàng bao thế kỷ
Đêm nay sao nhỏ lạnh lòng thay!*

*Thu về đem lại bao nhung nhớ
Thỏn thức thâu đêm cả cõi lòng
Bên kia nắng ấm anh nào biết
Chăn lạnh gối hờ mãi chờ mong !*

*Còn bao lâu nữa anh lại về
Thời gian chờ đợi dài lê thê
Ngày mai nào biết trời mưa nắng?
Nắng để hong buồn thôi tái tê!*

*Hôm nay vương vấn sương mù bay
Mà lòng nhung nhớ vẫn đông đầy
Nụ hôn nồng ấm chờ nhau nhé !
Ánh nắng ban mai sẽ rạng ngời !*

*Con tim hâm nóng tan băng giá
Thánh thót bên tai những nụ cười
Vòng tay âu yếm ngày đoàn tụ
Mãi mãi bên nhau suốt cuộc đời!*

Huntington Beach 09-09-09
GS Bạch Thuà R.N.

- “Con chó nào?”

- “Con chó ngồi trên ngực nó đêm qua đó”

Có thể đây là bằng chứng của Old Hag giết người hay không? Nhưng chúng ta cũng biết là những bóng hiện ra không phải toàn là bóng người mà thôi. Và cũng đã kiểm nhận rằng ảnh hưởng của tình trạng sức khỏe tinh thần hay vật chất bị loại bỏ. Có vài khoa học gia đã đề nghị nên nhìn vào các địa hạt mà xưa nay con người cho là dị đoan,

mê tín. Bác sĩ Zaire phục vụ lâu năm ở Phi Châu Zaire. Ông đã ghi nhận mỗi 3 tháng, ở bệnh viện sở tại, có một cái chết do ma pháp, ở các làng chết như thế xảy ra thường xuyên.

Rõ ràng là Old Hag còn hoạt động. Mỗi khi ta nghe tin một người thân, một người quen biết “đã chết rất êm trong giấc ngủ” ta có quyền nghĩ ngược lại. Nếu có là công trình của Old Hag của “bei guat chaak” thì cái chết đó không êm thấm đâu!!!

Sáng mai thức dậy
Xin tạ ơn đời
Mình vẫn còn đây
Ngước mặt nhìn trời
Quê Hương

Người Giáo Viên Yêu Nghề

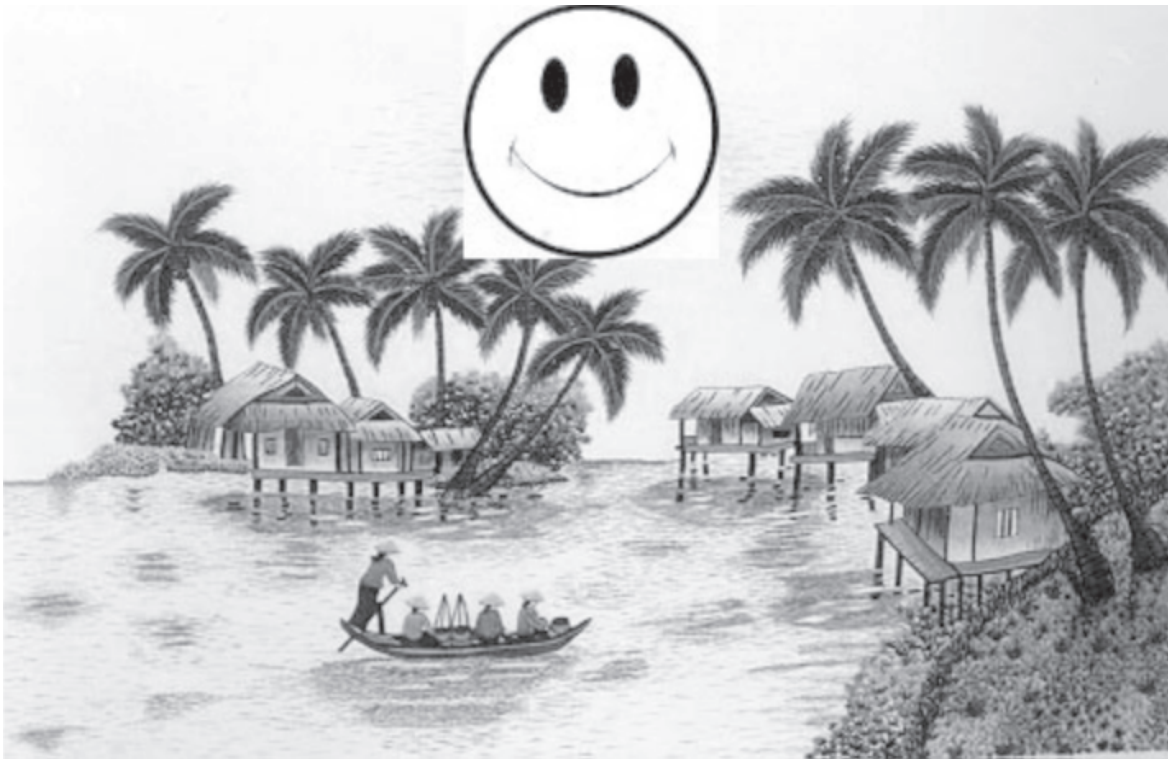
*Trên hai mươi năm trong ngành giáo dục
Đem tình thương để dạy dỗ học sinh
Là mẹ hiền chăm sóc đám con mình
Tôi lo lắng dìu con thơ từng bước
Mặt sóng gió trên dòng sông xuôi ngược
Chiếc thuyền con qua lại dưới nắng mưa
Cô lái đò trên mặt nước sớm trưa
Lòng kiên nhẫn vững tay chèo phấn đấu
Mỗi mùa xuân chung niềm vui hợp tấu
Vườn Gia Long rực rỡ cánh mai vàng
Dưới nắng xuân vui vẻ tiếng ca vang
Cô giữ vườn mím cười sung sướng nhất
Người chiến sĩ hiến thân cho tổ quốc
“Mẹ tinh thần” lo uôn nắn mầm non
Dạy thiếu nhi cần khen thưởng răn đòn
Cây tươi tốt nhờ bón phân tưới nước
Dạy học, chèo đò, trồng cây như trước
Người giáo viên yêu trẻ quyết lo tròn
Cầm Thi (GS Kha Thị Hườn)*

Hình Cô Kha Thị Hườn chụp ngày 1 tháng 5 năm 2009

Những Hình Thức Nghệ Thuật Trong Ca Dao Trào Lộng

GS PHẠM THỊ NHUNG

Ca dao trào lộng đã phản ánh cá tính vui vẻ, ranh mãnh, thích giễu cợt, bông đùa để vui cười của người Việt Nam mình. Ca dao trào lộng đã được thể hiện dưới nhiều dạng thức nghệ thuật rất dí dỏm.

1. NGHỆ THUẬT CHƠI TRÊN NHỮNG THANH ĐIỀU (DẤU GIỌNG)

Tiếng Việt đặc biệt tuy đơn âm nhưng đa thanh, gồm 2 thành bằng (không dấu và dấu huyền) và 4 thanh

trắc (dấu ngã, dấu hỏi, dấu sắc, dấu nặng). Ca dao trào lộng biết lợi dụng các thanh điệu đó để tạo nên những chuỗi từ láy rất dí dỏm, khi phát âm lên, tự chúng đã mang tính cách hài hước bốn cợt.

T.D.1. *Giấu giấu giàu giàu, kém mười trâu đầy một chực*

Lợn đẻ nhưng nhúc, kém mười chực đầy một trăm.

Hai câu này nói về một anh chàng nghèo kiệt xác, nhưng muốn nói giỡn rằng ta đây không nghèo, bằng cách chơi trên những thanh điệu.

Vừa mở lời bằng 4 từ “*giấu giấu giàu giàu*”, láy âm vận và phụ âm đầu của từ gốc “*giàu*”, anh chỉ đổi thanh sắc, hỏi, huyền và không dấu, anh đã làm cho người nghe phải bật cười, và hiểu ngay ý bông đùa của anh. Sau nữa, cách diễn ý hóm hỉnh của anh còn phụ họa cho lối nói trào lộng này thêm phần duyên dáng, đậm đà:

- “*Kém mười trâu đầy một chực*”, một chực cũng là mười, vậy là anh chẳng có con trâu nào .

- “*Lợn đẻ nhưng nhúc*” nghĩa là lợn đẻ nhiều lắm, đầy một đàn, đếm

không xuể. Nhưng “*kém mười chục dầy một trăm*”, mười chục cũng là một trăm, vậy là anh chả có con lợn nào hết.

Hai câu ca dao trên biểu lộ ý trào lộng, vừa bằng lối chơi trên thanh điệu, vừa bằng cách nói hóm hỉnh đùa cợt.

T.D.2. *Đỏ choen choét, tõe tõe toe*
Xanh lè lè, quắp quầm quặp.

Hai câu ca dao này mỗi câu 6 chữ mà có đến 4 cặp từ láy. Cả 4 cặp đều chơi trên giấu giọng, hoặc láy lại thanh trước như “lè lè”, hoặc đổi thanh như “choen choét”, “tõe tõe toe”, “quắp quầm quặp”. Nhờ đó, tả được sự diễn tiến của một buồng chuối đang nở qua 4 giai đoạn, một cách sinh động và dí dỏm :

- Khi còn là hoa, hoa chuối có màu đỏ tươi, dầy, trùm bên ngoài: “*đỏ choen choét*”.

- Khi hoa chuối nở, bao bên ngoài bung ra, từng nải chuối nhỏ màu vàng nhạt vươn cong lên, chĩa ra ngoài ánh sáng: “*tõe tõe toe*”.

- Quả chuối lớn thêm, vỏ trở nên xanh ngắt: “*xanh lè lè*” (lúc chuối còn xanh, chưa chín).

- Mỗi nải chuối đều bám vào buồng chuối bằng cái bẹ. Bẹ chuối lớn chỉ có hạn, trong khi đó các quả chuối mỗi ngày lại mỗi to ra, nên chúng phải ép mình khít vào nhau, dằng co quắp đến tức cười: “*quắp quầm quặp*”.

Thật là một câu ca dao vừa gợi sắc, gợi hình, vừa gợi cảm một cách thú vị.

2. NGHỆ THUẬT CHƠI CHỮ

Có nhiều lý thú trong trò chơi chữ.

* **Trước hết, có những từ khi phát âm, tự nó đã mang tính cách trào lộng.**

T.D. - *Mẹ em tham thúng xôi dền*
Tham con lợn béo, tham tiền Cảnh Hưng.
Em đã bảo mẹ rằng đừng
Mẹ hám, mẹ hứ, mẹ bưng ngay vào.
Bây giờ chồng thấp, vợ cao
Như đôi dưa lệch so sao cho vừa.

“*Hám hứ*” là những âm phát ra bằng giọng mũi, dù chưa thành lời, nhưng vẫn đủ để diễn tả ý bà mẹ phản đối, đồng thời, kèm theo cử chỉ ngúng nguẩy, tỏ thái độ không bằng lòng sự ngăn cản của con gái. Bà mẹ này đang khoái chí trước bao nhiêu sính lễ của nhà trai mang tới; bà “*bưng ngay vào*”, tức là bà chấp nhận lễ vật, nhận lời gả con.

Bà mẹ nghèo và ích kỷ này vì tham của, đâu cần biết đến nông nổi tủi phận hờn duyên của con gái, khi

bị ép lấy một thằng chồng nhỏ nhít, chẳng chút xứng đôi với nàng.

* **Chơi chữ về bốn mùa:**

T.D. *Mùa xuân, em đi chợ hạ*
Mua cá thu về chợ hây còn đông.
Ai bảo anh rằng em đã có chồng?
Bực mình, em đổ cá xuống sông em về.

* **Chơi chữ về màu sắc**

T.D. *Cô kia đen thui đen thui*
Phấn đỏ vô hồi cái má vẫn đen.
Lắm tiền cho thắm nhân duyên
Cô kia trắng nõn, không tiền lấy ai?

* **Chơi chữ đồng nghĩa, dị âm**

T.D. *Trăng bao nhiêu tuổi trăng già*
Núi bao nhiêu tuổi vẫn là núi non.

Nghệ thuật chơi chữ lý thú nhất, phải kể những điểm sau đây:

* **Chơi chữ đồng âm dị nghĩa để gây hiểu lầm**

T.D. *Bà già đi chợ Cầu Đông*
Xem một quả bói lấy chồng lợi chăng?
Ông thầy xem quẻ, phán rằng
Lợi thì có lợi, nhưng răng chẳng còn.

Bà già đi xem bói ở đây tất nhiên thuộc loại già xén xẹ, già không nên nết, còn muốn lấy chồng! Ông thầy cũng biết thế nên đã gật gù, ồm ờ trả lời: “Lợi thì có lợi”, làm cho bà già mừng hóm. Nhưng ông thầy không để cho bà già mừng lâu, vì sau đó, ông bồi thêm một câu bổ túc: “nhưng răng chẳng còn”. Bà già hiểu ngay ý ông thầy muốn mỉa mai mình là đã già lắm rồi, răng đã rụng hết, đừng hỏi chuyện ấm ở đó nữa.

Như thế từ “lợi” mà ông thầy nói ở đây, không có nghĩa là lợi lộc về vật chất mà là lợi răng, chỉ phần thịt bao quanh chân răng.

* Chơi chữ bằng cách dùng từ ngược ý, còn gọi là lối nói phản ngữ

T.D. *Lươn ngắn lại chê trạch dài*

Thườn lươn méo miệng, chê trai lệch mồm.

Trạch là loài cá nước ngọt, trông giống lươn, nhưng mình ngắn và có râu. Hai từ ngắn và dài ở đây phải hiểu ngược mới thấy được tính trào lộng của câu nói.

Nếu thuận ý thì trạch ngắn chê lươn dài mới phải, nhưng trở trêu thay, thói đời chỉ nhìn thấy cái xấu của người, còn cái xấu của mình sờ sờ ra đây lại không hay biết gì.

Cảnh “*thườn lươn méo miệng chê trai lệch mồm*” cũng vậy.

* Nói lái

Trong loại ca dao đối đáp nam nữ, chúng ta cũng bắt gặp nhiều câu nói lái mang khí vị trào lộng rõ rệt.

T.D. *Quê anh thì ở Nam Đàn*

Họ anh là Nguyễn, tên chàng Lý Mây.

Lý Mây nói lái là “lấy mi”.

* Tiếng lóng

Nghệ thuật chơi chữ kỳ thú hơn cả là chơi bằng tiếng lóng.

T.D.1 *Cô Thi, cô Thi*

Cô đang đương thì cô kẹo với ai?

Cô Tư kéo kẹt cậu Cai

Vợ chồng thuyền chài kéo kẹt dưới sông.

Đây không phải là những từ ngữ bình thường trong lời ăn tiếng nói hằng ngày, mà có thể coi là một loại tiếng lóng. Từ “kẹo” phải hiểu là thân thiết, bồ bịch... Từ “kéo kẹt” trong câu 3 phải hiểu là bắt bớ, bám riết, đi đôi, tăng tịu... Từ “kéo kẹt” trong câu 4 có thể hiểu là hú hí, hủ hỉ...

T.D.2 *Đương khi bếp tắt, cơm sôi,*

Lợn kêu, con khóc, chồng đòi tòm tem.

Bây giờ lửa đã nhóm lên

Lợn no, con ngủ, tòm tem thì tòm!

Hai câu đầu nói lên cảnh rối rắm của một thiếu phụ bình dân Việt Nam, khi có quá nhiều việc xảy ra cho nàng một lúc: nào gạo sôi mà bếp lại tắt lửa, nào lợn đói kêu ăng ẳng điếc tai, nào con nhỏ đòi bú, gất ngủ khóc nhèu nhèo, giữa lúc đó ông chồng lại dở chứng đòi nàng phải chiều. Nhưng nàng đã biết giải quyết mọi việc một cách khéo léo. Trước tiên nàng khơi lại bếp lửa, và giữ sao cho lửa nhỏ đủ để ghế cơm cho chín (nếu lửa nhỏ quá sẽ tắt và cơm sẽ sống; mà lửa to quá thì cơm lại khê). Tiếp đó nàng cho lợn ăn, rồi cho con bú và ru nó ngủ. Sau khi đã giải quyết mọi việc cấp bách được yên thắm, nàng không quên lời yêu cầu của chồng. Câu nàng trả lời người chồng thật bất ngờ và hóm hỉnh: “tòm tem thì tòm! “.

Đây là loại từ lóng dí dỏm và độc đáo nhất trong ngôn ngữ Việt Nam, chúng có giá trị trào lộng tuyệt đối, không thể phiên dịch.

3. PHƯƠNG PHÁP THẬM XỨNG

Đây là một nghệ thuật gây cười bằng cách khoa trương, phóng đại sự thực, như một nhà biếm họa nhân mạnh một chi tiết trên khuôn mặt người mẫu, như kéo dài cái mũi, tô đậm cặp mày, làm ngoác cái miệng... để làm nổi bật điểm chủ chốt gây cười của nhân vật hay của sự việc nào đó.

Thí dụ khi nói về một cặp vợ chồng, vợ thì cao nghệu, chồng lại thấp tè, trông chẳng xứng đôi chút nào, mà chỉ nói:

Chồng thấp mà lấy vợ cao

Như đôi dưa lệch so sao cho vừa.

thì không có gì lạ, vì chỉ đưa ra một hình ảnh so le, cao thấp khác nhau mà thôi. Nhưng nếu nói:

Chồng thấp mà lấy vợ cao

Đêm nằm sờ tí, lấy sào chọc chơi!

Thì thậm xưng hết chỗ nói và giễu hết chỗ nói?!

4. PHƯƠNG PHÁP TẠO SỰ BẤT NGỜ, CÓ TÍNH CÁCH KỊCH TÍNH

T.D. *Lấy chồng từ thừa mười lăm*

Chồng chê tôi bé, không nằm với tôi.

Đến khi mười chín, đôi mươi

Tôi nằm dưới đất, chồng lòi lên giường

Một rằng thương, hai rằng thương

Có bốn chân giường, gẫy một còn ba.

Đây là lời thuật lại của một cô gái về cái đêm đầu tiên cô được chung chăn gối với chồng, sau bốn năm năm làm vợ.

Thuở mới về nhà chồng, cô chỉ 14, 15 tuổi, chưa đủ lớn, nên người nom còn gầy gò, xấu xí. Cô bị chồng chê; cô rất buồn, đêm đêm đành giải chiếu xuống đất nằm cho yên phận hẩm hiu (1-2).

Tuổi 19, đôi mươi vừa đến, cô dậy thì, mặt mày trở nên tươi thắm, thân thể nở nang, dáng dấp mềm mại duyên dáng. Chồng cô chợt nhận thấy cô xinh đẹp quá đỗi, nhưng vì tự ái nên còn cố nén lòng, ngoảnh mặt làm ngơ (hẳn đôi khi có liếc trộm?). Hình ảnh nở nang, yêu kiều của cô từ đây cứ ám ảnh anh, cho tới một ngày kia, không cầm lòng được nữa, anh đã có những lời nói yêu đương sôi nổi, những cử chỉ âu yếm vỗ vập, cuống quýt... Và rồi biến cố “*có bốn chân giường, gãy một còn ba*” đã bất ngờ xảy ra (3-6).

Cái kỳ thú do bài ca dao này tạo được là chuyện kể rất linh động, dí dỏm với các tình tiết nào hoạt như một màn hài kịch.

Biến cố chân giường bị gãy bất ngờ xảy ra đã khuấy gợi óc tò mò của ta, và thúc đẩy trí tưởng tượng của ta dựng nốt những phần câu chuyện còn lấp lửng, nhất là

chuyện gì đã xảy ra trong đêm ấy giữa vợ chồng cô gái này. Thành nói ít mà hiểu nhiều, không tả mà còn hơn tả.

5. PHƯƠNG PHÁP ĐẶT CÁC MÂU THUÃN CỦA SỰ VẬT TRONG THỂ TƯƠNG PHẢN

Đây là một phương pháp tả thực, nhưng phải làm nổi bật được những mâu thuẫn của sự vật cũng như sự việc, để người ta nhận thấy ngay cái ngụ ý mỉa mai, châm biếm trong đó.

T.D1. *Sống thì con chẳng cho ăn*

Chết thì xôi thịt làm văn tế ruồi.

Hai câu ca dao trên mỉa mai về sự giả dối của người đời, bằng cách nêu ra các mâu thuẫn của hai sự việc:

- Khi cha mẹ còn sống, con cái để thiếu thốn đói khát (vì ở trong xó nhà, ai biết được sự thế mà chê cười).

- Đến khi cha mẹ mất rồi, con cái lại bày vẽ chuyện mâm cao cỗ đầy, tế lễ trịnh trọng rùm beng, cốt cho thiên hạ cùng thấy, ra cái điều ta đây hiếu tử.

Than ôi, cha mẹ đã mất, đâu còn hưởng thụ được nữa, có chăng, chỉ có đàn ruồi đang bâu trên mâm cỗ là được thụ hưởng!

T.D.2. *Con cò chết rũ trên cây*

Cò con mở lịch xem ngày làm ma.

Cà cuống uống rượu la đà

Chim ri riu rít bò ra chia phần

Chào mào thì đánh trống quân

Chim chích cời trần, vác mỗ đi rao.

Bài ca dao này có giá trị như một màn hài kịch, làm nổi bật sự mâu thuẫn “buồn vui” đến phi lý trong thói tục ăn uống của dân ta, mỗi khi trong làng có người qua đời.

Trong khi tang chủ đang đau buồn, bối rối lo việc tang ma cho người thân vừa nằm xuống, thì phía dân làng, người ta hỗn hờ báo tin cho nhau, rủ rê nhau đến chia buồn, giúp việc thì ít mà để chèn chèn thì nhiều. Vì theo thói tục xưa, khi cha mẹ mất phần, các con phải biết lo cỗ bàn, trước tế lễ vong linh, sau hậu đãi những người đến chia buồn, phúng điếu. Nhất là những khách ở lại ban đêm giúp việc, chủ nhà ngoài việc phục dịch ăn uống, còn phải bày chuyện bài bạc hay lập rạp, thuê người hát hồng cho họ giải buồn, có thể mới hả vong linh người chết (?), và trả được “*nợ miệng*” cho người sống.

Sự mâu thuẫn trên gây cho ta nụ cười, nhưng không phải nụ cười thoải mái, vui nhộn mà là nụ cười ra nước

mắt, khiến ta phải suy nghĩ. Có đánh động được lương tâm con người như thế mới mong cảm hóa được lòng người, và cải tạo được xã hội, cho mỗi ngày một tốt đẹp, hợp lý, hợp tình hơn.

6- PHƯƠNG PHÁP TRỰC TIẾP

Đây là một phương pháp có tính cách tích cực, không úp mở, bóng gió xa xôi mà lời thẳng đối tượng ra trước công luận, đồng thời vạch trần những nhược điểm tồi tệ của chúng để đả kích, giễu cợt.

T.D.1 *Người trên ở chẳng chính ngôi
Khiến cho kẻ dưới chúng tôi lãng loạn.
Người trên ở chẳng kỷ cương
Khiến cho kẻ dưới lập trường mây mù.*

Hai cặp ca dao trên nhằm lên án bọn thế quyền bất xứng, kém tài thiếu đức, nguyên nhân gây ra tệ trạng tha hoá xã hội.

T.D.2 *Mười quan thì được tước hầu
Năm quan tước bá, ai nào thua ai!*

Câu ca dao này thì đả phá tệ nạn mua quan bán tước trắng trợn, do bọn tham quan ô lại gây nên.

Tóm lại, một số bài ca dao đả kích, phê phán những kẻ sâu dân một nước, hay những thói hư tật xấu của người đời thì không còn là ca dao trào lộng để vui đùa nữa, mà chúng đã thuộc loại ca dao trào phúng hay ca dao ngụ ngôn rồi. Bài “Con cò chết rũ trên cây” chính là một bài ca dao ngụ ngôn vậy.

KẾT LUẬN

Sau phần phân tích trên, chúng ta có thể đi đến kết luận: Văn chương bình dân truyền khẩu nói chung, ca dao trào lộng nói riêng, do tiếp cận với đời sống nên đã có nhiều câu rất mộc mạc, chân chất; tuy vậy phần lớn đã chứng tỏ tiếng Việt rất giàu nhạc tính, gợi thanh, gợi hình, gợi sắc, gợi cảm và có nhiều hình thức nghệ thuật diễn đạt đặc sắc. Bởi vậy, chúng đã có ảnh hưởng lớn đối với văn học thành văn của ta (văn viết của giới trí thức, ở đây nhấn mạnh đến văn chương chữ nôm), từ ngôn ngữ văn học, cách diễn ý, tả tình, tả cảnh cho đến những lối đặt câu, gieo vần (vần lưng).

Văn học bình dân truyền khẩu không hề mai một trước sự trưởng thành và sáng tác ồ ạt của văn viết (văn nôm, văn quốc ngữ theo mẫu tự La tinh), mà chúng vẫn xuất hiện song hành với loại văn chương này. Và từ khi chữ quốc ngữ mới được phổ cập trong quảng đại quần chúng, những sáng tác văn học bình dân truyền khẩu được ghi chép lại, thì sự phổ biến của chúng càng thêm rộng rãi.

Đặc biệt trong những hoàn cảnh lịch sử đảo điên, xã hội nhiễu nhương như hiện nay, thì ca dao trào phúng lại thấy xuất hiện nhiều hơn bao giờ hết. Âu cũng là điều dễ hiểu, vì xưa nay, văn chương trào phúng bình dân truyền khẩu vẫn là một phương tiện chống đối tiêu cực của người dân thấp cổ bé miệng trước bạo quyền.

TIÊN BIỆT

*Cám ơn Mẹ đã cho con uống
Búp sữa ngọt ngào bao tháng năm*

NHẤT PHƯƠNG

Từ ngày Mẹ bỏ tôi để trở về miền quê hương Vĩnh Cửu, tôi thường đếm chuỗi thời gian âm thầm trôi theo cuộc đời quạnh quẽ của riêng mình. Hoàng Dũng và tôi tiếp tục thả gao nuôi chim như thuở còn có Mẹ. Vườn sau vắng Mẹ, chim buồn không đáp xuống, thưa thớt dần. Sự tĩnh mịch giữa buổi trưa mùa Hạ dễ dàng bộc phát mọi nỗi niềm thăm thẳm sâu. Tôi nằm co ro trên chiếc ghế, chỗ Mẹ tôi vẫn ngồi chờ đợi từng cánh chim trời trở về mỗi độ hoàng hôn. Cây cỏ lá hoa đều ưu sầu, ngậm ngùi chia tay cùng Mẹ. Tôi nghe loáng thoáng tiếng cành Mimosa thì thầm, nhỏ to cùng bụi hoa Quỳnh, ý chừng chẳng muốn tôi nghe:

- Mẹ đi rồi, ai tắm mát, ai cho mình ăn hả em? Chị Hai bận bận trăm việc sẽ không thể chăm sóc anh em mình y như Mẹ đâu.

Thanh Long đang đùa nghịch, bò ngang dọc trên tường, vội ngẩng đầu lên thỏ thẻ:

- Em buồn lắm, vừa nhớ Mẹ vừa ân hận. Em đã không kịp đơm bông kết trái để bù đắp công ơn vun

trồng nâng niu của Mẹ. Em là đứa con cầu tự vô tâm, đã đâm tay Mẹ nhiều lần bằng mũi gai Vong Bản...

Tôi ngồi bật dậy, ngắm nhìn từng đứa con Thiên Nhiên của Mẹ. Sân trước sân sau đầy ắp bóng dáng Người. Tôi tưởng nhớ, tôi tưởng nghe thật rõ ràng tiếng bước dọc ngang qua lại của Mẹ trên phòng. Bà đang sửa sang hành lý...

Đó là buổi tối cuối cùng trước ngày Mẹ tôi lên đường về nước. Tôi mơ hồ cảm nhận một thứ âm thanh là lạ nơi cửa phòng ăn, đồng lúc với nụ cười chưa tròn tiếng của Hoàng Dũng vọng vào:

- Ô, một cánh chim Bồ Câu. Làm gì e ấp thập thò ở đây dzậy, cô nương?

Tôi úp chiếc ly của Mẹ vào máy rửa chén, vội ẵm chạy ra sân. Tuy chiều đã qua lâu nhưng không gian chưa chịu rơi vào tối. Ánh sáng hoàng hôn đậm màu phảng phất trên đôi cánh bồ câu xam xám, im lìm:

- Lạ lùng chưa, chim không sợ người, mi muốn tìm ai vậy hử?

Lúc ấy Bảo Châu, đứa cháu gái 11 tuổi của tôi đang đứng gần bên chim, “báo cáo” chi tiết hơn:

- Con thấy chim dưng mở mỏ nhiều lần lên cửa kính. Chắc chim muốn kiếm Ngoại để bái-bai. Đường như nó biết Ngoại sắp về Việt Nam đó đi Hai ơi.

Tôi cười. Nụ cười hàm chứa ý nghĩa dẫn đo cho mọi điều bất trắc:

- Em Bồ Câu ơi, em bị thương rồi hả? Có phải con mèo Hoàng Kim bên hàng xóm cắn em? Chỗ nào để chị xem...

Hoàng Dũng và tôi ra sức “bới lông tìm vết” vẫn không thể biết được Bồ Câu đau đớn chỗ nào. Chúng tôi bèn đuổi chim ra:

- Bay đi, bay đi..., về đi kẻo Mẹ mi tìm.

Chim khinh khỉnh ngắm nhìn căn nhà bếp còn thơm lừng mùi bánh

xèo miền Nam hai chị em tôi vừa làm lúc trưa để đãi vài người bạn thân của Mẹ... lần sau cuối. Chim bước thêm mấy bước, nhảy tới nhảy lui, kêu lục ục, chẳng thềm bay.

Tối ngày 17 tháng 6 năm 2003, Hoàng Dũng thay tôi kiểm lồng cho chim ngủ, lót ổ để chim nằm, gạo nước kê bên. Căn nhà đã chiến của chim được treo cao cẩn thận trên cành lựu rậm tàng xanh khướt. Chúng tôi không muốn cánh-chim-trời tội nghiệp của Mẹ tôi mang thêm vết thương thể xác, bởi tiếng mèo ghé ngao tình quá vọng sang rồi.

Biệt ly!

Mỗi lần đưa Mẹ về quê là mỗi lần tâm hồn tôi thêm hụt hẫng, giao động khôn cùng. Mẹ đang từ tốn bay xa biển đời. Tuy Mẹ chưa nở lòng bỏ chúng tôi bơ vơ bên này bờ Thái Bình, nhưng hơn ai hết, tôi biết thật rõ ràng nỗi niềm hằn sâu của Mẹ. Ở lứa tuổi nào đó, người Việt Nam của mình thường có thể cộng hưởng với nhau từ một mẫu số duy nhất, như mẫu số thật dịu dàng của Mười Chuối Kiên giang “Lòng của ai cũng có một quê hương...” Mẹ đang bay cao, ôm thật đầy quê hương trong cuộc hành trình của Mẹ.

Tôi cũng đậm đà ôm chầm đời-

sống-tôi đêm 18 tháng 6 năm 2003 tại phi trường LAX. Thật tình mà nói, ở thời khắc biệt ly, nếu chấp nhận khổ đau, xin hãy cứ đau khổ tận cùng, cho thấm thấu tới thượng tầng khí quyển. Hãy như các nghệ sĩ tài danh diễn đạt say sưa một tuyệt tác phẩm, lột trần tâm sự tâm trạng của tác giả. Có như thế, nghệ sĩ và tác phẩm ấy mới làm ray rứt lòng người. Từ bấy lâu nay, tôi hoà nhập vào dòng thơ bất hủ của Thanh Tâm Tuyền, chỉ xin được một lần đứng bên bờ biệt ly “ôm Mẹ trong tay, đã thấy xót xa cho những ngày sắp tới”. Bầu không gian vô tình, lạnh lẽo của phi trường dửng dưng giết chết mọi ngôn từ. Nước mắt chúng tôi ẩm nồng quyện vào nhau vẫn thơm mùi ly biệt. Mẹ và chúng tôi lặng lẽ lia nhau, lia nhau..., vẫn như muốn nói điều gì, vẫn không một lời sau cuối... lặng lẽ lia nhau.

Trong lúc ấy, cánh chim thợ nạn cứ ung dung thơ thới trong lồng, mặc dù Mẹ đã rời Hoa Kỳ hơn tuần lễ. Chiều nào chúng tôi cũng mở cửa lồng đuổi nó ra ngoài sân cỏ. Lại “bơi lông tìm vết...thương”. Chúng tôi thắc mắc, vẫn vương tự hỏi, vẫn không thấy điều gì khả dĩ có thể là nguyên nhân để chim sa vào lồng. Vậy mà cánh chim trời vẫn chẳng thềm bay.

Sáng ngày thứ chín

(27 tháng 6 năm 2003), tôi đi Việt Nam để ngắm Mẹ bình yên say giấc ngàn thu. Tôi thầm cảm ơn số chín, bởi số chín là con số hên. Số chín còn là số khá cao các bác sĩ thường dùng sắp hạng cái cảm giác đờn đau đến chín từng mây phiêu bồng... Thiên Chúa ngự. Tôi lau mặt, chăm sóc thêm cho nhan sắc Mẹ vốn dĩ rất tươi tắn hài hòa, xứng đáng với sự ra đi thơ thới của Người. Trước sau không một lời cuối cùng nhắn gửi. Mẹ lặng lẽ xa rời tất cả chị em tôi.

Mỗi ngày qua là một ngày tôi ngỡ ngẩn bên bờ nhớ nhung. Tôi ngồi im trong phòng Mẹ nhiều phút nhiều giờ, hy vọng hít thở thêm ít nhiều làn không khí còn vương hơi hướm Mẹ. Tôi vuốt ve từng thứ đồ vật Mẹ tôi hay dùng, từng mép giường cánh tủ, từng chén tách muỗng ly. Bất cứ nơi nào có bàn tay Mẹ đặt lên, tôi điều nâng niu trân quý. Đây là lần thứ hai trong cuộc đời, tôi quy ngã vì khổ đau. Lần trước lần sau cách nhau 28 năm, tuy có dài, nhưng chỉ dài bằng giấc mộng du hoang đường ngắn ngủi. “Biển ơi ta nhớ người. Ta quay quắc tàn phai vì cả hai bà Mẹ dấu yêu đang yên nằm bên kia bờ biển lớn”.

Tôi ngồi dưới gốc cây Mimosa,

nơi Mẹ và tôi đã cùng nhau hái chanh, đã cùng nhau cười đùa với nắng, đã cùng nhau... rướm máu vì gai đâm. Mùa nầy chanh chưa chín, chỉ có hoa Blue-Bird nở từng chùm, nhuộm tím cả góc vườn, nhuộm tím cả lòng tôi. Tuy gai chưa đâm nhưng dường như tay tôi rướm máu tự bao giờ. Tôi nhìn chiếc lồng trống trơn, đong đưa dưới tầng lựu sai oằn trái non, nghĩ thật nhiều về những cánh chim trời của Mẹ. Trải qua bốn mùa, sự thay đổi trong Thái Dương Hệ ảnh hưởng sâu đậm đến đất đai thời tiết, đến tâm tính con người. Vậy mà tình Mẹ thương con không bao giờ hao mòn. Ngày nắng cũng như ngày mưa, Mẹ chưa từng bỏ đói bầy chim. Chị em chúng tôi chưa từng rời xa khỏi vòng tay chở che của Mẹ. Mẹ là sự nhiệm mầu của vũ trụ, sự bền bỉ của thiên thu. Cách hành xử của Mẹ làm cảm động đất trời, lá hoa, cầm thú. Có lẽ Bảo Châu nhạy cảm hơn tôi, đoán đúng phần nào tâm trạng cánh chim ưu sầu đã sa vào đũa tiễn Mẹ. Mẹ đi rồi, chim cứ nén lòng kiên nhẫn chờ đợi, đợi chờ... Nhớ lần điện đàm cùng Hoàng Dũng, tôi có nhắc đến bồ câu:

- Dù bận rộn mấy anh cũng đừng quên con chim tiễn Mẹ. Đạo rày nó ra sao rồi, có chịu bay chưa ?

Bên kia đầu giây viễn liên, giọng Hoàng Dũng đột nhiên chất chứa nhiều điều phấn khởi không ngờ:

- Chèn ơi, em biết cái gì không ? Em nhắc anh mới nhớ. Thật lạ và cảm động lắm em à.

- Thì nói mau đi, nóng ruột quá xá rồi.

- Đúng ba ngày sau khi chôn cất Mẹ, lúc ấy vào giữa trưa, anh đang ngồi làm việc, tự nhiên nghe tiếng chim dấy dựa bất thường. Tưởng nó ngã bệnh, anh vội vàng mở cửa lồng, định đem bồ câu đặt lên sân cỏ... khám xét như lần trước. Không ngờ, cửa lồng vừa mở chim mạnh mẽ bay ra, hiên ngang lượn vòng quanh “căn nhà dả chiến”, rồi vờn cao hơn, cao hơn trên tầng lựu, ngang qua chỗ Mẹ hay ngồi. Kể từ giây phút đó, bồ câu bay bỗng biệt tăm...

Tôi nhớ, lúc ấy tôi rất vui mừng hơn hở, lau nhanh dòng lệ ấm nồng thương khóc Mẹ tôi. Khi ngồi trong lòng phi cơ trở lại Hoa Kỳ, gần đến phi trường LAX, tôi cứ dỗi mắt kiếm tìm bên ngoài không gian vô tận xem có cánh chim nào lãng đãng bay theo. Với niềm tin vào sự nhiệm mầu của tạo hóa, tôi nguyện cầu, tôi ao ước Mẹ được biến thành cánh chim Hòa Bình hiền lành thanh thoát. Giờ đây, chim trời vụt bay vào đời sống mới, chắc Mẹ tôi cũng đã thênh thang bay theo đôi cánh Thiên Thần.

Nhất Phương

Đường Phố Cũ

Nhất Phương

*Nắng tím dập vùi vai áo trắng
Nhạt nhòa mây đóa Mai dễ thương.
Dáng lụa ngà rong chơi góc vắng
Nhớ nhung, hoa lạc bước Thiên Đường
Phố đông,
phố cũ,
người xa lạ.
Chân quen ngõ ngác,
chẳng ai quen.
Hai đường qua lại,
hai đường thẳng.
Soi thấu tình nhau,
chỉ bóng đêm*

Nhất Phương

DUYÊN TIỀN ĐỊNH

QUÊ HƯƠNG

Thở mới tị nạn sang xứ cờ hoa này, chỗ chúng tôi ở thì người Việt Nam chỉ đếm trên đầu ngón tay. Chị em chúng tôi được bảo trợ về một gia đình rất ư là tử tế, họ bắt chúng tôi cày mỗi ngày 10 tiếng, có khi làm ngày không đủ nó bắt tranh thủ làm đêm, làm luôn cuối tuần và ngày nghỉ lễ. Cuối tuần thì được cho đến nhà thờ gần đó, để xin xỏ áo quần, vài thứ linh kiện vặt vật cần thiết khỏi phải bỏ tiền mua.

Mặc cảm đong đầy quý vị ạ, bởi vì hồi còn ở bên nhà tôi chỉ ăn no rồi đi học, đi chơi hoặc hẹn hò dạo mát trên con đường Duy Tân cây dài bóng mát. Lúc đó tôi chỉ là cô

sinh viên ăn chưa no lo chưa tới, thế mà bây chừ qua đây mỗi ngày phải lao động 10 tiếng, đêm đêm phải cấp sách đến trường, sống nơi không bạn bè, không bà con thân thuộc, lảng giềng, không cùng màu da, không cùng chủng tộc, không nói cùng một thứ tiếng, cuộc sống thật là buồn thảm và vô vị. Do đó chỉ vài tháng sau chúng tôi dọn ra khỏi nhà xử bảo trợ, tự lập tìm kế sinh nhai, nhờ có chút vốn liếng Anh ngữ nên tôi cũng xin được một chân thư ký tại một công ty lớn ở đây, công việc tương đối nhàn hơn là làm việc lao động lúc trước nên có nhiều thì giờ để đi học hơn. và còn phải lo cho đàn em nhỏ 7 đứa.

Nhưng cuộc sống ở xứ không tình cảm này biến con người như một cái máy, một ngày như mọi ngày, đi làm đi học chán chết, không có lấy một người bạn để tâm sự, không có được một người yêu để nũng nịu, nhõng nhẽo. Thôi thì thân gái mười hai bến nước trong nhờ đục chịu, định tìm xem có anh chàng Việt Nam nào lạc đâu đây để nâng khăn sửa túi cho đời bớt cô đơn, để có người chia vui sẻ buồn cho cái kiếp sống tha hương, nhớ nhà, nhớ nước, nhớ quê hương này. Thế mà quanh đây chỉ thấy toàn là mấy chàng mèo mũi lõ mắt xanh, da trắng, bất đồng ngôn ngữ, không cùng phong tục tập quán làm sao thương cho nổi, mặc dù mấy anh

chàng mèo này rất ư là ga lăng, tử tế và chịu đựng hết mình. Nhưng dù sao đi nữa thì “Ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”. Khổ nỗi chỗ tôi ở là một tỉnh nhỏ, muốn gặp những người Việt Nam thì phải chạy sang tỉnh lớn hơn, và phải đến các chỗ bán thức ăn Á Châu thì may mới gặp người đồng hương da vàng mũi tẹt, bởi vì ông bà ta thường nói “Trai khôn tìm vợ chợ đông, gái khôn tìm chồng giữa chốn ...ăn chơi”. Các chợ Á Đông này cách nhà tôi khoảng hai tiếng lái xe, do đó cứ vài ba tuần là tôi đi chợ này một lần để mong tìm người quen, và nhất là để ý xem có đáng trưng phu nào lọt vào đôi mắt hí của mình không? Nhưng hỏi ới “thân em như tấm lụa đào, phát phờ giữa chợ biết vào tay ai”. Ở đây không có đáng trưng phu nào đi chợ thơ thần độc thân một mình, ngoài mấy bà già trầu, mấy bà sồn sồn, mấy cô nhỏ nhỏ giống tui, hoặc những cặp vợ chồng tay trong tay chọn lựa những thức ăn Á Đông để về nhà nấu nướng những món ăn quốc hồn quốc túy Việt Nam.

Rồi chúng tôi lại dọn đến một tỉnh lớn hơn và nơi này có lẽ nhiều người Việt Nam hơn, chúng tôi bắt đầu lập hội ái hữu người Việt Nam, tổ chức Tết Việt Nam để đồng bào vùng tôi ở có cơ hội gặp nhau, cùng nhau vui hưởng một cái Tết có ý nghĩa của người Việt Nam. Sau đó chị em chúng tôi đã được hội St. Petersburg International Folk Fair Society của người bản xứ mời tham gia hội, cứ mỗi năm 1 lần họ mở Folk Fair,

và gia đình tôi tham dự trình diễn văn nghệ có tính cách văn hóa của người Việt Nam, cũng như bán những thức ăn đặc biệt của nước VN.

Chúng tôi làm văn nghệ văn gừng với hoạt cảnh ly rượu mừng, hát dân ca ba miền, vũ nón, vũ khúc hát ân tình, kịch vui. Những màn này chúng tôi diễn được là nhờ ngày xưa tôi có đi theo ban văn nghệ trường Gia Long, mỗi lần đem chuông đi đánh trống bạn, hay những buổi văn nghệ liên trường họp nhau, thường thì Gia Long hay phối hợp với Petrus Ký để cùng đi trình diễn văn nghệ một nơi, thí dụ như những lần đi giúp vui cho các anh chiến sĩ tiền đồn, hay các em hậu phương hát cho các anh chiến sĩ tiền tuyến vào dịp xuân về, hoặc vừa nấu bánh chưng vừa trình diễn văn nghệ để an ủi cho các anh chiến sĩ đã vì canh giữ cho hậu phương được yên vui mà không được về nhà đón xuân trong ba ngày tết. Lúc đó tôi thì hát như vịt kêu, bởi vì giọng Nam Kỳ đặc sệt mùi mắm cá trên làm sao mà hát hay bằng giọng hát của các cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ có cái răng khểnh dễ thương. Do đó tôi chỉ xuất hiện ở

những màn hoạt cảnh hay hát dân ca ba miền, hoặc đóng kịch vui, vì bốn cũ cứ xào đi nấu lại nên sang đây tôi vẫn còn nhớ trong trí và diễn lại y chang để giúp vui đồng bào. Sau lần trình diễn giúp vui tết đó, ai cũng biết đến gia đình chúng tôi, các tỉnh khác có tổ chức Tết Âm Lịch, tết Trung Thu, lễ Noel họ đều mời ban văn nghệ cây nhà lá vườn chúng tôi đến giúp vui. Danh tiếng nổi như cồn, nhiều cây si bắt đầu mọc ló nhô trước nhà, nhưng ngày qua ngày vì số “hồng nhan bạc triệu”, nên chưa chọn được cây tùng nào vừa ý để núp bóng tùng quân, mặc dù cũng có vài đấng tu mi nam tử xin được xây hồ bán nguyệt cho nàng rửa chân.

Sau đó thì cái nợ cầm thư đã trả xong, bây giờ thì đến lúc “chim khôn đậu nóc nhà quan”, do đó chị em chúng tôi làm một cuộc thám hiểm vĩ đại đường dài từ Đông sang Tây đến miền nắng ấm Cali “đất lành chim đậu”, và tự nhủ: “Đường đi không khó vì ngăn sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông”, tôi nhất định tìm miền đất hứa để tiến thân và cũng để ý rình xem có ai hợp nhãn, hợp mãng cầu không? Vì nơi chốn này là nơi thị tứ, đồng hương chúng ta thật đông, cứ ra đường là gặp dân da vàng, mũi tẹt .

Chị em chúng tôi lại tham gia vào gia đình Phật tử của một ngôi chùa lớn ở Los Angeles này, chúng tôi cũng theo anh huynh trưởng làm văn nghệ văn gừng đi diễn văn nghệ khắp đó đây thật là vui.

Rồi có một ngày đẹp trời một người bạn cùng đi sinh hoạt trong gia đình Phật tử, anh bảo rằng anh có một người bạn thân rất hiền, còn độc thân vui tánh, ưa màu tím, thích nhạc Trịnh Công Sơn và giọng hát Khánh Ly, Lệ Thu, nên ngày xưa

hay đến quán Gió hay quán Thăng Bờm để uống cà phê nghe nhạc, hôm nào anh sẽ giới thiệu và làm ông mai để được ăn đầu heo. Tôi bảo:

- Anh không nghe người ta thường nói: “Trên đời có bốn cái ngu, làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm châu”. Làm mai người ta hạnh phúc

không nói gì, nếu chẳng may chén bay đĩa bay thì hai người kéo ông mai ra mà chửi đó.

Anh trả lời:

- Anh không sợ vì bạn của anh hiền như ma trời, ngày xưa nó học Petrusky trốn lính qua đây đi học kẹt luôn bên này.

Tôi trả lời:

- Thôi chừng nào thấy mặt mới đặt tên, chứ mấy anh ở đây ông nào cũng bỏ vợ lớn, kẹt vợ nhỏ và vài ba đứa con còn ở Việt Nam mà hôm lúc nào cũng bảo là độc thân lạng quạng là lắm to.

Bẵng đi một thời gian, chị em chúng tôi bận rộn với cuộc sống

chạy đua ở xứ này, anh chàng mai mối ngỏ lời mời chúng tôi đi ăn cơm chiều ở Phố Tàu, anh cũng không quên nhắc lại là có rủ anh bạn hiền của anh cùng đi với anh, chúng tôi nhận lời. Chiều hôm ấy vào đến bàn tiệc, chúng tôi bắt gặp anh chàng có vẻ mặt khô ngô tuần tú, mái tóc bông bênh, đôi mắt xa xăm nhìn

tôi khiến tôi phải lúng túng không biết làm gì, “phút đầu gặp em tinh tú quay cuồng” bốn mắt nhìn nhau không nói một câu, đôi mắt ấy đã thôi miên tôi làm tôi ngẩn ngơ, tim tôi rung động xao xuyến, đúng là “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ vô duyên đối diện thấy thương liền”. Tôi bị tiếng sét ái tình đánh một cái rầm đau điếng, bằng một giọng run run anh mời chúng tôi vào bàn, chàng vẫn còn e dè, mắc cỡ chưa dám nói gì thêm thì tôi bắt đầu giới thiệu.

- Tôi tên H ngày xưa ở Sài Gòn là học trò Gia Long, sinh viên Luật năm thứ tư, tị nạn định cư ở xứ cờ

Hoa này được vài năm.. Anh bắt đầu tán hươu tán vượn:

- “*Gia Long có gái mỹ niều, mình thương mình nhớ mình liêu mình đi*”.

Tôi liếc anh và anh lại tiếp tục giới thiệu về anh.

- Tôi là dân Petrus Ký, ngày xưa anh và lũ bạn cũng thường hay lạng qua trường Gia Long đứng trước chùa xá Lợi lâm râm cầu nguyện xem có được nàng nào lỡ đại để ý, và cũng hay tấp vào mấy xe đậu đỏ bánh lọt, bò bía, đu đủ bò khô vừa ăn vừa ngắm các nàng tan trường.

Tôi hỏi:

- Thế anh có được ai để ý lúc đó không?

Anh trả lời:

- Tình thiệt mà nói ăn xong rồi về chứ có ma nào để ý đến mình đâu, có đôi lúc lẽo đẽo theo sau vài cô để mong ban chút ân huệ làm quen nhưng rốt cuộc đường anh anh đi đường em em đi, nhà ai nấy về.

Tôi bảo:

- Tội nghiệp hông, nếu biết anh lúc đó thì H sẵn sàng hy sinh làm đào “không hột” của anh rồi.

Anh tiếp:

- Thế thì hân hạnh biết mây, hình như Gia Long và Petrus Ký có duyên tiền định làm sao ấy, rồi thì cũng gặp nhau, ngày xưa không gặp bây giờ gặp cũng chẳng muộn màng gì.

Tôi lờm anh :

-Gặp rồi làm sao?

Anh trả lời :

-Thôi thì “*cây trên rừng hóa kiếng, cá dưới biển hóa long, anh đi nước Mỹ giáp vòng, đến đây trời khiến đem lòng thương em*”.

- Anh là tổ sư tán gái, đúng là chưa biết tên nàng biết tuổi nàng mà sấu trong dạ đã mang mang.

- Tên nàng thì biết rồi, H mới vừa giới thiệu, còn tuổi thì đã có người bật mí rồi và bây giờ “*Mận mới hỏi*

đào, vườn hồng đã có ai vào hay chưa” ?

Mình thầm nghĩ anh chàng này cũng văn chương tao đàn ghê lắm lại nhớ nhiều ca dao tục ngữ, mặc dù đã đi nước ngoài khá lâu, tôi cũng lém lỉnh trả lời:

- Mận hỏi thì đào xin thưa, “*vườn hồng có lối nhưng chưa ai vào.*”

- Nếu vậy thì cho anh làm kẻ giữ vườn, và anh xin hứa sẽ săn sóc vườn rất siêng năng, cần mẫn, lúc nào cũng săn sóc cho hoa thật đẹp thật tươi mát. Rồi chàng cầm ly Champagne lên và nốc cạn ly.

Tôi bảo:

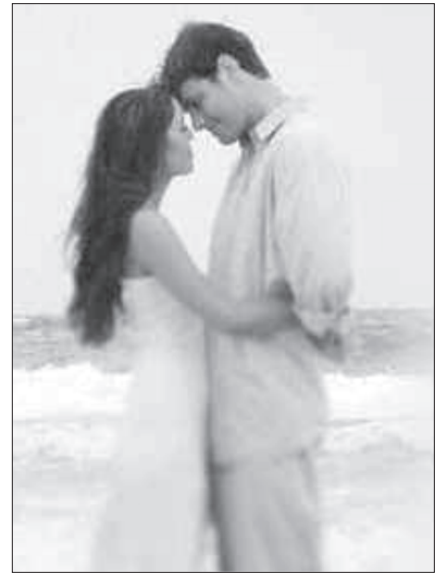
- Sao anh uống rượu nhiều thế? Anh uống rượu như là bợm nhậu ai mà dám mượn anh làm kẻ giữ vườn! nhậu xong nằm phè ra ngủ, không tưới nước để hoa héo khô, xơ xác .

- Hôm nay đầu tiên gặp H anh khớp quá phải uống để lấy lại bình tĩnh và để nhờ rượu nói thay mình, chứ bình thường anh ít khi uống rượu.

Rồi anh thao thao kể về gia cảnh và cuộc đời gió bụi của mình từ năm 71, lúc thì ở Ohio, khi thì ở West Virginia, lúc thì ở đảo thần tiên Hawaii, cuối cùng cũng vì miếng cơm manh áo và cũng là lúc phải dừng lại để tìm mái ấm gia đình, anh phải bay qua đất liền để nhận việc đi làm năm ngoài.

Sau buổi gặp nhau đầu tiên đó chàng phải về lại San Diego, chúng tôi đã liên lạc với nhau bằng điện thoại và kể từ đó tiền điện thoại đường dài của hai đứa tháng nào cũng phải dài như con đường tình ta đi, trả tiền mệt nghỉ.

Tôi không biết tôi đã yêu chàng từ bao giờ, chỉ biết rằng “sau cái buổi ban đầu lưu luyến ấy”, tôi thường hay bệnh cảm tương tự bởi vì “nắng mưa là bệnh của trời, tương tư là

bệnh của tôi yêu chàng”, và cứ cuối tuần chàng hay lên LA để thăm tôi. Nếu tôi là giòng nước mát làm tươi lại nhựa sống cho tâm hồn chàng thì chính chàng là tia nắng mặt trời đánh tan lớp băng tuyết phủ kín đời tôi. Chúng tôi có những buổi hẹn hò, dạo chơi thật dễ thương, đong đầy kỷ niệm, có những đêm trăng sáng hai đứa sánh bước bên nhau dạo biển, tất cả biển Nam Cali đều ghi dấu chân kỷ niệm của hai đứa, vì cả hai đều thích nghe tiếng rạt rào của sóng biển. Thuở đó tôi thương nhất là ngày thứ sáu và ghét nhất là ngày chủ nhật, bởi vì thứ sáu thì tôi được gặp chàng, còn chủ nhật thì tôi phải xa chàng, vì chàng phải trở lại SD để làm việc, còn tôi thì làm ở Los Angeles. Mỗi khi chàng về tôi thường ra ngấn vào ngõ, ngồi thơ thẩn, Trái Tim Không Ngủ Yên, nhớ chàng da diết, thế mới biết yêu là khổ là nhớ là thương, là ghen và tự hỏi không biết trong tuần mỗi ngày chàng làm gì? có hẹn hò với ai để ăn trưa không? và mỗi đêm tôi thường không ngủ trọn giấc ngủ, lo sợ vắn vớ hay thức giấc nửa đêm nghe tim mình thổn thức và ngồi hát một mình giữa đêm khuya bài

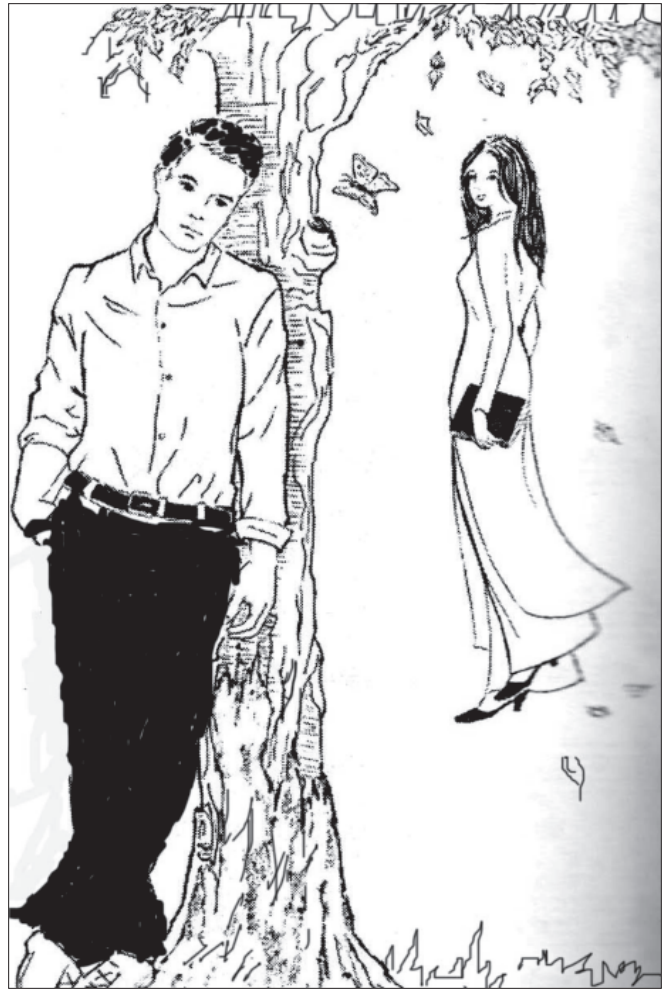
Anh Là Tất Cả của nhạc sĩ Lam Phương:
 Anh ơi suốt đêm thao thức vì anh
 Vì lời già từ lúc anh ra về
 Rằng mai đây anh lại thăm
 Ước nguyện trọn một đời
 Là mình luôn luôn có đôi
 Anh ơi nhớ thương thương nhớ cả đêm
 Làm sao quên được phút giây êm đềm
 Chờ mong sao cho trời sáng
 Đúng giờ mình hẹn hò
 Là đời quên hết sầu lo

Sao em ngồi lặng lẽ
 Để lòng anh tái tê
 Hãy trả lời anh đi.
 Nghĩ gì mà đợi chờ
 Nhiều lần chung ước mơ
 Bên nhau ta cùng hứa
 Quên đi chuyện năm xưa .
 Em biết cho chăng em
 Thương em, nhớ em
 Tất cả là em
 Còn gì đẹp bằng lúc ta xum vầy
 Cầu mong sao duyên đẹp đôi
 Ước nguyện cả cuộc đời .
 Là được mãi mãi gần em

Thấm thoát chúng tôi đã quen nhau được gần một năm, thời gian dài đó chúng tôi tìm hiểu nhau quá đủ, tôi nhận ra rằng đời tôi không thể thiếu chàng, còn chàng cũng bảo đời anh mà thiếu em thì cũng như tô hủ tiếu mà thiếu nước lèo, ăn bánh xèo thiếu nước mắm, thôi thì chúng ta thừa lại cha mẹ đôi bên chọn ngày lành tháng tốt để Anh đưa nàng về Dinh.

Thế là đám cưới chúng tôi tổ chức vào cuối năm đó tại ba nơi, một bên biển miền đông vì tôi định cư và ở đó hơn 4 năm nên bạn bè cũng đông và nhất là phải gửi thiệp báo tin để các cây si không còn nuôi hy vọng, thứ hai tổ chức tại LA nơi tôi đang ở, và thứ ba tổ chức ở VN, vì cha mẹ chàng vẫn còn bên ấy và chỉ có chàng là con trai độc nhất trong gia đình. Mẹ tôi cũng còn kẹt lại VN, do đó bên đó cũng tổ chức đám cưới linh đình nhưng không có cô dâu chú rể, thời gian này sự liên lạc giữa 2 nước vẫn còn khó khăn.

Sau đám cưới tôi theo chàng về dinh của chàng sống cuộc sống thật hạnh phúc cho tới bây giờ, thật đúng với câu: “Tình chỉ đẹp khi tình còn dang dở, đời rất vui khi đã vẹn câu thề”.

Hai chúng tôi có sự hòa hợp viên mãn đến nỗi cả hai chỉ là một bởi vì “mình với ta tuy hai la một, ta với mình tuy một mà hai”.

Đúng là duyên tiền định, duyên số, hay có duyên từ kiếp trước phải không quý vị. Bởi vì chàng là trai Petrus Ký từ miền biển thần tiên thơ mộng Hawaii xa xôi, còn nàng là thực nữ Gia Long từ miền biển phía đông Florida xa tít mù vậy mà cùng di chuyển về Cali để rồi gặp nhau, yêu nhau và cùng nhau kết duyên tơ tóc, đúng là: “Cali đi để khó về, trai thì có vợ gái thì có con”

Quế Hương

TUỞNG NIỆM

BÙI HÀ / 12AI/GL 72

Lần gió sớm mai đầu tháng tư thoảng hơi mát nhẹ thật dễ chịu. Mới 5 giờ sáng nhưng xe cô đã bắt đầu nhộn nhịp trên đường phố. Chiếc xe xích lô máy nổ xình xịch chở cha con cô hướng về bến xe đò miền Tây, mọi người đều im lặng, có lẽ mỗi người đang theo đuổi mỗi ý nghĩ khác nhau. Cô đang mang trong lòng nỗi buồn nặng trĩu từ lúc chia tay với Mẹ cô tối hôm qua, chia tay một cách lặng lẽ, lén lút, không dám cầm tay vỗ về, không dám ôm Mẹ thật chặt thật lâu để từ biệt. Bất giác hai dòng nước mắt chảy dài trên má, cô khóc vì biết rằng đây là lần cuối cùng cô được đi chung chuyến xe với Cha cô trên đường phố Sài Gòn.

Cô có thật nhiều kỷ niệm với Cha cô, từ khi mới lên chín tuổi, mỗi buổi

sáng cô đã thức dậy từ lúc 6 giờ để nhóm bếp bằng những miếng củi thông cho ngọn lửa bén vào than để nấu nước pha trà rồi chế vào cái bidong đựng nước để Cha cô đem đi làm. Cô là con gái nhưng lại được Cha cô dắt đi xem nhiều trận đá banh ở sân vận động Cộng Hòa với anh của cô, nên đến bây giờ cô mê mẩn xem những trận đá banh tranh giải World Cup. Mỗi năm vào mùa Lễ Phật Đản hay Lễ Quốc Khánh Cha cô đều dắt chị em cô đi xem xe hoa và pháo bông giữa dòng người đông như thác đổ mà chưa bao giờ để lạc mất các con. Ngày cô thi đậu vào lớp đệ thất của trường Nữ Trung Học Gia Long, Cha cô đã thưởng cho cô một bữa ăn tối và xem phim Ben Hur ở rạp Rex ngày đó rạp mới khai trương cầu thang cuốn mới, đặc biệt là sự có mặt của Mẹ cô, thường

thì Mẹ cô bận rộn với 5 đứa em nhỏ của cô nên có bao giờ được rảnh rỗi mà đi chơi như vậy, cô rất cảm động trước lòng thương của Cha Mẹ đã dành cho cô. Cha cô rất hãnh diện với mọi người là Cha có tất cả 5 người con gái là nữ sinh của trường Gia Long, những anh chị em khác của cô cũng đều là học sinh ưu tú của các trường trung học nổi tiếng. Nói đến xem ciné thì trong nhà cô là người có cái hân hạnh được đi xem nhiều phim nhất, chẳng là vì Cha cô rất thích đi xem ciné, nhưng sau lần cha mẹ con cái bồng bế nhau vào rạp kết quả chẳng ra làm sao cả, trẻ con khóc um sùm, cha mẹ dỗi đành có ai xem được gì đâu, từ đó trở đi chỉ có cô là được đi với Cha vì các anh chị cô thì chề, các em thì còn nhỏ.

Gia đình cô rất đông anh chị em thành thử ít có dịp cả gia đình đi ăn tiệm, ngoại trừ những dịp đi dự tiệc đám cưới. Cô để ý hình như mỗi tháng một lần Cha cô đi làm về tay xách nách mang, nào là những ổ bánh mì nóng giòn còn thơm phức mùi bơ, những túi jambon thịt nguội,

hay những gà vịt quay bóng mỡ, và cả những gói bánh kẹo cho trẻ con, những hôm ấy gia đình cô hạnh phúc gấp bội với tiếng cười nói rộn ràng. Về sau này cô mới biết đó là những ngày Cha cô lãnh lương hàng tháng. Sung sướng thay đã có lần chỉ một mình cô được cha dắt đi ăn, cô còn nhớ ngày hôm ấy, cô đến Đại Học Luật Khoa để nghe xướng danh danh sách, tim cô đập nhanh hơn khi chợt nhìn thấy Cha cô đứng đó tự bao giờ, cha cô đã âm thầm đến trường để có dịp chia sẻ niềm vui với cô, tô phở gà Hiến Vương nóng hổi thơm phức, nhưng cô nuốt không trôi vì quá vui và quá xúc động với tình thương của Cha.

Cô thương Cha ở tấm lòng nhân hậu, thương yêu, lo lắng chăm sóc cho tất cả gia đình, cho người vợ hiền và 11 người con. Cha chăm lo cho Mẹ cô từ mái tóc được uốn kiểu mới đến những chiếc áo dài hợp thời trang nhất để sửa soạn chụp những tấm ảnh kỷ niệm hàng năm. Cha chăm chút sắm sửa cho chị em cô những bộ quần áo thật đẹp, thật xinh, đáng kể hơn nữa là Cha cô đã tự tay lựa chọn vải vóc, chọn kiểu và với bàn tay khéo léo cắt may cho các con. Cha cô là người rất khéo tay, với cặp mắt mỹ thuật như một người thợ giỏi trong việc trang trí nhà cửa, cha lựa màu sơn, màu vôi rất thích hợp cho từng căn phòng, và điều động các con cùng Cha sơn phết, quét vôi, đón mừng Xuân mới. Những sự khéo léo này, không đúng chút nào với nghề kế toán, xử dụng toàn những con số khô khan hàng ngày, mà cha đã làm bao nhiêu năm với những công ty của Pháp và sau đó là Phòng Mãi Dịch của Bộ Quốc Phòng để nuôi

sống cho cả gia đình.

Cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu được làm sao, Cha cô, người cha đáng người nhỏ nhắn với bộ râu mép trông thật tài tử, nghiêm khắc nhưng bao dung, ngoài việc lo sinh kế cho gia đình vẫn còn có thể thu xếp thi giờ, tận dụng sức khỏe để lưu tâm đến việc học hành của các con. Đích thân Cha hỏi han bài vở của các con, tự tay cất giữ từng tờ

phiếu diêm hàng tháng hay kết quả kỳ thi lục cá nguyệt, sổ học bạ của bao năm học. Cha cô luôn dùng lời ôn tồn bảo ban, khuyên dạy, hay khen thưởng con cái, chứ không quát mắng bao giờ, nên chị em cô rất thương và kính trọng Cha. Tuy vậy cũng đã vài lần chị em cô phải đứng sấp hàng nghe Cha mắng về cái tội bất hiếu, không thương Mẹ, để cho Mẹ phải làm mọi việc trong nhà, những lúc như vậy Mẹ cô lại bệnh vục, là muốn dành thì giờ cho chị em cô học hành, nghỉ ngơi. Những lời thương yêu đó khiến cho chị em cô khóc ròng vì thương Cha Mẹ.

Năm 1975, đất nước mất vào tay cộng sản, gia đình cô lại nương nhờ đến bàn tay tháo vát của Cha, điều động phân chia xấp xếp công việc cho cả gia đình để qua cảnh đói khổ.

Ở sâu nghĩa nặng của Cha, mà cho đến khi nhắm mắt, chị em cô cũng không bao giờ đền đáp được, là Cha cô đã một thân một mình, không ngại hiểm nguy đến tính mạng hay có thể bị tù tội, gian nan

vất vả suốt bao năm trời, ngược xuôi về các tỉnh để tìm đường cho chị em cô vượt biển sang đến bến bờ tự do. Chính vì vất vả, khổ sở và căng thẳng như vậy mà cha cô đã bị đứt mạch máu, bị tê liệt một thời gian dài, nhưng nhờ ý chí phấn đấu rất mạnh, quyết chí cố gắng tập luyện cả năm trời, mà Cha cô đã bình phục lại. Trong thời gian dưỡng bệnh, Cha cô vẫn rất lạc quan, Cha cô đã sáng tác nhiều bài thơ rất cảm động, để tặng cho Mẹ cô, và cả những bài thơ vui riêng tặng cho các con, các cháu vào những dịp Lễ tết, dịp vui mừng. Trời Phật đã ban phúc đức

cho gia đình cô, là sau 11 năm rông
rã đợi chờ, đã có ngày đoàn tụ thật
hạnh phúc với Cha Mẹ cô.

Mới đầu tháng mười một, mà trời
đã đổi mùa lạnh buốt. Tiết trời giá
lạnh, làm tăng thêm vẻ thê lương
ảm đạm cho căn phòng của bệnh
viện. Cha cô nằm đó, gầy gò, hốc
hác. Đã tám ngày qua, mắt Cha
nhắm nghiền, thật yên lặng, chỉ còn
những hơi thở dài dồn dập, dường
như Cha cô phải cố gắng thu hết hơi
tàn lực tận, để có được một chút
dưỡng khí cuối cùng. Những ngày
cuối cùng trong đời của Cha, Mẹ cô
và chị em cô luôn luôn túc trực bên
cạnh giường, thì thầm chuyện trò với
Cha, hay tụng cho Cha những bài
kinh sám hối, để cầu mong cho Cha
được thanh thản trong tâm hồn, nhẹ
nhàng hướng về cõi Phật.

Cô ghé xuống bên Cha nói lời từ
biệt, trước khi đưa Mẹ cô về nghỉ.
“Cha ơi! Cha đã hy sinh suốt một
đời cho Mẹ và chúng con, nay Cha
hãy yên tâm mà an nghỉ.”

Cô vừa về đến nhà, chỉ kịp dọn
mâm cơm cho gia đình, thì tiếng
chuông định mệnh đã vang lên.
Giọng nói của chị cô nức nở đầy
nước mắt: “Cha đã mất rồi.”

Mùa Vu Lan năm nay, cô thầm
lặng đến chùa, thắp một nén hương
thơm ngát, dâng lời cầu nguyện chân
thành cho Cha sớm phiêu diêu miền
Cực Lạc. Năm nay cô cũng không
cài đóa hoa hồng đỏ cho Mẹ, vì cô
không muốn phải cài đóa hoa trắng
cho Cha, điều đó chỉ làm cho Mẹ
cô thêm sầu khổ mà thôi. Cô chỉ
viếng thăm Mẹ thường xuyên hơn,
cô sẽ cố gắng làm mọi điều cho Mẹ
được vui khi Mẹ còn hiện tiền, và
cô nghĩ là cha cô sẽ rất hài lòng.

Vĩnh biệt cha kính yêu.

Lễ Vu Lan 2009.

Bùi Hà / 12AI / GL 72

MỘT VỤ CƯỜI BẰNG MƯỜI THANG THUỐC BỔ

BÀI DIỄN THƠ ĐỘC ĐÁO

Gió đưa cành trúc la đà

Tiếng chuông Thiên Mụ canh gà Thọ Xương

Bà Trời đánh mấy hồi chuông

Canh gà húp vội mắc xương mấy lần

**Dương Văn
Gia Long 1966**

- Sao? Dọn về nhà mới ở, cháu có thấy sướng không?
- Sướng lắm Ngoại à. Cháu có một phòng riêng nè. Em gái cháu cũng
một có phòng riêng. Chỉ tội nghiệp cho bố cháu thôi.

- Sao vậy?
- Bố không có phòng riêng nên phải để quần áo ở phòng của cháu
nhưng lại ngủ chung phòng với má.

- Anh xem áo em đã quá cũ đến nỗi hàng cúc cũng đã mòn.

- Ủ, mai anh sẽ mua cho em...

- Thích quá anh mua cho em cái áo mới?

- Không! Anh mua cho em bộ cúc mới.

Một cụ già trước khi bước xuống máy bay, cầm tay viên phi công
trưởng, nói:

- Lần sau ông đừng bật nút đèn “Cài giây an toàn” nữa nhé. Cứ mỗi
lần ông bật đèn đó lên là máy bay nhồi lên nhồi xuống, mệt muốn chết.

- Bố ơi, súng bắn liên thanh và súng bắn phát một là sao hả bố?

- Khi tao nói là súng bắn phát một, còn khi mẹ mày nói là súng bắn
liên thanh. Hiểu chưa?

LÀM CHO SÁNG TỎ

Một đứa bé túm lấy thầy cảnh sát và nói:

- Ông ơi, đằng kia có người đánh ba tui!

Hai người chạy lại về phía hai người đàn ông đang giằng co với nhau.

Ông cảnh sát hỏi :

- Ông nào là ba mày?

- Đó là điều hai ông đang làm cho sáng tỏ.

Cẩn Thận

- Mẹ ơi! Có phải ngày xưa bố mẹ quen nhau bởi một vụ đụng xe phải
không hả mẹ?

- Ủ

- Con cũng đoán vậy, vì bố cứ dặn đi dặn lại rằng con lái xe phải hết
sức cẩn thận, lỡ xảy ra tai nạn, nếu không chết, thì cũng khổ cả một
đời!!!

Đỗ Ngọc Ánh sưu tầm

Ánh Lửa Tình Bạn

TRẦN THÚY ĐIỆP

Thời gian trôi qua mọi thứ sẽ tàn phai ,chỉ còn tình bạn là ở lại
THOMAS CARLYLE

Tối nay lang thang trong tiệm sách, tôi cố tìm một bộ sách nào thật hay về làm quà cho 1 người bạn thân... Trong rừng sách vở đó tình cờ có 1 quyển sách nhỏ nhắn đập vào mắt tôi... làm tôi phải dừng lại lật ra xem... Đó là quyển “Ánh Lửa Tình Bạn” của nhiều tác giả do First News tổng hợp và thực hiện.

Trang ngoài với những dòng chữ “Thời gian trôi qua ,mọi thứ sẽ tàn phai chỉ còn tình bạn là ở lại”, câu văn đó của THOMAS CARLYLE làm tôi bồi hồi xúc động. Tôi với

tay cầm lấy quyển sách và ra quầy tính tiền...

Về nhà tối hôm đó tôi đã đọc và vô vàn cảm động... Nhìn quanh tôi chỉ có các cháu và người thân... ước gì có người bạn thân của tôi hiện diện lúc này, tôi sẽ mỉm cười và trao quyển sách này cho bạn tôi, với ánh mắt thân thương và triu mến nhất.

Thật vậy, trong đời tôi có lẽ điều may mắn là tôi có được rất nhiều người bạn tốt. Từ thuở lên năm, lên sáu đã có một đứa bạn mỗi buổi sáng đem qua cho bánh để ăn. Sau này lớn lên học trường Gia Long, tôi có

được rất nhiều bạn đối xử với tôi rất là chân tình.

Thời gian sau 75 ông xã tôi đi học tập cải tạo, suốt tám năm trời, bạn bè tôi đã chung sức phụ giúp nuôi 3 đứa con nhỏ của tôi, lúc đó con trai lớn nhất mới 6 tuổi, con gái kế 5 tuổi, thằng trai út chỉ mới 18 tháng, Cám ơn Phan Thị Niệm, Trần Bạch Huyền, Mai Thị Ngọc, Nguyễn thị Kim Hằng, Hồ Ngọc Nhơn và Trần Thị Tuyết; không bao giờ tôi quên được các bạn tôi đã san sẻ cho gia đình tôi từng ký gạo, từng chai nước mắm. Cảm động nhất là Niệm, trong

suốt 8 năm chồng tôi học tập cải tạo, nàng lúc nào cũng tới lui chăm sóc mấy đứa nhỏ, kể cả lúc ra nước ngoài rồi nàng vẫn thường xuyên gửi tiền phụ tôi nuôi các con tôi.

Nói sao cho hết những người bạn tốt của tôi, và cũng tại xứ Mỹ này tôi lúc nào cũng được rất nhiều quà của các người bạn thân thương yêu quý...

Tôi muốn nói lên lời tri ân với tất cả những người bạn thân đã giúp đỡ tôi và cho tôi được mạn phép gìn giữ mãi những tấm chân tình này.

Mở từng trang sách ra đọc tôi càng cảm thấy tâm đắc những gì mà tác giả đã viết... Tôi xin ghi lại cảm xúc chân tình này trong những lời nhắn nhủ sau đây :

- Một ngày nào đó bạn cảm thấy thật buồn và muốn khóc..., xin hãy gọi tôi! Tôi không hứa sẽ làm được cho bạn cười, nhưng biết đâu tôi sẽ khóc cùng bạn?

- Nếu 1 ngày nào đó, bạn cảm thấy vô cùng đơn độc... Hãy gọi cho tôi!

Tôi sẽ đến bên bạn, chỉ để im lặng không nói một lời, nhưng tôi muốn bạn biết bạn luôn có tôi bên cạnh.

- Nếu 1 ngày nào đó, bạn phân vân trước những quyết định của mình... Hãy gọi cho tôi! Tôi sẽ không quyết định thay bạn, nhưng có thể giúp bạn vững tâm hơn trước sự lựa chọn của mình.

- Nếu một ngày nào đó, bạn gặp thất bại trong công việc... Hãy gọi cho tôi!

Tôi sẽ không đem lại cho bạn một công việc nào mới, nhưng tôi sẽ giúp bạn tìm thấy một cánh cửa khác của sự thành công.

- Nếu một ngày nào đó, bạn vô cùng đau khổ vì phạm phải sai lầm... Hãy gọi cho tôi! Tôi không thể sửa chữa sai lầm đó, nhưng tôi có thể giúp bạn nhận ra rằng những sai lầm sẽ giúp bạn trưởng thành và tự tin hơn.

- Nếu một ngày nào đó, bạn lo sợ những điều tốt đẹp sẽ qua đi... Hãy gọi cho tôi! Tôi sẽ không níu giữ chúng lại, nhưng tôi giúp bạn hiểu rằng, mọi việc đều có những

điểm khởi đầu và kết thúc.

- Nếu một ngày nào đó bạn trở nên bế tắc và tuyệt vọng... Hãy gọi cho tôi! Tôi không hứa sẽ làm bạn quên đi tất cả, nhưng tôi có thể giúp bạn tìm lại niềm tin trong cuộc sống.

Nhưng một ngày nào đó bạn gọi tôi mà không thấy tôi trả lời. Bạn hãy đến bên tôi... vì lúc đó tôi đang cần bạn!

Cuối cùng tôi nghĩ rằng: “một trong những hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời là tình bạn và một trong những hạnh phúc lớn của tình bạn là có người để gửi gắm một bí mật, một tâm tư “(Alexandro Mazoni)... Tôi tin rằng khi gieo những hạt giống của tình bạn, chúng ta sẽ gặt hái những bông hoa của niềm vui (lois L. Kaufman).

Nhất định “tình bạn là cánh cửa mở vào tâm hồn. Hãy là một người bạn chân thành... Bạn sẽ có chìa khóa mà bước vào...”

Ngày 09-09-09
Trần Thúy Diệp
(phỏng theo Thanh Tâm)

Bến Mơ

*Người như có phép nhiệm màu
Biến tôi ngày tháng dạt dào nhớ mong
Biết bao lưu luyến trong lòng
Tôi luôn nghĩ đến bóng hồng thân yêu
Ngày xưa ray rứt thật nhiều
Bây giờ hạnh ngộ bao điều ước mơ
Cho dù suốt kiếp đợi chờ
Thương ai tôi nguyện tôn thờ thủy chung
Vui lên hoàng hậu Gia Long
Từ nay mình sẽ về chung một đường
Tôi chờ đón gió mười phương
Gió mang hơi ấm người thương ngọt ngào
Gió như đang thổi ào ào
Thổi xuôi theo nước thuyền neo lững lờ
Đò tình đưa đến bến mơ
Thuyền ta đây áp bài thơ nông nàn
Gặp nhau dù có muộn màng
Vĩnh hằng ngày tháng vô vàn đẹp tươi
Người ơi mộng đã lên ngôi
Tình tôi ngời sáng như trời bình minh
Mong sao hai đứa chúng mình
Trăm năm bền vững đẹp tình tri âm.*

Trần Hồng Nam

Món Quà Ta Đơn

hmm

Người mẹ ngồi trong chiếc ghế nơi văn phòng bác sĩ, bút rút không yên. Vâng trán bà hằn vết nhăn, lo âu nhìn cậu bé Kenny 5 tuổi đang ngồi trên tấm thảm trước mặt mình.

Cậu bé nhỏ con so với tuổi của mình, và hơi gầy, bà nghĩ vậy. Mái tóc vàng óng phủ dùm dàng thẳng xuống tai của cậu. Giải băng trắng quấn quanh đầu cậu bé, che kín cặp mắt và vòng ra phía sau tai cậu.

Cậu bé ôm trong tay một chú gấu nhồi bông cũ kỹ. Chú gấu trông thật dững cảm vì vẫn tồn tại dù đã mất đi một cánh tay và một con mắt. Đã hơn hai lần mẹ cậu bé định mua một chú gấu mới để bắt cậu bé bỏ chú gấu cũ này, nhưng cậu bé quyết liệt chống đối, thế là bà đành phải nhượng bộ. Bà khẽ quay đầu lại mỉm cười với con. Chú gấu thật quý giá đối với cậu bé, hình như đó là tất cả gia tài của cậu. Một nữ y tá chợt xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Cô gọi “Kenny Ellis”. Người mẹ trẻ ôm cậu bé đứng dậy, đi theo cô y tá đến phòng khám bệnh. Hành lang tràn ngập mùi cồn và mùi băng quấn. Tường thì nguệch ngoạc đầy hình

ảnh vẽ bằng bút chì của trẻ con.

“Xin bà và cháu ngồi chờ, bác sĩ sẽ đến ngay bây giờ”, cô y tá mỉm cười trấn an.

Người mẹ để Kenny ngồi trên bàn chẩn bệnh. “Cẩn thận kẻo té nhe con!”

“Chỗ con ngồi cao lắm phải không mẹ?”

“Không đâu con, nhưng con vẫn phải cẩn thận.”

Kenny ôm ghì chú gấu bông. “Con cũng không muốn ‘gấu gừ gừ’ của con bị té nữa!”.

Người mẹ mỉm cười. Nụ cười bỗng đượm nét lo âu. Bà vén mái tóc cậu bé cho khỏi lò xo xuống trước mắt. Bà khẽ nựng cằm cậu với lưng bàn tay mình. Khi tiếng nhạc trong phòng khám bệnh chuyển sang âm điệu kỳ bí của bài “Silent Night”, bà chợt nhớ lại, đây hẳn là lần thứ một ngàn rồi, cái tai nạn đã xảy ra cho cậu bé.

Bà đã từng bao năm nấu ăn với cái lò ấy, không hề hấn gì. Vậy mà chuyện đã xảy ra, ngày hôm ấy, ngay trước mắt bà.. Nồi nước đang sôi, điện thoại bỗng reo vang trong phòng khách, làm bà vội vã rời nhà

bếp. Lại thêm một cú điện thoại quảng cáo những thứ được hứa hẹn “cho không” đã bắt bà phải trả một giá quá mắc. Lúc bà vừa cúp điện thoại cũng là lúc bà nghe tiếng hét của Kenny, tiếng hét hải hùng đau đớn đã làm tê cóng từng mạch máu của người mẹ.

Bà khẽ lắc đầu như muốn xua đuổi ra khỏi đầu mình những hình ảnh này, và chùi vội giọt nước mắt đang rơi xuống cằm. Sáu tuần chờ đợi để có ngày hôm nay! “Chúng ta sẽ có thể tháo băng một tuần trước ngày lễ Giáng Sinh” vị bác sĩ đã nói như thế với bà.

Cánh cửa phòng khám bệnh hé mở, bác sĩ Harris bước vào. “Xin chào, bà Ellis! Hôm nay bà khỏe không?” ông vui vẻ hỏi.

“Cám ơn bác sĩ, tôi vẫn khỏe.” Bà mẹ tuy trả lời nhưng lòng vẫn tràn ngập âu lo.

Bác sĩ Harris nghiêng mình trước bồn nước và cẩn thận rửa tay. Ông rất kỹ lưỡng đối với bệnh nhân, nhưng lại lơ là việc chăm sóc cho chính bản thân mình. Ông không thường để thì giờ đi cắt tóc, mái tóc thẳng của ông hơi phủ quá cổ áo.

Chiếc cà vạt thả lỏng trước ngực.

“Bây giờ thử xem nào!” vừa nói ông vừa đến ngồi trên ghế trước mặt Kenny.

Rất nhẹ nhàng, ông dùng kéo cắt và tháo giải băng quấn quanh đầu cậu bé. Giải băng rơi xuống, để lộ hai miếng băng vuông dán trực tiếp trên đôi mắt cậu. Bác sĩ Harris cẩn thận chằm chằm gỡ góc băng, như sợ làm đau làn da mỏng manh của cậu.

Kenny từ từ mở đôi mắt, chớp chớp vài lần trước những tia sáng đầu tiên. Rồi cậu nhìn mẹ, thốt lên vui sướng “mẹ ơi!”

Người mẹ ôm chàng lấy con. Trong nhiều phút, bà không thốt được lời nào. Cuối cùng, bà nhìn bác sĩ Harris và nói với đôi mắt đăm lẹ “Tôi không biết phải làm cách nào để có thể trả ơn bác sĩ”.

“Chúng tôi đã từng trải qua những lúc như thế này”, vị bác sĩ ngăn lời bà bằng một cái khoác tay. “Tôi biết việc này quan trọng như thế nào với bà và cháu Kenny. Tôi thật hạnh phúc vì đã có thể giúp được bà và cháu.”

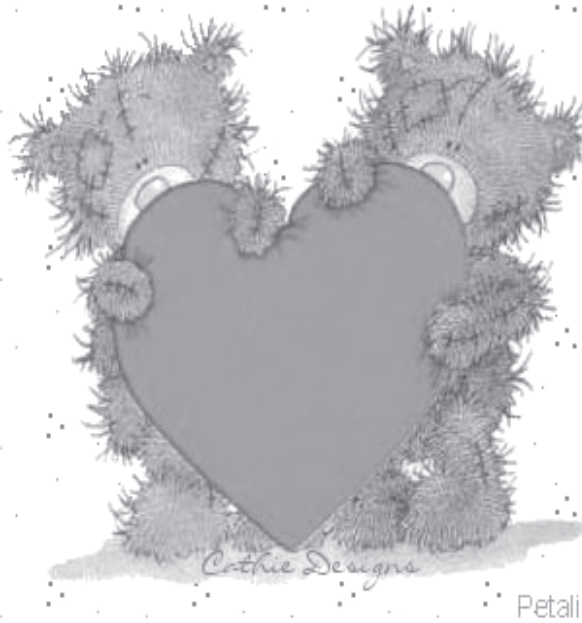
Người mẹ lấy khăn chấm nước mắt, đứng dậy, dắt bé Kenny. Khi bà vừa quay về hướng cửa phòng, cậu bé Kenny chột vụt khỏi tay bà, chạy đến đứng thật lâu trước mặt vị bác sĩ, như đang suy nghĩ để làm một quyết định quan trọng gì đó. Bỗng cậu nắm lấy cánh tay duy nhất của chú gấu nhồi bông, đưa chú gấu cho vị bác sĩ. Cậu nói:

“Đây nè, bác sĩ hãy giữ lấy gấu ‘gừ gừ’ của cháu đi. Gấu ‘gừ gừ’ là

vật quý giá nhất của cháu đó!”

Vị bác sĩ yên lặng, dùng hai tay trân trọng nhận lấy chú gấu tàn tật, ông xúc động nói: “Cám ơn cháu, Kenny. Chú gấu này thật là đáng giá hơn là những việc mà tôi đã làm cho cháu.”

Mấy ngày trước lễ Giáng Sinh thật là đặc biệt tuyệt vời đối với Kenny và mẹ, dù cậu bé vẫn chưa nguôi ngoai lòng nhớ thương chú

gấu ‘gừ gừ’ thân yêu của mình. Cậu bé và mẹ ngồi bên nhau mỗi tối, ngắm ánh đèn lấp lánh từ cây Giáng Sinh. Trong suốt sáu tuần qua, giải băng đã che đôi mắt Kenny nên dường như cậu đã không cần phải nhắm mắt khi ngủ. Bây giờ, hình ảnh ngọn lửa nhảy múa trong lò sưởi, những bông tuyết dính trên cửa sổ phòng ngủ, hai gói quà nhỏ dưới chân cây Giáng Sinh - tất cả những ánh sáng và màu sắc của mùa lễ làm cậu choáng ngợp vui thích. Và rồi, trong đêm trước ngày lễ Giáng Sinh, mẹ của Kenny bỗng nghe

tiếng chuông cửa reo. Không thấy ai ngoài cửa, chỉ có một cái hộp lớn đặt ngay trước thềm. Hộp được bọc bằng giấy vàng óng ánh cột dây nơ màu đỏ. Tấm giấy cài trên chiếc nơ cho biết hộp được gửi cho Kenny Ellis. Kenny tháo sợi dây nơ, mở nắp hộp và nhoèn miệng cười, kéo ra một chú gấu nhồi bông - chính là chú gấu “gừ gừ” yêu quý của cậu. Chỉ khác một điều là chú gấu bây

giờ đã có thêm một cánh tay mới bằng vải màu nâu và hai đôi mắt mới bằng hai hạt nút, long lanh dưới ánh đèn Giáng Sinh. Kenny không hề tỏ vẻ quan tâm đến việc cánh tay mới của chú gấu không giống cánh tay kia. Cậu bé ôm chặt lấy chú gấu thân yêu, mỉm cười hạnh phúc.

Giữa đám giấy lót trong hộp, người mẹ tìm thấy một tấm thiệp, thiệp viết như sau:

“Cháu Kenny thương yêu,

Tôi có thể giúp chữa lành cho các cô bé, các

cậu bé, nhưng lần này bà Harris đã giúp tôi chữa lành cho chú gấu “gừ gừ”. Bà ấy là bác sĩ chữa bệnh cho gấu giỏi hơn tôi. Chúc cháu một mùa Giáng Sinh vui vẻ!

Bác sĩ Harris”

Cậu bé Kenny mỉm cười chỉ vào đôi mắt hạt nút của chú gấu và reo lên: “Mẹ ơi! xem nè, gấu gừ gừ đã có thể nhìn lại được rồi! giống như con vậy!”

hnh

(Phỏng dịch từ nguyên tác The Gift của Gary Swanson)

LÀM SAO CÔ KHÓC

Kính Tặng GS Nguyễn Thị Nhung
GS Phạm Thị Nhung

Làm sao Cô lại khóc ?
Cho lòng em sầu bi
Nhìn Cô buồn héo hắt
Theo bước Chị ra đi..

Ôi ! sao em cũng khóc...!
Rung theo gió từng lời
Chong đèn khuya Cô thức
Soi đường chúng em đi..

Ôi bao nhiêu nước mắt !
Mong xoá đi niềm đau
Mà sao lòng quặn thắt
Nước mắt rơi rơi theo...

Nước mắt rơi rơi theo
Năm buồn và tháng sầu
Bạc đầu em vẫn thấy,
Mẹ hiền như đỉnh cao.

Mẹ hiền như đỉnh cao
Là cây xanh bóng mát
Che đời em mưa rào
Che tình em khổ đau !

Làm sao Cô lại khóc ?
Nước mắt như biển khơi
Như giấc mơ chất ngất
Bây giờ và mai sau...

Làm sao em không khóc ?
Buồn vui theo tháng ngày
Ngõng trời bay đâu mất !
Thở ban đầu chưa phai..

Em vẫn chưa hết khóc !
Xin đừng, đừng bỏ nhau
Thơ buồn em vẫn viết..
Cho lòng mình thôi đau...!

Nguyễn, Hồng-Phương

Gia Long

Một Thời Con Gái

TRƯƠNG NGỌC ANH

*Thuở ấy xuân thì tuổi đẹp xinh
Môi ngoan, má thắm, mắt bao tình
Dương gian khắp chốn màu tươi mới
Nhân thế bốn mùa nhật nguyệt nghinh
Tròn tuổi trắng rằm thêm dáng mộng
Ngọc ngà rõ nét vẫn quang minh
Nào ai mua được xuân xanh ấy
Kỷ niệm vàng son của chúng mình
(NA)*

Sân trường đầy nắng...
Con đường cái quan thật rộng, thẳng tắp, băng từ phía bên trong cổng trước, băng suốt ngang khoảng sân rộng rãi, vuông vức, tới đường vô bệnh thất. Hồ bơi, sân thể thao nằm ở phía sau trường.

Hai bên đường, nắng hanh chiếu lung linh những tàng cây điệp cao ngắt đang mùa nở bông, vàng rợp in trên bầu trời trong xanh.

Tiếng chuông reng lạnh lớt. Bầy con gái tuôn ra sân giờ chơi, áo trắng bay phấp phới ồn ào y như bầy chim se sẽ đang nháo nhác chuyên cành.

Bốn đứa bạn cũng tuôn theo ra con đường cái quan.

Nhỏ Oanh, ốm nhom ốm nhách như cây tăm, cao lòng nhồng, cao vượt ba bạn. Mà cả bốn đứa, hồng

đứa nào tròn. Chiếc áo dài trắng tinh lần đầu tiên xỏ tay lọng cọng, vú về chưa có, ngực mông mỏng lét như con khô hốt, chân mang đôi guốc vong có quai vẽ bông hoa hờ hờ sớ chưa biết bước điệu. Oanh vừa cao vừa có cái lưng hơi khòm cong cong, nước da màu mật nâu hứa hẹn nhan sắc mặn mà với đôi mắt to, đen, lông mi dài và cong vút hiếm có. Mí tóc trước trán buông phủ che gần lấp một con mắt phải, dây không thua mớ tóc chấm vừa đôi vai, cong ra nhí nhánh, lộ khuôn mặt hình trái lê. Kiểu tóc này, Oanh giữ mãi gần suốt thời con gái.

Oanh luôn liếng loáng dẫn đầu. Hôm nay tự nhiên nhỏ tụt hậu, đi phía sau.

Hừm! nhỏ tính toán điều chi

đây?!

Trước giờ ra chơi, bốn đứa đã chuyên miếng giấy nhỏ, xếp làm tư, lườn dưới bàn, thông tin nhau trong giờ học. “Oanh, lát chuông reo bỏ chạy xuống quán Hiệu Đoàn mua 10 cuốn gỏi cuốn nghe”.

Quán Hiệu Đoàn trường Gia Long nằm ngay chân cầu thang. Lốp của bốn đứa trên lầu, chuông reng giờ ra chơi chạy ngay xuống cầu thang dựng quán tiện hết xẩy.

Oanh cao, giò dài, chạy lẹ, chen cũng khỏe, nên thường được nhờ chuyện mua đồ ăn cho cả đám. Hôm nay, ăn đã no nê, thủng thỉnh dạo trên con đường “cái quan” chờ chuông reo trở vô lớp. Nhỏ đã lẳng lẳng chuồn từ từ ra phía sau Nga, Hạnh và Na.

Rồi bất chợt, khuôn mặt trái lê nâu dòn nhô ra chận ngay trước ba đứa:

- Ê, chơi sâu hôn?

- Á ...ahhh .. Đồ quỷ sứ ...

Tiếng Na hét đầu tiên, rồi là tiếng hét thất thanh của nhỏ Hạnh .

Theo sau tiếng cười dòn nức nở của nhỏ Oanh con quỷ. Nó đã chộp được một trong mấy con sâu bự thấy phát ớn, thường đeo tòn teng trên mấy sợi tơ buông lòng thòng xuống từ những cây điệp vàng rom hai bên đường cái quan, những con sâu mà cả ba đứa Nga, Hạnh và Na sợ muốn chết, sợ hơn bất cứ con gì nhúc nhích được ở trên đời.

Na xanh dờn mặt mày, Hạnh níu chặt tay Na, cũng tái ngắt:

- Tui hồng đởn à bồ.

Dù đang run rẩy, tiếng của Mỹ Hạnh cũng dịu dàng thùy mị .

Bốn đứa bạn chơi thân nhau từ những ngày rụt rè bước chân vô chiếc cổng trường Nữ Trung Học Gia Long toàn con gái này.

Oanh là đứa phá phách nhất. Na tánh con chai còn sót cái đuôi, còn nhỏ Hạnh rụt rè, nhút nhát e lệ, hiền lành nhất. Nhỏ Nga thì điệu hạnh chắc từ thuở nàng mới chào đời.

Giọng Bắc Kỳ lạnh lót:

- Tao không chơi với mày, đồ ác!

Nàng Nga điệu còn bận lo sửa áo quần, hét sau cùng, mặt đỏ hồng vì giận, giận con sâu thì ít mà giận vì nàng té cái ạch hết hồn, lo cho cái áo trắng dính bụi thì nhiều hơn. Ôi! Thấy nàng vuốt ve tà áo mờ Na tưởng tượng tới con mèo đang liếm lông ở nhà mình.

Oanh cười nức nở, chạy tung tăng phía trước đám bạn, áo trắng như bướm, tà bay phất phới theo nắng gió, hồn nhiên cách gì.

Hồn nhiên cách gì, vậy mà, nó là đứa bỏ mất hồn nhiên sớm hơn ai hết.

Thương nó làm sao!.

Thuở đó, Na nhớ coi, mới đậu vô trường Gia Long, một ngôi trường Nữ Trung Học nổi tiếng nhất Saigon, lừng danh kỷ luật, thi khó đàn trời. Học từ cái ngày còn bó đũa đánh chuyền từ trường Tiểu học Tôn Thọ Tường, chuyển qua trường Trung Thu, phải bỏ hết đám bạn đá đế trường Nam Tiểu Học Trương Minh Ký, để thi cho đậu, cho mát mặt Thầy Cô, cho ba má vui lòng. Và nhứt là không phải vô trường tư, phải đóng lệ phí, nếu thi rớt. Nhà nghèo lo xa lắm.

mấy xe đậu đỗ bánh lọt lúc trước giờ mở cửa hay sau giờ tan trường bu đầy áo trắng. Bọc chung quanh mặt tiền trường là hàng cổ thụ sứ trắng thường nở bông thơm phứt.

Ngày đầu tiên, xô tay vô chiếc áo dài trắng bằng vải ka tê cứng ngắc, Ba chở tới trường. Rồi con nhỏ một mình, lọng ngọng ôm cặp, áo dài vương vীu hai tà lạ hoắc, không giống cái áo bà ba gọn gàng mặc hồi Tiểu Học nữa.

Cả lớp phải sắp hàng từ ngoài cửa, bước vô lớp, đứng chờ cô giáo phát tay cho phép, mới được ngồi xuống ghế, rụt rè hồng dâm dôm ai.

Đứa bạn đầu tiên ngồi kế bên là nhỏ Hạnh tóc vừa chấm vai nhát hít.

Ngôi Trường Nữ Trung Học Gia Long bề thế bốn mặt, chiếm ngự hai tầng lầu, thấy mình nhỏ tí teo giữa sự vĩ đại của ngôi trường cao ngất. Bốn góc trường bốn dãy lớp, hai tầng lầu, chiếm cả một góc đường Bà Huyện Thanh Quan, đường Phan Thanh Giản, đầy những cây sao, cao dài, bóng mát. Xế bên kia trường là ngôi chùa Xá Lợi thiệt đẹp, còn có

Định mệnh xui khiến, hai đứa, ngồi cạnh bên nhau suốt bảy năm liền. Rồi Cô giáo sắp chỗ ngồi, đẩy thêm hai trò nữa, thành bốn đứa Hạnh, Oanh, Nga, và Na.

Giờ ra chơi, kết bạn, cả đám cột hai tà áo dài bên hông, ra sân xi măng vẽ ô bằng phấn nhảy lò cò, chơi ô quan.

Tuổi vô tư bên nhau dài tới 7 năm.

Tội nghiệp Oanh, từ năm Đệ Thất nó đã cao, mỗi năm nó lại trở cặp giò cao hơn, cho nên đầu năm lúc xếp lớp, nhỏ nơm nớp lo bị cô giáo cho xuống bàn dưới, xóm nhà lá ngói, tách rời tứ... quỉ thì buồn thê thiết. Cho nên, khi cô giáo bắt đứng lên để cô theo chiều cao mà sắp chỗ ngồi thì nó lại cố khò xuống cho lùn bớt, chắc vì vậy mà lưng nó càng ngày càng cong thêm.

Vậy đó, bây con gái lớn lên, 7 năm dài bên nhau thân thiết còn hơn chị em ruột.

Những ngày hè buồn muốn chết.

Lưu bút trao tay, hình ảnh thiết ngu ngơ dán vô thơ từ sườn sườn ...

Dù cho ảnh có phai màu

Xin đừng xé bỏ mà đau lòng này

Rồi nhờ ông bưu điện chuyển đi những lời thống thiết nhớ bạn.

Chim Oanh Oanh của mình ơi...

Ngỗng trắng thương yêu ...

Hạnh ngàn đời yêu dấu... ai mở đọc được những lá thư này chắc tưởng tình nhân gửi cho nhau.

Nga có nét dễ thương với nước da trắng bóc, hai má lúc nào cũng ửng hồng phúng phính, điệu đà chánh hiệu Bắc kỳ. Nhiều khi Na móc bạn:

“Sao mà Bắc kỳ mờ hồng đi tuốt dzô trường ... Trứng dzịt ??? (Trưng Vương)

Nhỏ liếc xéo nghiêng thành:

“Ai biết, Bó bảo thi đâu tao thi đó”.

Oanh cũng dân Bắc Kỳ Công Giáo chánh cống Phát Diệm di cư, nhưng nhỏ phá phách đó đã học tiếng Nam kỳ nhanh như phản lực cơ vượt tường âm thanh, thả đuôi một làn mây ầm. Hôm nào cũng vậy, chuông vừa reo là nó chộp cái cặp, đóng nắp tủ bàn cái rầm, thót ra cửa lớp, tiếng chào còn đọng lại cánh cửa “Tao dzìa ngen... tụi bây”.

Còn Nga thì giọng Bắc ngọt hơn mía ghim mía hấp, như ly chè đậu đỏ bên hông chùa Xá Lợi, suốt từ năm Đệ Thất cho tới khi Na và Hạnh bắt gặp nó nắm tay ông bồ dzung dzang trên con đường Nguyễn Huệ cuối tuần đầy nam thanh nữ tú. Đạo đó nàng đã vô Đại học Văn Khoa, nàng mắt xanh môi đỏ má hồng, điệu đà tiểu thơ hơn cũ.

Nhỏ “ngỗng trắng” (Tuyết Nga) này có giọng hát thánh thót. Ngay năm Đệ Thất, Na đã mê bạn qua bài Hẹn hò nước nở. Đó là những giờ vắng Giáo Sư, sướng cách gì. Bà Giám Thị sẽ ghé lớp, hăm he lớp giữ kỷ luật một tí, giữ điểm hạnh kiểm cho giỏi, rồi là đã biến mất. Chị Trưởng lớp là chị Lê, học giỏi nhứt, cũng lớn tuổi nhứt lớp Đệ Thất năm đó, sẽ mau lẹ lên bàn giáo sư, tuyên bố màn văn nghệ tạp lục bỏ túi.

Nhỏ Nga đã đứng lên, hai má ửng hồng. Giọng ca của Nga non nớt mà truyền cảm. Nhớ rằng truyền cảm, vì nó chỉ có mỗi một bài ruột là “Hẹn hò”, mà mỗi lần ca nó đều chảy hai dòng nước mắt, và Na cũng hít mũi rớt nước mắt theo nó.

Truyền cảm cách gì.

...Một người ngồi bên kia sông im nghe nước chảy về đâu

Một người ngồi đây trông hoa trôi theo nước chảy phương nào

Trời thì mưa rơi mưa rơi không ngừng suốt tuần niếm đau

Người thì hẹn nhau sang sông mong cho chóng tạnh mùa Ngâu ...

Chời wơ! Mới có 12 tuổi giọng ca đã thê thiết!!! Mà lần nào đứng lên ca, nhỏ Nga cũng luồn bàn tay lạnh ngắt dưới bàn, nắm chặt bàn tay Na.

Ôi! Thương bạn, Na miễn cảm lãng mạn từ đó.

Có một thời gian, nhỏ Nga mê

mẩn nhạc sĩ Trần Thiện Thanh tức ca sĩ Nhật Trường. Không biết nó xin từ hồi nào một tấm chân dung của nhà nhạc sĩ kiêm ca sĩ tài ba này. Tấm hình đen trắng bằng nửa cuốn tập học, rõ nét khuôn mặt đẹp trai, đôi mắt to, với nốt ruồi đen trên má nhìn thiệt đọt cháy tim xuân nữ. Hình có chữ ký tặng bay bướm nằm vắt ngang, điệu đà. Nó ép tấm hình đen trắng quý giá đó trong cuốn tập, lâu lâu hé hé nhìn...

Nhớ lúc đó, nhạc của TTT qua giọng ca của chính tác giả Nhật Trường, vang trên đài phát thanh hằng ngày ...

...Anh hẹn em cuối tuần, chờ nhau nơi góc phố ...

biết anh thích bầu trời, em đã bồi hồi chọn màu áo xanh ...

Ôi!

Một thời con gái dễ thương ghé

Áo lụa xinh tươi dáng chính tề

Thơm tóc dài bay đùa với gió

Ngọt mềm nắng sớm bóng cây che

Dịu dàng e ấp hồng đôi má

Chưa biết yêu ai - kể cả mê

Thu trước ngại ngần chưa dám ngỏ

Xuân sau - em đã sánh vai kê...!

(NA)

Trong hình, chụp chung toàn tốp Đệ Nhất A4 trường Gia Long, năm 1971, có Oanh, Hạnh, NA

Tiệc thay, năm Đệ Tam, mình nó qua ban C, lớp kế bên, chỉ còn gặp nhau giờ ra chơi.

Nhỏ bạn thứ ba, đi theo nhau suốt bảy năm trường còn Mỹ Hạnh.

Ôi Hạnh, nhỏ bạn ốm yếu, mỏng manh như chiếc lá lúa, mỗi lần mắc cỡ hai gò má đỏ hồng, cho tới năm Đệ Nhất vẫn chưa trở mã. Nhỏ Hạnh yếu đuối mà tánh cực kỳ tốt, thương bạn cách gì. Na vẫn còn nhớ chữ

viết của Hạnh, rất tròn, từng nét vàng vạc như trắng rằm, mỗi chữ cái, nếu đóng khung chữ nào cũng nằm gọn trong một vòng tròn. Hạnh học giỏi nhất trong đám, bạn yếu chỗ nào, Hạnh chỉ dẫn.

nhau, tay nắm hai tà áo dài chạy theo xe buýt, xe lam. Cho tới năm học Đệ Nhất nó vẫn chưa lái được xe gì hết ngoài xe lô ca chớn. Mãi cho tới khi Na lên Đại học, má cho được chiếc mini Vespa màu xanh da

Na còn nhớ, năm đệ Tứ, một lần nó bị lên cơn đau, ngã xỉu ngay trong lớp. Cô Tất, đang dạy môn Vạn vật, đã bồng nó trên đôi cánh tay cũng yếu đuối như đám học trò, mang nó xuống tận bệnh thất. Oanh đạo Công

Giáo. Gia đình sống trong một ngõ hẻm, sâu ngút, quanh co mấy ngã, số nhà dài thông hai ba “xuyệt” không nhớ, nằm trên đường Trương Minh Giảng.

Trái tim yếu đuối của bạn thêm thương tích, chịu đau một mình.

Lớn lên thành thiếu nữ, Na nhớ bạn mình, đứa nào cũng đẹp. Oanh tánh tình

Nhớ năm đệ Nhất, năm đã tưởng rằng mình “lớn”, đã hơi muốn nổi loạn, một hôm, hai đứa rủ nhau trốn học đi lên Biên Hòa cầu Đức Mẹ cho thi đậu. Hai đứa đã leo tường ở mé sau trường, chỗ có dàn tigon, nhảy xuống, rách tẹt cái áo dài, vậy mà cũng vá vúi rồi chạy theo xe lam đi tới Biên Hòa. Hạnh học giỏi, nhưng rất nhát. Mỗi khi Thầy Cô kêu tới tên, là nó nắm chặt bàn tay Na như thu hút can đảm trước khi bước lên bảng. Có một năm đã lên lớp sáng (*), một hôm nó vô lớp, tẩn mẩn kéo ống quần chỉ cho Na thấy cái đầu gối sưng vù rướm máu:

- Tui tập chạy xe (đạp) cứ lủi dzô tường, té đau muốn chết.

- Bò chạy được chưa?

- Chưa !

Đi đâu cũng hai đứa, tay nắm

trời xinh xắn, nó vẫn chưa biết chạy xe đạp. Mỗi lần ghé thăm, Na đều chở nó, đi dzung dzang thăm phố phường bằng chiếc mini vespa này. Na nhớ hồi dạo đó, tánh Na cứng cỏi dạn dĩ hơn bạn mình.

Năm cuối Trung Học, chắc nhờ cầu Đức Mẹ, cả bọn ba đứa cùng thi đậu Tú Tài 2, ngoại trừ Oanh, nhỏ bạn khốn khổ!

Thương nhỏ Oanh quá.

Nó hồn nhiên trở mã cho tới một ngày, cả đám bạn giựt mình, khi nghe nó tuyên bố “Tao đi tu”!

Không giỡn, nó nhất định bỏ thi Tú Tài, năm đó, may áo dòng, đi tu.

Ai có ngờ trái tim yếu đuối đó, đã rung một nhịp khác thường từ hồi nào? Bạn bè không hay. Trái tim nó yếu đuối thiệt, nó bị bệnh tim từ nhỏ.

phá phách ưa đùa giỡn, vậy mà nó lại biết yêu sớm, thất vọng sớm, rồi thua cuộc rũ tay một mình.

Còn hai tuần tới ngày thi, Na và Hạnh tới thăm nó.

Oanh mang trà ra đãi bạn, rồi đem chiếc áo dòng ra khoe. Chiếc áo dài chấm đất màu đen, rộng thùng thình. Đôi mắt to đen thui với hàng mi dài cong vút của nó bị che lấp một phần tóc, coi sâu thẳm.

- Tao bỏ thi, tao đi tu, tụi bây đừng lo.

Nó ngồi đó, hai bàn tay những ngón ồm nhom mân mê chiếc áo dòng màu đen. Đôi mắt to, lông mi dày cong rũ ngó buồn muốn chết.

Nó bỏ thi thiệt bất ngờ.

Na năn nỉ:

- Còn có năm cuối này thôi, rồi hãy... đi tu, đừng bỏ thi.

- Tao đi tu, thi làm chi.
Hạnh vốn nhu mì, ghé sát tai Na,
nói nhỏ:

- Chắc Oanh nó... thất tình!
Chờ vợ!

Có bao giờ nghe nó nói nó yêu ai
đâu mà thất tình?. Nói nhỏ Nga thất
tình còn dễ tin hơn. Nhưng ngoài lý
do đó, còn gì nữa mà ngờ.

Hai đứa chờ nhau về trên chiếc
xe đạp, gượng gạo cười buồn hiu!.

Hạnh ngồi yên sau, nói khẽ, nhỏ
nhẹ, qua vành tai Na:

- “Hấn” lấy dzợ, nó nói dzí mình
đó bô.

Đâu cần phải thắc mắc “hấn” là
ai, cũng chàng hàng xóm nào đó
thôi, chớ đâu xa.

Đâu cần biết chuyện gì đã xảy
ra giữa nó và “hấn”. Chỉ còn một
cảm giác buồn hiu. Bốn đứa bạn
thân giờ còn lại hai. Nga đã có bô,
đã tách rời bè bạn.

Nhớ làm sao chiếc miệng rộng,
cười tươi như đóa hoa mãn khai, khi
nó cầm con sâu rộm ghê khiếp ngo
ngoe trên hai ngón tay đong đưa
nhát bạn... Tuổi thơ ngây thân tiên
một thời con gái.

Trái tim yếu, thêm thương tích,
không biết cuộc đời bạn ra sao?.

Tháng tư năm 1975, bấy sẽ nhỏ
tan tác...

Na không tìm lại được đứa bạn
nào! Có nghe tin nhỏ Nga đã lấy
“anh lính chiến” nào đó, nghe nói
chồng nó đi cải tạo, về, đạp xích lô
kiếm sống, nó may vá, gia đình hạnh
phúc lắm dù nghèo. Nghe nói nhỏ
Oanh về với gia đình, bệnh tim ngày
càng nặng, rồi... mất luôn mọi tin
tức. Ngõ nhà nó quanh queo ai kiếm
ra. Nghe nói nhỏ Hạnh có người tới
hỏi, năm 75, rồi ra sao ??? ai biết!

Na đã sớm rời khỏi xứ sở, lìa xa
Saigon vào tháng tư năm 75.

Lục Bát Ngày Xưa

Trần Mai Kha

*Saigon có những cơn mưa
Cho tôi nhớ mãi ngày xưa một người
Trách tôi khi thiếu môi cười
Hờn tôi khi thấy tôi lười nói năng
Người yêu tôi thuở mười lăm
Người thương tôi thuở trăng chưa kịp tròn
Nên lòng người cứ héo hon
Nên tim tôi cứ như nhành ngọc rơi
Người đi tìm ngọc mù khơi
Tôi vô tâm nở dấu nơi ngọc chìm
Ngày xưa tôi nhớ mà quên
Người xưa tôi nhớ để quên suốt đời*

*Trên sông chiều đã xuống dần
Trên vai đời cũng âm thầm trôi qua
Xe đời đã bỏ đi xa
Sao ta còn lại mình ta thần thờ
Gọi tên người mãi còn mơ
Gọi tên người mãi còn ngơ ngẩn lòng
Tay nào níu giữ hư không
Tay nào đan ngón xuân hồng người ơi
Nay thuyền đã bỏ ra khơi
Trăm con sóng cũng vào nơi mịt mù
Từ khi người ấy qua sông
Tôi con chim nhỏ chiều đông hót buồn*

TRẦN MAI KHA

Còn lại duy nhất mình Na, vương
víu thắc mắc “tụi bây ơi, giờ ra
sao?”.

Ngọc Anh GL 12A4 /71

*Nhớ các bạn
Nguyễn Thị Oanh, Võ T. Mỹ
Hạnh, Trần Tuyết Nga, niên khóa*

64-71 Gia Long.

* Học trò GL thường phân biệt:
Lớp chiều: Đệ Nhất Cấp, từ Đệ
Thất tới Đệ Tứ
Lớp sáng: Đệ Nhị Cấp, Đệ Tam,
Đệ Nhị và Đệ Nhất

LỜI CHO CON

Con yêu dấu, nhớ ngày con hai tuổi
Ôm con đi, dào dạt giữa trời mưa.
Con cứ hỏi, "Tới nhà chưa hở mẹ?"
Con đâu biết, vì con còn rất bé,
Bước ra đi là sẽ chẳng quay về.
Bước ra đi, là xa biệt làng quê,
Người ta nói : "Đi về miền đất hứa"
Rồi,
Đưa con được tới xứ người, chan chứa,
Cảnh phồn hoa, đời xa lạ vô cùng,
Chen chúc giữa, trùng trùng bao chạm bầy,
Mẹ biết gì, để mà khuyên mà dạy,
Để mà đưa, con vào bước tương lai
Để dẫn con, qua một quãng đường dài,
Thao thức quá, mảnh tim này như vỡ
Mở cho con, cánh cửa đời bỡ ngỡ
Giúp con sao, khỏi lầm lỡ truân chuyên
Ưu tư đó, gắn liền trong hơi thở
Và
Ngày hôm nay con thành công rạng rỡ
Mẹ vui nhiều, mà cứ ngỡ trong mơ

Hồng Vân

Những kỷ niệm khó quên

MỸ NGỌC

Để chuẩn bị cho buổi tiệc trong dịp lễ Tạ Ơn. Tối nay các chị em trong Ban Quản Trị gặp nhau để bàn về các hoạt động sắp đến của Hội, mọi người ráng thu xếp thì giờ của mình để đến họp cho đúng giờ. Một số các chị em trong Ban Quản trị còn đi làm, nên từ sớm là đến địa điểm họp. Cô chủ nhà Ngọc Lệ rất hiếu khách, vừa cho mượn nơi họp mà còn lo ăn uống cho các chị em.

Trong lúc mọi người vừa ăn vừa hỏi thăm nhau, nói cười tíu tít tưởng chừng như đã lâu lắm không gặp nhau vậy. Tôi nhận thấy mỗi khi có họp, đó là chúng tôi có dịp gặp nhau để nói đủ thứ chuyện nào là sức khỏe, xem phim, làm vườn và một thứ không tránh khỏi là thời trang.

Nhưng khi mọi người ngồi vào

bàn để thảo luận, gương mặt của mỗi người thật nghiêm trang, ý kiến

đưa ra tranh luận, giải pháp nào để mọi người cùng đồng ý và từ đó mà

thi hành cho buổi tiệc Tạ Ôn được chu đáo.

Tôi còn nhớ khi cô Huỳnh Thanh Nhạn còn sống, sức khỏe của cô không được tốt lắm, nhưng cô luôn theo dõi tình trạng của Hội. Tôi cứ nhớ mãi câu nói của cô Nhạn “Lập Hội thì dễ nhưng giữ Hội thật khó”. Cô luôn khuyến khích chúng tôi bằng câu “mấy đứa nhỏ ráng lên nha.”

Và bây giờ nhìn lại Hội chúng ta đã thành lập được 25 năm rồi, qua bao nhiêu khúc quanh Hội chúng ta vẫn đứng vững trong Cộng Đồng.

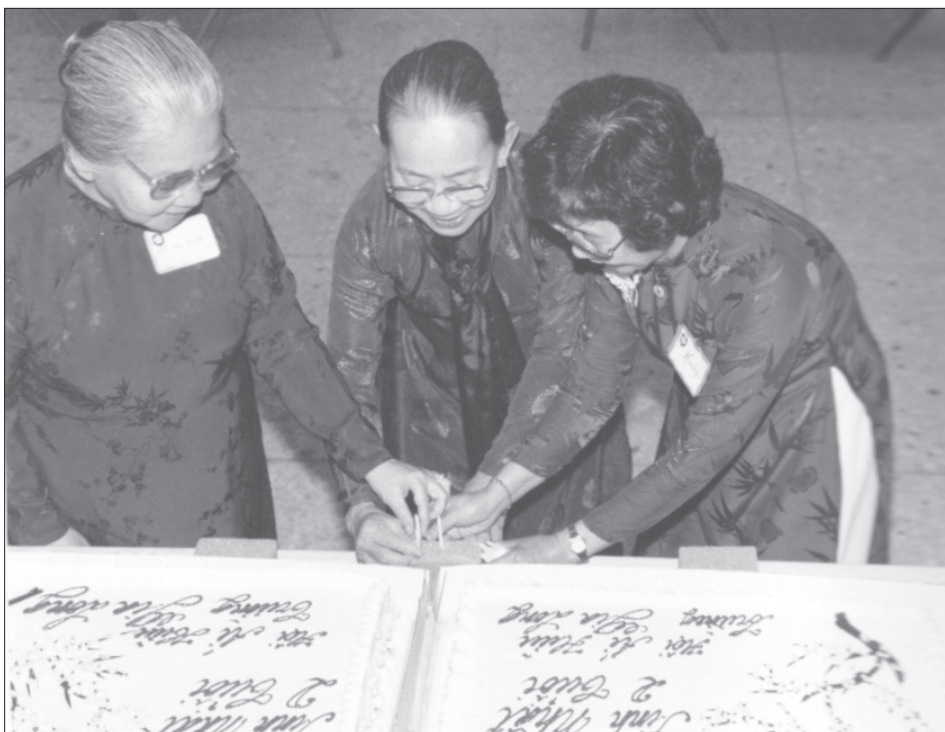
Tôi nhớ những ngày đầu tiên khi Hội mới thành lập những chị em này đã tốn rất nhiều thì giờ để làm Bản Nội Quy cho Hội như Chị Dương Thị Hoàng, Tuyết Đông, Hồng Yến, Lê Minh, Phi Phượng, Anh Phương, Trần Châu, Hồng Huỳnh Mai, Mai Minh Nguyệt, và

thầy Lê Hoàng Tấn, những buổi họp thầy luôn có mặt và rất lo âu cho Hội. Các bài vở cho tờ liên lạc hoặc cho tờ đặc san đều nhờ thầy kiểm duyệt lại. Chúng tôi vẫn mong thầy có thể thu xếp thì giờ để trở lại hoạt động với chị em chúng tôi.

Lúc Hội mới khởi đầu, Ban Chấp Hành muốn phát hành một Đặc San, nhưng tài chánh không có, Ban Chấp Hành phải tự làm từ A tới Z. Kêu gọi viết bài cho đến ngày hết hạn nộp bài, ban biên tập lo âu và không biết tờ Đặc San có thể trình làng hay không vì không có nhiều bài vở. Sau đó vài hôm Ban Biên Tập nhận được rất nhiều bài của tác giả Nhất Phương. Sau khi tờ Đặc San hoàn thành, các chị em trong Ban Biên Tập thắc mắc và cứ tìm hiểu ai là tác giả Nhất Phương. Tại sao người này biết chúng ta đang cần bài vở vậy nhỉ. Và các chị em còn nói nhỏ với nhau là tờ đặc san này phải lấy tên là Nhất Phương mới phải. Lê Minh lúc đó cũng ở trong Ban Biên Tập nhưng cứ im lặng, sau cùng các chị em cũng khám phá được tác giả Nhất Phương là ai.

Nhắc đến các hoạt động của Hội phải nói đến Ban Văn Nghệ từ Kim Dung, Thu Nga, Ngọc Quỳnh, Bảo Nam, Phương

Thảo, Phương Lan, Ánh Tuyết, Phương Lê, Thu Tâm, Tuyết Mai, các cô này tự soạn kịch để diễn, tự thu xếp giờ giấc để tập luyện, những kịch bản của các cô là châm biếm cái xã hội mà mình đang sống. Thật vui nhưng để chúng ta phải suy nghĩ.

Rồi những buổi ra mắt sách của cô Phạm Thị Nhung. Truyện Kiều và Tuổi Trẻ, Chinh Phụ Ngâm được nhiều người khích lệ.

Những buổi Picnic liên trường, Gia Long, Trưng Vương, Petrus Ký và Chu Văn An đứng ra tổ chức, các Hội trường ngồi lại với nhau, phân chia công tác, lúc đó Gia Long chịu trách nhiệm về tài chánh, Chu Văn An và Petrus Ký rất nể Gia Long vì làm việc rất có tinh thần trách nhiệm. Picnic rất thành công. Sau lần Picnic đầu tiên, năm thứ nhì có Võ Trường Toản, Hồ Ngọc Cẩn, Nguyễn Trái tham dự. Nhóm Picnic Liên Trường chỉ họp nhau vào mùa hè mà thôi. Vì mỗi trường đều có hoạt động riêng của họ.

Và dịp tổ chức Đại Hội Thế Giới lần thứ ba tại Nam California. Tất cả đã nói lên sự đoàn kết, hơn 30 chị em chung lo công việc, mỗi người một phần hành, cũng có những lo sợ, nhưng được sự đáp ứng nồng nhiệt của các thầy cô và các bạn Gia Long khắp nơi, làm cho đêm Hạnh Ngộ đó đã để lại nhiều kỷ niệm khó quên.

Dầu cho câu nói “Ăn cơm nhà gác ngà voi” có vẻ châm biếm nhưng tôi thấy những thì giờ của chúng ta dành cho Hội nhà không uống phí một chút nào. Ban Chấp Hành hiện giờ có nhiều chị em trẻ rất tích cực hoạt động cho Hội, mong rằng các chị em cố gắng gìn giữ để danh tiếng Gia Long sẽ còn mãi mãi trong ký ức của chúng ta.

Mỹ Ngọc
10/09

Nhớ Gia Long

Trần thanh Hương

*Người đi tóc lộng phương trời cũ
Có nhớ gì không buổi đại khờ
Áo trắng sân trường trưa nắng đổ
Nói cười quanh quẩn chuyện vu vơ
Thoắt đã xa rồi những ước mơ
Vòng tay đời lạnh đến không ngờ
Cướp đi tất cả ngây thơ trước
Cướp cả tình yêu vẫn đợi chờ
Lỗi nhỏ năm nào Gia Long ơi
Mùa thu nắng hạ tiếng ai cười
Thầy xưa bạn cũ về trăm ngã
Ai đợi ai thăm mơ xuân tươi
Người đi áo rũ chiều nay lạnh
Ngõ cũ qua chân bỗng ngậm ngùi
Hiu hắt hương xưa về tản mạn
Mây trời sao vẫn mịt mùng trôi?*

TRẦN THANH HƯƠNG

Vài nét về người phụ nữ Việt Nam trong giai đoạn hiện tại

GLAC NGUYỄN THỊ PHÚ 60-67

Trong dịp hè 2008, GLAC được mời tham dự trại hè Pétrus-ký Âu châu tại Ronneburg 3 ngày 4,5,6/7, cùng với thầy cô GL và bạn bè thân hữu hai trường GL và Pétrus Ký. Thật là vui vẻ và cảm động trước sự đón tiếp ân cần và niềm nở của Hội bạn, chúng tôi xin ghi nhận thiện cảm này của Ban chấp hành và anh

em trong Hội Pétrus-Ký Âu châu.

Chị em chúng tôi bất ngờ được nghe và hiểu thấu “nỗi lòng” của các đấng nam nhi Pétrus Ký nói riêng và những đấng “mày râu” nói chung, than thở qua những bài thơ và câu chuyện trào phúng được trình diễn trong buổi «Văn nghệ bỏ túi» nơi đây.

Nào là ngày xưa “theo đuổi bóng hồng GL” thật là cực khổ, những “cây si” “trồng chung quanh trường GL bên cửa chùa Xá-Lợi hay dưới gốc những cây sao ... mỗi khi tan trường, để ngắm nhìn các tà áo trắng tung bay trước gió, hầu tìm hứng cho các vần thơ viết vội trên trang giấy học trò; và lúc ấy thì thật là “em

hiền như ma soeur”.

Bây giờ “ván đã đóng thuyền”, sau khi trở thành “chúng mình tuy hai mà một” thì muốn êm cửa êm nhà tất phải biết điều :

Vợ đặt đâu ngồi đấy

Ý ông không bằng lệnh bà

Nhất vợ nhì trời

Đi làm về phải hút bụi, rửa chén, bỏ máy giặt, làm vườn..v.v và v.v...

Các anh cũng tự biết “gia đình là nhà tù êm ái nhất” cột chặt lứa đôi thì cũng xin đừng trách chị em bạn gái chúng tôi mới phải.

Nghe các anh than thở, tôi tự hỏi, nếu không có quý chị nhà nội trợ đảm đang, lo trong lo ngoài thì các anh có thể thảnh thỏa thoải mái gặp gỡ nhau để vui chơi hay “ôn cữ luận tân” được sao ?

Trong phạm vi mạn đàm với các chị em bạn bè, họ hàng cùng trang lứa, tôi xin ghi lại vài cảm nhận của tôi trong những chuyến đi hè VN, Mỹ, Úc, Đức trước đây, về vấn đề người phụ nữ trong cuộc sống hiện tại

Nhìn chung, phụ nữ VN nói chung và chị em GL nói riêng ở Mỹ thành công hơn chị em GL ở Âu Châu và Úc Châu, đó là điều dễ hiểu, vì nếp sống bên Mỹ tạo điều kiện dễ dàng cho

người phụ nữ bung ra khỏi khuôn khổ nhỏ hẹp của gia đình mà ra ngoài xã hội làm việc.

Luận về nếp sống gia đình khi còn ở VN xưa thì người đàn ông là chủ gia đình, phải một mình gánh

vác việc kiếm tiền nuôi vợ con; còn người phụ nữ đa số chỉ quanh quẩn trong nhà lo việc nội trợ, nuôi dạy con cái. Câu châm ngôn “tam tông tứ đức” luôn được giảng dạy từ gia đình tới học đường để làm hành

trang cho người con gái khi lên xe hoa về nhà chồng với bốn phận làm dâu, làm vợ và làm mẹ.

Giờ đây nếp sống văn minh vật chất Âu Mỹ đã ảnh hưởng cùng khắp, nó đòi hỏi người phụ nữ phải

bung ra xã hội làm việc, phụ giúp chồng về tài chánh để đủ lực nuôi con cái ăn học đến nơi đến chốn. Vì áp lực công việc làm ngoài đời dễ gây sự mệt mỏi từ tinh thần đến thể xác, nên người phụ nữ không còn đủ nhẫn nại để ngọt ngào, chiều chuộng đức ông chồng, do đó không khí gia đình đã xấy cảnh “cơm không lành, canh không ngọt”. Tôi thiết nghĩ, các đấng mày râu cũng phải thông cảm với vợ mà cố gắng hóa giải những “bất như ý” nho nhỏ ấy bằng những hành động cụ thể như, giúp vợ làm việc nhà, và đừng cho rằng đấy là những thiếu sót của chị em chúng tôi, mà phải nghĩ rằng, vì hoàn cảnh đời sống vật chất đòi hỏi, chúng tôi phải ra đời làm việc, kiếm tiền phụ giúp chồng con, thì ngược lại, quý ông có làm ít việc nhà thay cho vợ cũng chỉ là công bằng thôi. Phải không các chị ???

Người phụ nữ lứa tuổi chúng ta hiện nay ở VN, vì hoàn cảnh khó khăn, nhà cửa quá mắc mỏ nên không ít gia đình vẫn theo lối sống “đại gia đình” xưa, ông bà, cha mẹ, con cháu quây quần trong một mái nhà theo kiểu “góp gạo thổi cơm chung”, ông bà cha mẹ ở nhà trông nom cháu nhỏ để con trai, con

gái cùng dâu, rể đi làm, khỏi phải gởi xấp nhỏ vào nhà trẻ tốn kém và mất công đưa đón.

Lần về thăm VN hai năm về trước tôi có dịp tiếp xúc với một số chị em gái, tôi thấy có nhiều chị em

trong tuổi lao động hoặc quá tuổi lao động cũng tự kiếm cho mình một việc làm tại gia thí dụ như làm hoa vải cho tổ hợp, hoặc giữ trẻ tại nhà hay tiến bộ hơn, làm tóc, làm móng tay móng chân.v.v... Tôi được vài chị em tâm sự rằng họ cũng có những sinh hoạt hội hè, giải trí, có lập hội vài ba chục chị em mỗi tháng đóng góp ít tiền rồi tổ chức ăn uống, hội họp tâm sự hàn huyên nhân dịp sinh nhật người này, người khác, hoặc vào dịp lễ lạc Tết tây, Tết ta hay Nôi.vv... Đây cũng là ý kiến hay để yểm trợ tinh thần nhau trong đời sống hàng ngày.

Ở bên trời Tây, tại Pháp, Đức Mỹ hay Úc châu là những nơi có đông người VN cư ngụ, thì sinh hoạt đoàn thể nhộn nhịp hơn. Người phụ nữ VN đã tham gia nhiều công tác xã hội, đoàn thể tích cực hơn ở VN. Bất kỳ hội đoàn nào cũng có chị em phụ nữ hiện diện, và người phụ nữ đã

thực sự thể hiện được câu châm ngôn “nam nữ bình quyền”, nghĩa là việc học, việc hành gì các đảng mỳ râu làm được thì người phụ nữ chúng ta cũng làm được. Chúng ta hãy tự hào là người phụ nữ VN ở trời Tây đã lột xác nhiều, như những con tằm thoát kén: đi làm việc, tạo dựng cho mình một sự nghiệp, góp thêm một bàn tay xây dựng xã hội, đồng thời góp sức với chồng nuôi dạy con cái, lái xe đưa con đi học... về nhà lại vẫn nội trợ đảm đang!

Tóm lại, chúng ta hẳn đã thấy, người phụ nữ VN hiện đại ở phương trời nào, thế hệ nào cũng luôn luôn là những người phụ nữ biết hy sinh và cố gắng không ngừng trong mọi lãnh vực, mọi hoàn cảnh để chu toàn bổn phận với gia đình và xã hội. Được hiểu biết và thực hiện được cuộc sống có ý nghĩa sâu sắc về đời sống gia đình, về đời sống xã hội như thế, chúng ta không thể phủ

nhận công ơn nuôi dạy của các bậc cha mẹ cùng thầy cô đã rèn luyện cho chúng ta nên người.

Nguyễn Thị Phú
GLAC

Chúng Mình Ba Đứa

T. T. QUẾ

*“Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy,
Ta có thêm ngày nữa để yêu thương.”*

Có ai ngờ, sau hơn 39 năm chúng tôi gặp lại nhau và cùng bơi lội tung tăng ở bãi biển Hollywood của Florida. Cả 3 đứa cứ tưởng như đang trong mơ. Quế Hương đến từ Cali, Ngọc Minh ở Palmetto Florida và tôi từ Vietnam. Làn nước trong xanh, êm đềm của buổi chiều hè chia cùng chúng tôi niềm vui hội ngộ, tiếng cười không ngớt trong câu chuyện. Mỗi người mỗi cảnh, cuộc đời với những tất bật mưu sinh đã đẩy chúng tôi chia xa 2 bên bờ biển Thái Bình Dương, để rồi đầu năm 2009, qua những bạn Gia Long cũ và với internet mà hôm nay chúng tôi đã lại được kê cận bên nhau, vui như thuở còn đi học, dù rằng giờ đây Quế Hương đang rất hạnh phúc cùng chồng với 2 cậu con trai còn đang đi học (Đây là lần đầu tiên Hương đi du lịch một mình, ông xã tự nguyện “ở nhà lo cho con” để 3 chúng tôi được tự nhiên hàn huyên tâm sự - Rất cảm ơn ông xã của Hương). Người bạn thân yêu thứ 2 của tôi là Ngọc Minh, vốn là một kiện tướng bơi lội của lớp Thất 1 (niên khóa 64-

71) hiện có 2 con gái đã lập gia đình, Minh là bà ngoại của 2 đứa cháu rất dễ thương nhưng trong mắt tôi Minh vẫn giữ nguyên nét đẹp mặn mà của thời con gái, chính vì vậy mà ngay lần đầu tiên 2 đứa gặp nhau sau gần 40 năm tôi đã nhận ra nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt bầu bĩnh của “búp bê nhật bản” Ngọc Minh. Sẽ không công bằng nếu tôi chẳng giới thiệu sơ với các bạn là tôi cũng có ông chồng và 2 con gái đến tuổi cập kê nhưng đều chưa lập gia đình. Cả 3 chúng tôi đều có chung một điểm là hiện đã nghỉ hưu, có lẽ vì vậy thời gian không còn là lý do để ràng buộc được chúng tôi. Thế nhưng, hơn lúc nào hết, chúng tôi đều yêu quý từng phút bên nhau, từng giây trôi qua sẽ là kỷ niệm để nhớ suốt đời, vì đâu để mấy ai có niềm vui hạnh ngộ tuyệt vời... “THA HƯƠNG GẶP CỔ NHÂN” như chúng mình 3 đứa: Hương – Minh – Quế.

Ở tuổi U60, thế mà khi xưng hô mày-tao với nhau, chúng tôi như quên hết tuổi tác, quên cả không gian và thời gian. Câu chuyện về

những kỷ niệm thời học Gia Long, lớp Thất 1... rồi đến chuyện mỗi tình đầu của mỗi đứa lúc thì rôm rả, lúc trầm lắng, cảm thông, để rồi cả 3 chúng tôi quyết định sẽ làm một chuyến du ngoạn dọc theo bãi biển Florida từ South Miamia đến Merritt Island. Ngọc Minh được xem như thổ địa của South Florida vì cô nàng đã sinh sống ở Palmetto hơn 20 năm, Minh đưa chúng tôi đi thăm nhiều nơi thật thú vị. Ngoài biển Hollywood beach, trên đường ngược lên phía bắc thăm em gái của Hương chúng tôi cũng dừng xe ghé vào bãi tắm Juno Beach. So với Hương và Minh thì Tôi thuộc típ sợ nắng, cứ ngồi núp dưới bóng mát ở chân cầu nhìn 2 nàng tung tăng nhảy sóng từ xa mà phát thèm. Có điều, hai bạn ấy đâu biết rằng lòng tôi cũng đang dậy sóng tình trước không gian êm đềm với trời trong, mây trắng, nước xanh ngắt và bờ cát trắng trải dài, tất cả như món quà tặng của thiên nhiên làm đậm đà thêm tình cảm giữa chúng tôi, máu lãng mạn văn thơ cứ như muốn tuôn trào, tiếc rằng tôi đang mặc áo tắm, ngồi trên ghế bố, chẳng có giấy viết nên đành phải

ghi những hình ảnh thân thương ấy vào ký ức.

Những ngày ở Florida, có 1 điểm đến không thể nào quên đối với tôi là Flea Market, nhiều người còn gọi là “Chợ Trời” vì chợ chỉ họp từ chiều Thứ 6 đến chiều Chủ Nhật hàng tuần. Đi chợ trời thích nhất là tha hồ trả giá và không bị tính thuế như đi Supermarket, chợ lại bán rất nhiều rau và hoa quả tươi, cùng với đủ thứ đồ “lạc xoong” với giá rẻ nhiều khi “không tưởng tượng” được. Minh giải thích với tôi là chợ này ban đầu được xây dựng để những nông dân trong vùng mang sản phẩm của họ đến bán, vì vậy chỉ họp chợ vào dịp cuối tuần, lâu dần nhiều người mang cả những sản phẩm tiểu thủ công nghiệp và rồi hoa kiểng, quần áo... v.v... tất cả những gì cần bán đều được bày trong những túp lều che tạm với phần lớn người bán là Mexican. Lần đầu đến Flea Market tôi đã có kỷ niệm khó quên với nơi này, tôi thật không ngờ

nó giống một cái chợ quê ở Việt nam đến như vậy, từ cách bày trí đến kiểu bán nói thách trả giá... và cả sự thật thà rất nông dân của chị bán rau quả tươi. Hôm ấy, thấy tôi thích thú và muốn làm điều gì đó chụp hình, Minh lấy máy ảnh ra... còn tôi thì sửa bộ, bày đặt đứng kế bên bà bán hàng, bắt người ta cười nữa chứ... Một, hai, ba... sao kỳ vậy! Chụp không được, chết chưa! Thì ra là tối hôm trước tôi đã lấy thẻ nhớ của máy ảnh ra để load hình vào máy laptop... rồi quên luôn. Quê 1 cục... 2 đứa ôm nhau cười ngặt giữa chợ, bất kể bao nhiêu cặp mắt ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra của những người bán hàng.

Một điểm đến khác của chúng tôi là Orchid Jungle của Florida. Ôi! Đúng như tên gọi, cả một rừng hoa Lan rực rỡ sắc màu, đẹp đến ngỡ ngàng làm chúng tôi say sưa chụp ảnh, và thật may mắn khi được gặp chủ nhân của vườn lan hiếu khách

này. Như cảm động trước tình bạn cố tri của chúng tôi, ông chủ trẻ và rất đẹp trai người gốc Guatamala dù đang rất bận rộn cũng đã vui vẻ sắp xếp công việc để đưa chúng tôi đi thăm ngôi nhà với khu vườn đẹp mà các công nhân của ông gọi là Paradise (không phải khách nào đến cũng được ông tiếp đón như vậy đâu). Thấy chúng tôi cứ suýt xoa, mê mẩn trước vẻ đẹp của khu vườn Ông đã không ngại ngần tâm sự, khu vườn này do chính tay ông gây dựng trong suốt gần 30 năm qua. Từ ao cá, thác nước, lối đi đến từng pho tượng, chiếc ghế, khóm hoa... tất cả mọi thứ trong vườn đều được thiết kế thật hài hòa trên nền âm nhạc du dương như chốn thiên thai. Cám ơn Ngọc Minh đã đưa chúng tôi đến đây và cám ơn người chủ vườn thật dễ mến đã vất vả bao năm để gây dựng được kỳ công này.

Nếu kể chuyện của chúng tôi theo trình tự thời gian hoặc những gì in đậm trong ký ức thì chắc là dài

lắm và sẽ làm mất thời gian của bạn đọc. Tôi chỉ mong các bạn Gia long thân yêu của tôi hiểu rằng, tuy chỉ có khoảng 1 tuần sống bên nhau sau gần 40 năm xa cách, với tôi đó là những ngày tháng thật có ý nghĩa. Gần cả một đời thăng trầm dâu bể, đi đây, đi đó cũng hơi nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời tôi được thanh thoi đi câu cá và câu được cá cùng các bạn ở Island, cùng nhau đu đưa trên cánh võng trong vườn nhãn của “Anh Chín”, người nông dân nổi tiếng với nghề trồng Khổ Qua (xin bật mí, anh Chín cũng là bạn cố tri của Quế hương – người được nhắc đến trong đĩa Ca nhạc Vân Sơn). Minh và Hương đều nói rằng tôi rất may mắn vì đến Mỹ lúc các bạn ấy đã nghỉ hưu nên chúng tôi mới có dịp để “Ba Bà đi bán lợn xè” với nhau thật là hạnh phúc. Tôi hoàn toàn đồng ý, giơ cả hai tay lên 2 chân tán thành. Bởi vì, với tôi bây giờ bài toán cuộc

đời đã có lời giải đáp: Ngày xưa, tôi sợ nhất là môn toán, mỗi lần cô Hoa Lôu hay cô Kim Hoa dở sổ trả bài là tìm tôi lại muốn rớt ra ngoài. Tôi chỉ yêu môn hội họa, thần tượng của tôi là cô Hiếu Hạnh, tôi rất thích sự dịu dàng và đáng đi đài các với tà áo dài điểm những cánh hoa do cô vẽ. Chắc vì vậy, khi sinh con gái đầu lòng, tôi đã “phạm húy” khi lấy tên cô để đặt tên cho bé. (Cô ơi! Cô tha lỗi cho con, ở thế giới bên kia, cô có biết, suốt 7 năm học ở Gia Long, con có nhiều thầy cô lắm. Nhưng sau năm 1975, duyên phận đưa đẩy, nhờ có Mỹ Vân (Thất 2) mà con biết tin cô mất để rồi kịp đến đưa tiễn cô lần cuối cùng đến nơi hỏa táng). Chiều hôm ấy, sau khi tiễn cô xong, về đến nhà, chẳng hiểu sao, tôi đã ôm con gái vào lòng và lặng lẽ khóc rất lâu. Cuộc đời lận đận, tưởng dài hóa ngắn, tưởng chậm hóa nhanh như “ Bóng câu qua cửa sổ”.

Các bạn hữu Gia Long của tôi ơi. Bây giờ, môn toán đã thật sự không còn là nỗi lo của tôi nữa, bởi lẽ rất đơn giản là Quế Hương luôn nói đùa với chúng tôi là: Cuộc đời “Biết đủ là đủ”. Hãy sửa giọng và cười thật to, thật sáng khoái khi nói câu này các bạn nhé. Ha... ha... ha... Đúng rồi, hơn thế nữa, giờ đây tôi cũng biết rất rõ rằng: cho dù tôi cộng trừ có giỏi đến đâu thì đáp số cuối cùng vẫn là con số 0 to tướng. Con số không này có giá trị ở chỗ tôi đã ngộ được cuộc đời và vượt qua số phận để tồn tại đến hôm nay. Khi gặp lại những người bạn cố tri, chúng tôi đều hiểu rằng chính nhờ được dạy dỗ suốt 7 năm dưới mái trường Gia Long phong ba bão táp cuộc đời và có được niềm vui tao ngộ. Xin TẠ ƠN ĐỜI – TẠ ƠN THẦY CÔ GIA LONG – MÁI TRƯỜNG XƯA YÊU DẤU.

T. T. Quế
Viet Nam 10/2009

Cô bé Lọ Lem đóng vai Nữ Vương Trưng Trắc

Hai Bà Trưng 1963: Trưng Trắc Liễu Chi GL (trái)
và Trưng Nhị Vũ thị Thoa TV (phải)

Mỗi năm vào dịp lễ Hai Bà Trưng mình lại bồi hồi nhớ đến những kỷ niệm khó quên ngày xưa thời học trò Gia Long, ngày lễ Hai Bà Trưng năm 1963 mình được chọn là đại diện nữ sinh trường Gia Long đóng vai Trưng Trắc, với đại diện nữ sinh trường Trưng Vương trong vai Trưng Nhị, cùng cưỡi voi diễn hành trong buổi Lễ Hội trọng thể tưởng niệm Hai Bà Trưng tại thủ đô Sài Gòn của Miền Nam Tự Do chúng ta.

Để kể lại kỷ niệm này cho các bạn nghe, có lẽ mình phải bắt đầu từ năm mình học lớp đệ nhị Gia Long 1962. Năm đó, một hôm trong giờ Việt văn của giáo sư Nguyễn Tường Minh, bà Tổng Giám thị Lê (?) Thị Sách đột ngột vào lớp mình, bà xin phép giáo sư rồi chăm chú quan sát điểm mặt từng học sinh trong lớp từ bàn trên xuống bàn dưới, làm cả lớp đều ngơ ngác hết hồn, tưởng có ai đã phạm kỷ luật gì sắp bị phạt đến nơi. Thế rồi sau một lúc nhìn soi mói tìm kiếm, bà đi thẳng đến chỗ mình, nắm tay mình kéo ra và bảo: “Con đi theo cô!”. Ui cha! con bé tim đập thành thịch, líu ríu đi theo

bà lên văn phòng. Tới đó mới thấy có cả nhiều bạn cũng được gọi lên. Có cả Trương Oanh Oanh, người đẹp của khối Ban A mình, cùng với mấy người đẹp của mấy lớp khác nữa. Thì ra đây là những người được tuyển chọn để ngồi trên xe hoa Gia Long trong cuộc diễn hành Lễ Hai Bà Trưng năm 1962, nữ sinh Gia Long trong vai các nhân vật thuộc đủ ngành nghề: nông dân, công nhân, y khoa, quân đội, thể thao...v.v... Trong số đi xe hoa Gia Long kỳ này mình được chọn mang trang phục một sĩ quan cấp bậc Trung tá trong quân đội Việt Nam Cộng Hòa, có lẽ vì mình tương đối có vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, sắc diện cũng dễ coi, chứ chẳng phải vì vẻ đẹp xuất sắc gì. Năm đó, chị Bạch Yến là đại diện nữ sinh Gia Long được chọn đóng vai Bà Trưng Nhị cưỡi voi diễn hành cùng với vai Bà Trưng Trắc là một nữ sinh Trưng Vương, chị Mộng Thúy.

Sau vụ đi xe hoa Gia Long năm 62, qua năm sau khi mình đang học lớp đệ nhất A4 thì một hôm trong giờ ra chơi, đang lúc mình cùng mấy bạn trò chuyện vui cười ngặt nghẽo trên “đường Catinat” trong sân trường, thì

Diễn hành Lễ Hội Hai Bà Trưng trên đại lộ Catinat Thủ Đô Sài Gòn 1963, (từ trái): Trưng Trắc (Phạm Liễu Chi, Gia Long) và Trưng Nhị (Vũ thị Thoa, Trưng Vương)

bà Tổng Giám thị chợt tới, bà có vẻ dớn dác tìm kiếm rồi vội vã tới nắm tay mình dẫn lên phòng Tổng Giám thị. Lúc đó mình hồn vía lên mây, không hiểu chuyện gì. Sau đó bà hỏi ghi tên tuổi, lớp học mình, rồi hẹn mấy hôm sau khi nghe gọi tên trên loa phóng thanh thì mình phải lên văn phòng trình diện. Bà cho biết là mình đã được tuyển chọn đóng vai Bà Trưng Trắc, đại diện cho nữ sinh Gia Long tham dự cuộc diễn hành Lễ Hội Hai Bà Trưng năm nay của thủ đô Saigon. Thật là quá bất ngờ! Một con bé Lọ Lem xấu xí tầm thường như mình mà nay được chọn đóng vai Nữ Vương Trưng Trắc, thật vậy sao ?!

Bây giờ sau 46 năm gần qua một nửa thế kỷ, trải bao thăng trầm của cuộc đời, ngẫm lại mình mới hiểu được phần nào lý do vì sao mình đã

may mắn được chọn đóng vai Bà Trưng Trắc năm ấy. Chúng ta hẳn đều biết, chị em Bà Trưng xưa vốn cũng như mọi người phụ nữ Việt Nam bình thường, cho dù có thuộc dòng dõi Lạc Tướng, Lạc Hầu, Hai Bà vẫn chỉ là những người vợ, người mẹ hiền thực đảm đang trong gia đình. Nhưng trước cơn quốc biến, nhà tan, người phụ nữ Việt Nam đã phải “giặc đến nhà, đàn bà phải đánh!”, và bỗng nhiên trở thành bậc anh thư, liệt nữ, liều thân báo thù nhà, đền nợ nước. Hai Bà Trưng đã oai phong cưỡi voi thống lĩnh ba quân, xông pha chiến trận, dẹp giặc cứu nước. Hình ảnh Trưng Nữ Vương ngự trên đài voi cao với cờ xí, long vàng, bảo kiếm, phải là hình ảnh một bậc anh thư Việt Nam có vẻ đẹp uy nghi mà vẫn đượm nét hiền hòa nhân ái đặc biệt của người phụ nữ

Việt Nam. Ngày nay khi diễn lại hình ảnh Hai Bà trong dịp Lễ Hội Hai Bà Trưng hàng năm, người nữ sinh từ hai trường Gia Long và Trưng Vương được tuyển chọn để đóng vai Hai Bà, nhất là đóng vai Bà Trưng Trắc, không nhất thiết phải là hoa khôi hoa hậu lộng lẫy kiêu sa, mà cần phải có vóc dáng tương đối cao lớn, khỏe mạnh, với sắc diện thanh tú tươi đẹp hiền hậu của người phụ nữ Việt Nam. Và còn thêm một điều tương đối tế nhị, là nếu nữ sinh Gia Long được chọn thì còn cần thêm sắc nét đặc biệt của người con gái miền Nam nữa. Mình ngẫm nghĩ, có lẽ hồi đó, dưới con mắt tuyển chọn của Ban Giám đốc trường Gia Long, trường hợp con bé Lọ Lem mình đã được may mắn trúng lô độc đắc vì đáp ứng được phần nào những tiêu chuẩn đòi hỏi đặc biệt đó

chăng?

Cùng lúc Bà Tổng Giám thị chọn mình thì bà cũng chọn thêm một bạn nữa ở lớp đệ nhị, phòng hờ có chuyện gì trục trặc vào giờ chót, lỡ mình bị đau bệnh hoặc có “chuyện hàng tháng” thì phải có sẵn người thay thế. Nhưng may thay, đến ngày Lễ Hai Bà Trưng mọi việc đều êm đẹp. Đúng theo thứ tự luân phiên giữa hai trường Gia Long và Trưng Vương, năm đó mình là đại diện nữ sinh trường Gia Long giữ vai Trưng Trắc, còn đại diện nữ sinh trường Trưng Vương là Vũ Thị Thoa đóng vai Trưng Nhị.

Việc lựa chọn các nữ sinh đóng vai Hai Bà Trưng trong cuộc diễn hành trọng thể vào ngày Lễ Hội Hai Bà Trưng hằng năm thời Đệ I Cộng Hòa, theo như bà Tổng Giám thị cho biết, giữa 2 trường Gia Long và Trưng Vương là 2 trường nữ trung học công lập lớn nhất tại thủ đô Sài Gòn chúng ta thời đó đã được chọn là 2 trường nữ đại diện chính thức, đã có một ước lệ chung là 2 trường sẽ luân phiên nhau giữ vai Trưng Trắc hoặc Trưng Nhị mỗi năm. Điều này cho thấy ngay từ những năm đầu tiên, 2 trường Gia Long và Trưng Vương đã cùng nhau chia sẻ trách nhiệm trong việc tổ chức ngày Lễ Hội Hai Bà Trưng trọng thể hàng năm tại Thủ Đô Việt Nam Cộng Hòa chúng ta.

Ngày Lễ Hội Hai Bà Trưng năm đó (năm 1963, và tiếc thay, đó cũng là lần cuối cùng Lễ Hai Bà Trưng được tổ chức lớn lao trọng thể và sống động như thế!), cũng như những năm trước dưới thời Đệ I

Cộng Hòa, Lễ Hai Bà Trưng được tổ chức rất trọng thể tại thủ đô Sài Gòn, nơi được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông của Việt Nam Tự Do chúng ta. Buổi lễ tập trung tại khu công viên Mê Linh bên bến Bạch Đằng nơi có tượng đài Trưng Nữ Vương rất hùng vĩ và nghệ thuật, tiếp theo là cuộc diễn hành quy mô đông đảo với rất nhiều đơn vị và đoàn thể quân dân tham dự. Đoàn nữ binh Hai Bà, có cả toán kỵ binh cưỡi ngựa, là đại diện nữ sinh các trường trung học Đô thành, rầm rộ hộ tống Hai Bà Trưng Nữ Vương ngự trên hai cỗ voi trận khổng lồ hùng dũng. Hai Bà Trưng ngự trên đài voi cao có che lọng vàng, mình mặc áo gấm vàng, đầu đội khăn vành giầy vàng, tay cầm bảo kiếm, ngời oai vệ trong ghế bành vàng trên lưng voi có phủ tấm thảm gấm xanh viền vàng. Trên đầu voi có chú lính quân tượng mặc áo xanh nẹp đỏ đầu đội nón dẫu, và một chú lính hầu khác đi bộ kèm sát bên đầu voi. Voi của Nữ Vương Trưng Trắc có phần cao

lớn hơn, trên đầu có mang giải khăn lụa điều thắt bím hoa, và voi của Phó Vương Trưng Nhị thì mang giải khăn mầu xanh lá cây. Cuộc diễn hành rầm rộ uy nghi trải đi trên chặng đường khá xa, từ Công viên Mê Linh bên bến Bạch Đằng, diễn hành qua đường Catinat sang trọng (không phải đường “Catinat” riêng của sân trường Gia Long mình đâu!), kéo ngang qua trước tòa nhà Quốc Hội Việt Nam Cộng Hòa, vòng qua bùng binh Nguyễn Huệ rồi đi dọc suốt Đại lộ Lê Lợi mãi tới Công trường Chợ Bến Thành mới chấm dứt. Suốt dọc đường dài đoàn diễn hành đi qua, dân chúng và học sinh Đô thành nô nức nghênh đón hoan hô, ai cũng cố chen lấn cho được dịp chiêm ngưỡng hình ảnh sống động của lịch sử dân tộc oai hùng là hai bậc anh thư Trưng Nữ Vương đang được diễn lại thật linh hoạt truyền cảm ngay trước mắt, giữa lòng Thủ Đô Sài Gòn tự do mình...

Phạm Thị Liễu Chi

(Đệ nhất A4 Gia Long, 1963)

Lưu bút ngày xanh

TRẦN THỊ NGUYỆT ÁNH
GL72-C2

Trong cuộc đời đi học, có lẽ ai cũng biết đến chuyện viết Lưu bút... Gần đến hè là tên nào cũng hơn hởi, thập thò, lén lút chuyền tay nhau cuốn tập mới mua, miệng bảo nhỏ “Mày làm ơn viết cho tao”. Viết gì cũng được miễn sao cuốn tập khi trả về, khổ chủ liếc qua thấy có 5, 6 dòng là được rồi, có hình gửi kèm theo càng tốt. Qua thời Tiểu Học rồi đến Trung Học, mỗi một năm là một quyển, những trang giấy đôi khi cũng được ghép thêm vào những cánh hoa phượng hoặc những nhánh “thuộc bài”. Không biết vì lý do gì mà những tên đi học “thông minh” như tụi tôi lại

tin tưởng để những nhánh này vào sách, mình sẽ học bài mau thuộc hơn và nhớ lâu hơn, có sao đâu, tin tưởng như vậy thì sẽ được như vậy, chẳng có phiền hà gì ai thì cứ làm... Nhận được cuốn “Lưu bút” là một điều vinh hạnh vì đây cũng là một dịp tốt để nhắn nhủ với nhau trên trang giấy như là thương nhau lắm vậy, và thường thường không đùa nào nói lời “mích lòng” vì ít ra cũng còn “lịch sự” chút chút, “bút sa gà chết” mà, có nói xấu gì thì cũng nói lén, chớ có đại mà viết nên lời... Tuy vậy đôi khi khổ chủ cũng phật phồng, sốt vó khi thấy cuốn tập mới mua của mình “vào tay” một tên “không

xứng đáng” vì có những tên thấy thiên hạ truyền tay cuốn tập mà không nói đến hấn ta, thì hấn ta lại xum xoe nói lời “đường mật” để xin được góp phần, thấy gương mặt thiếu nảo của “tên ăn xin” thì lại không cầm lòng được mới chết, mà khi đã đưa rồi cho hấn thì trong bụng lại lo...

Tuổi thơ rồi cũng trôi qua, những quyển tập được bao bên ngoài bằng giấy màu hay bông hoa sặc sỡ được cắt từ những tấm lịch in cảnh đẹp của nước ngoài để cho “sang”, rồi trịnh trọng để trên kệ sách như những cuốn sách có giá trị. Bọn bè sau những năm cùng nhau ở đệ nhất cấp thì bắt đầu chia tay, hoặc chuyển

trường, hoặc đổi ban khác nhau khi lên đến đệ nhị cấp. Khi lên đến đệ tam thì hình như những đứa học trò này đã thành “người lớn”, thì giờ dành cho bạn bè hình như cũng bớt đi. Cuốn “Lưu Bút” chỉ còn “luân lưu” lẻ tẻ thôi, nếu không muốn nói là không thấy nữa. Đa số chúng tôi đã nhìn cuộc đời qua “cặp kính” khác, và “bạn bịu” với những “ưu tư” khác hơn là thêm gìn giữ lại đôi ba giòng chữ của bạn mình. Ngoài những “biến đổi” quan trọng của tình cảm (đến một cách tự nhiên), chúng tôi còn phải đối phó với cái bằng Tú Tài toàn phần, bằng cấp cuối cùng của 7 năm học. Đây là thời gian chuyển tiếp rất quan trọng cho cuộc đời học trò. Bằng đủ mọi cách phải “đậu”, đậu “Thứ” cũng được để còn vào Đại Học, nếu không thì chắc ..”chết”... Bởi thế mà “ball” “bum” “đào kép” tạm thời đều phải ngưng lại thì còn nói chi đến chuyện “rảnh rỗi” đi năn nỉ thiên hạ viết Lưu Bút cho mình... Tôi còn nhớ năm đệ nhất lớp C2 Pháp văn chúng tôi có “thu nhập” thêm vài tên mới từ trường tây qua, trong số này tôi thân nhất là tên Võ Trung Hữu, rồi đến là Lê thị Huyền Trân và Thúy Trà... Một năm tuy không dài nhưng cũng đủ cho những tên cùng “gu” để thân thiết với nhau. Hữu đến từ trường Marie Curie, tên sao người vậy, tên như là tên của con trai, nên người cũng oai phong lắm liệt, cao lớn, con nhà giàu (đĩ nhiên rồi, học trường đầm mà) ăn mặc rất “mode” tánh tình cũng dễ thương. Tôi thường hay dụ dỗ tên Hữu đến công trường Duy Tân và Hội Việt Mỹ chơi square dance. Hai

đứa hợp nhau ở chỗ thích đi nhảy đầm và điều quan trọng là cả hai cùng có xe nên hai đứa tôi hò hẹn dễ hơn đối với những tên không có

xe, đỡ phải đưa với đón. Sau đó chúng tôi cùng vào Luật, cuộc đời đẹp như mơ. Những ngày sau giờ học buổi sang ở rạp Thống Nhất (lúc đó trường Luật còn đang xây, những tên vào năm thứ nhất đều phải lấy “cours” ở rạp Thống Nhất gần Sở Thú) tôi và Hữu thường hẹn nhau ra chợ Saigon ăn trưa, rồi gần đến cuối tuần là dẫn dò nhau đi nhảy, khi thì Hội Việt Mỹ, khi thì đến đồng đô ở Công trường Duy Tân, gần Hồ Rùa cạnh trường Luật. Thời gian này Tuyết (Phạm thị Tuyết) đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời tôi khi bỗng nhiên Hữu đột nhiên biến đâu

mất, không liên lạc được. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra cho Hữu sau một lần người nhà của Hữu vào tận nhà tôi để tìm Hữu vì nàng vắng nhà mà không ai biết. Sau đó thì tôi nghe tin Hữu đã đi du học nước ngoài và từ đó tôi không biết tin gì về Hữu nữa. Tuyết Phạm là người ngồi kế tôi suốt 3 năm Đệ Nhị Cấp, không biết sao hấn ta lại làm được chuyện đó vì cô nàng đáng người nhỏ nhắn, lại cận nặng, mà sao lại được vào ngồi bàn chót ở cuối lớp là nơi dành cho những tên “đồ sộ” như tôi và Hữu mà không gặp sự phản đối nào. Tuyết cận rất nặng, cặp kính dây cộm, chạy lên chạy xuống trên cái mũi không được cao cho lắm nhưng cô nàng có bàn tay rất đẹp, cũng là con nhà giàu, nên có lẽ nàng không làm gì nặng nề chẳng?? Tuyết chuyên môn xin tôi cho chép bài vì hình như cô nàng không bao giờ xong “home-work” trước khi vào lớp cả... nhưng tôi phải chịu hấn vì

nhờ có hấn mà tôi mới được biết những lớp học nhảy Square dance ở Công trường Duy Tân và được hấn “móc nối” cho đi những parties của những giáo sư người Mỹ ở những biệt thự sang trọng... Tên này “biết yêu” ngay sau khi vào Đại Học và lần chót khi tôi gặp Tuyết thì được biết Tuyết đã có một đứa con. Ba năm Đại Học trước ngày rời xứ sở quê hương, tôi vẫn đi học đều đặn trong khi những đứa bạn thân của tôi tứ tán khắp phương trời và dần dần không còn liên lạc nữa...Huyền Trân thì đi Pháp, tôi cũng không biết tin Thúy Trà, cũng không bao giờ

gặp lại Tuyết cận hay Thủy ù. Hai tên này rất quan trọng trong “sự nghiệp” nhảy nhót của tôi. Từ năm Đệ Tam, bộ ba ngày nào cũng tập nhảy ở dưới cầu thang lầu trong giờ ra chơi, Thủy ù là người “khởi động” trước, cô nàng tự cho mình là người biết nhảy mọi điệu Ballroom, và sẵn sàng dạy Tuyết và tôi. Không biết lúc đó “vũ sư” Thủy ù dạy có đúng không vì nếu có trật, chúng tôi cũng không biết nhưng gặp người cùng ý thích, chúng tôi “thêm vi thêm cánh” là vui rồi, cứ thế mà nhảy mà ca cho đến lúc mê nhảy mê ca lúc nào không hay....

Bao nhiêu năm trôi qua, trên xứ người với cuộc đời bận rộn chuyện gia đình, chuyện mưu sinh, tôi hầu như không có những sinh hoạt nào gắn bó với trường lớp của thời cấp sách... cho đến một ngày tôi được một email, cái tên Ngọc Hạnh nghe như xa như gần. Điều làm tôi nhớ ra tên này là vì hấn ta vì làm “công an” nên được ngồi gần hàng ghế đầu dù là hấn cũng thuộc hạng “cao ráo” trong khi những đứa “cao giò” thường hay bị sắp ngồi cuối lớp...

Cặp mắt kiếng của hấn ưa nhìn xuống “đám nhà lá” của những “phần tử bất hảo” như tôi ở dãy bàn cuối lớp mà rình rập ghi tên, “lập công trạng” với cô thầy... Tên này cũng là một “gian thương” có “bằng cấp”, đứa nào nói chuyện bị bắt gặp một lần, “biết điều” thì “trả” cho hấn ta năm đồng, “tên tuổi” sẽ được xóa trong sổ phong thân. Và vì cặp mắt kính hấn ta tốt quá, thậm chí có đứa còn đưa trước cho hấn ta mười đồng để “trừ hao” lần thứ hai khỏi phải đưa... nếu bị hấn “chộp” thì sẽ không bị hấn ghi tên nữa....

Tôi và Ngọc Hạnh (hai tên cô đơn trên xứ người, Ngọc Hạnh ở bên Pháp, tôi ở bên Mỹ) bắt đầu liên lạc lại với nhau. Trong những emails qua lại tôi có gửi hình cho Ngọc Hạnh nhưng hấn ta vẫn (vì tuổi tác chẳng) nhất quyết không nhớ ra tôi trong khi tôi lại nhớ hấn rõ như ban ngày. Tên này gia nhập vào lớp Đệ Tam C2 từ Trưng Vương, dáng người cao đẹp dong dỏng, dáng đi nhanh nhẹn, nước da trắng tươi và học giỏi có tiếng, cô nàng cũng nằm trong thành phần “con nhà giàu học giỏi”

và sau đó đi du học bên Tây.

Bên kia đầu giây, Hạnh bảo

Đợi tí nhá (cũng giọng Bắc kỳ ngọt như đường của ngày xưa) Rồi cô nàng bắt đầu lên giọng

Để tôi xem có phải chị không nhá (tôi nghĩ thầm tên này vẫn vậy, giọng “hách dịch” như lúc đi bắt quân gian!)

Tên chị là Trần thị Nguyệt Ánh hờ ? Này nhá, có phải chị có rất nhiều tóc... À mà tôi nhớ chị nước da đen thui mà sao bây giờ nhìn hình thấy không giống!! Chị sao giống rượu vang thế (dân ở Tây nói chuyện!), càng để lâu càng ngon, nhìn hình không hình dung được, thế chị nói lại chị tên là gì nào? Giọng đổng đảnh Ngọc Hạnh hỏi tôi.

Tôi là Nguyệt Ánh đây. Ủ, tại tui lai Ấn độ nên nước da ngăm và tóc quăn !!

Tức quá tôi trả lời lại nhưng trong lòng nhủ thầm tên này có trí nhớ tốt quá, sao bao nhiêu năm mà vẫn còn nhớ mái tóc “rể tre” của tôi trong khi tôi lại nhớ hấn ta học hành thì cũng thuộc vào thành phần “đáng ngại” trong lớp, ai đâu mà nhớ tóc nhớ răng làm chi...

À mà sao bạn nhớ hay vậy? Tôi nói tiếp : “Bạn tài thật, vẫn còn nhớ bạn bè ..

Này nhé, nghe tôi đây, bạn là một théc méc viên trong lớp, khi cô giáo giảng bài thì bạn lo nói chuyện, không để ý nghe, sau đó lại giơ tay hỏi lại giống y chang như câu cô mới vừa nói....

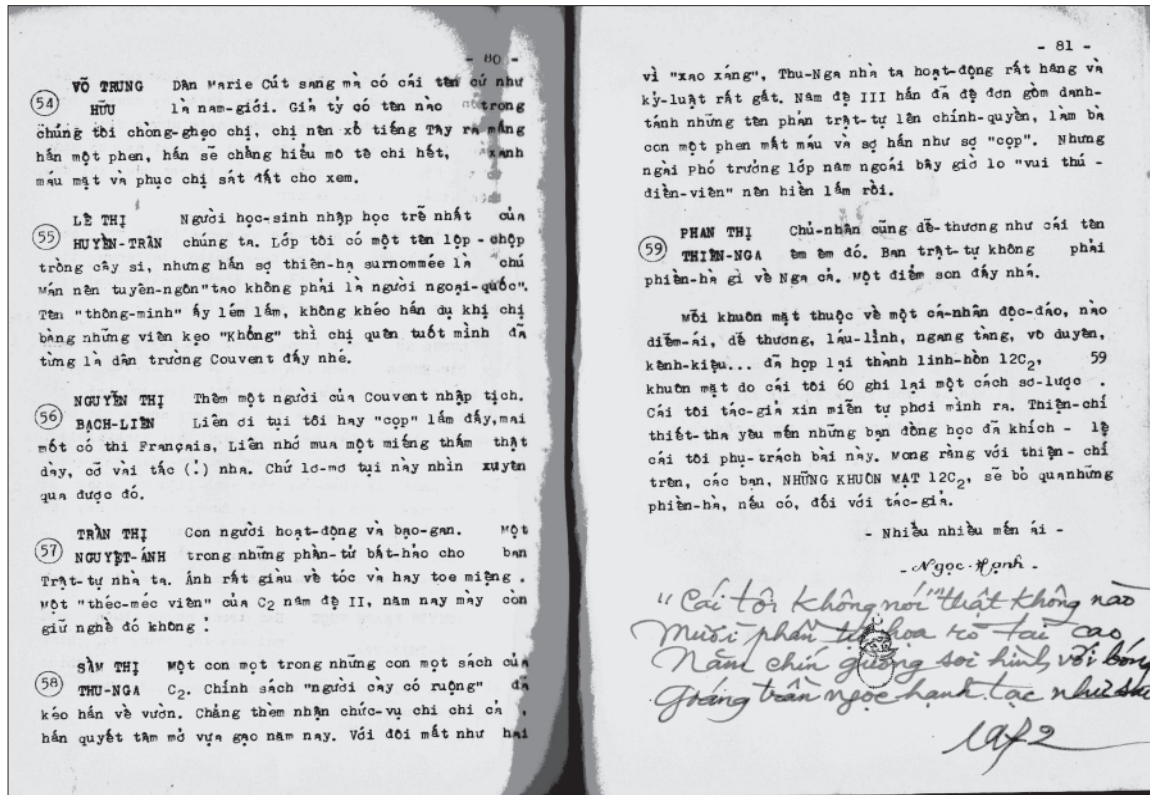
Tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, không ngờ tên này lại biết tôi nhiều hơn tôi biết tôi nữa...

Uhm.. mà sao bạn nhớ tôi nhiều vậy? –

Mà đúng không ? “, cô nàng hỏi lại... Tôi ậm ừ

Thì cũng đúng đó, mà tôi không

biết sao bạn lại nhớ hay thế, mấy chục năm rồi...

Sao không, tôi có làm cuốn Lưu Bút lớp Đệ Nhất C2 đây...

À thì ra thế !

Sau đó chúng tôi gặp lại nhau và trong những ngày ngắn ngủi bên nhau sau Đại Hội Gialong Thế Giới kỳ 3 năm 2007 ở Nam Cali, chúng tôi kể lại cho nhau những kỷ niệm cũ năm cuối trước khi rời trường, rồi thì bao nhiêu tật xấu hay tốt của nhau được nhắc lại trong tiếng cười hăng hắc suốt đêm, tuổi thơ như sống lại, hai đứa cứ tranh nhau mà nói, bốn mươi năm qua mà cứ ngỡ như hôm qua...

Mấy có biết tại sao tao làm Trưởng Ban Trật Tự không? Ngọc Hạnh hỏi tôi

Sao?

Tại tao nói chuyện nhiều quá, con Trưởng Ban cũ khóc vì không "tự" được tao nên biểu tao làm thế đó cho biết "nghĩa đá vàng"..."

À mây biết không ? Tên "gian thương" Ngọc Hạnh này nói tiếp một cách rất thực thà

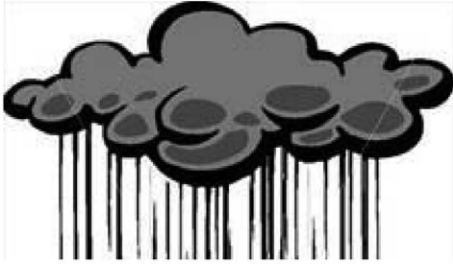
Tao còn nhớ có đứa hứa sẽ trả tao tiền sau vì lúc đó nó không có tiền, để tao tha cho nó, nhưng rồi sau đó tao cũng quên luôn. Bây giờ tao cũng không nhớ nó có trả không nữa..

Những mẩu chuyện cứ như thế này mà tiếp nối, hai đứa tôi cười hăng hắc suốt đêm. Tình bạn trong tuổi xế chiều tự nhiên lại thấy đậm đà làm sao, chúng tôi ai cũng gần sáu mươi hết rồi, con cái đã nên người. Dù cách nhau một đại dương, chúng tôi vẫn liên lạc nhau bằng emails, bằng điện thoại free qua computer. Nhớ lại ngày xưa cùng lớp cùng thầy mà "kênh" nhau không thân thiết vì tên nào cũng có "giang sơn" riêng, ngày nay tình cờ gặp lại thấy tình bạn cũ thấm thía biết dường nào. Những mẩu chuyện tâm tình, chia sẻ những vui buồn

trong đời sống ở xứ người đã kéo hai đứa tôi lại gần hơn,.. Tôi cũng có cơ hội gặp lại một vài bạn cũ rồi khi gặp nhau, gọi tên nhau, gọi nhau "mây tao" và nhìn lại khuôn mặt cũ, thấy ngậm ngùi làm sao, thời gian đã biến đổi nét thơ ngây hồn nhiên ngày nào. Gần 40 năm trước tôi đã ra đi vội vã, để lại sau lưng những quyển Lưu Bút trên bàn học, trong ngăn kéo, để lại những dòng chữ của ngày xưa ghi vội, vụng về nhưng đầy ấp tình bạn hữu của tuổi ngây thơ... Người ta có thể kết duyên hai lần nhưng chỉ có một thời thơ ngây đi học. Có phải chăng đó là lý do mà ngày còn đi học, chúng tôi đã nghĩ ra làm cuốn Lưu Bút và có ngờ đâu có một ngày, trong một chiều xế bóng, ngậm ngùi tiếc nuối nhìn lại cuốn Lưu bút và nâng niu nó như một bảo vật trong đời.

Trần thị Nguyệt Ánh
San Jose, California
August 17, 2009

Tôi Muốn Làm Một áng Mây Trời

*Tôi muốn làm một áng mây trời ...
Về thăm ao cá hái rau tươi ...
Xanh um khoe sắc cây cần nước
Cọng trắng phau phau ngon tuyệt vời*

*Tôi muốn lặng nhìn lá hoa rơi
Lục bình vừa nở hé môi cười
Ô kìa đàn cá khoe muôn sắc
Lặn hụp nô đùa thật là vui*

*Tình thương dù không nói nên lời
Bàng bạc bao trùm khắp mọi nơi
Như mây chất ngất bay cùng khắp
Ôm ấp tình ta đến trọn đời ...*

*Tôi muốn làm một áng mây trời
Thênh thang sóng biển vỗ tung trời
Chúng mình hai đứa cùng chung bước
Náo nức chuyện trò lúc dạo chơi .*

Trần Thúy Diệp

Lời Thì Thầm Cùng Mẹ

KIM LAN

Kính tặng hương hồn Mẹ.

Thế là Mẹ đã ra đi, rời xa nhân thế, rời xa Bố, các đứa con thương yêu, những cháu, chắt mà Mẹ đã yêu quý suốt cuộc đời của Mẹ. Mẹ đi rồi, để lại bao nỗi tiếc trong lòng mọi người, nước mắt dù tuôn rơi, hay ngậm kín trong lòng cũng không làm vơi đi nỗi buồn nhớ Mẹ, Bà...

Thật giật mình, khi con đang làm việc, nhận điện thoại của cháu Trang, báo cho con biết Mẹ vào bệnh viện tối qua (16/8), bà đang hôn mê, tình trạng nguy kịch! Con muốn vất bỏ công việc đang làm để vào với Mẹ, nhưng nhiệm vụ không cho phép con rời bỏ thân chủ, nếu không có người thay thế. Đến trưa, con có 2 tiếng đồng hồ để vào thăm Mẹ, nhìn thấy Mẹ ở phòng cấp cứu, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở rất lớn, mệt nhọc. Cô Thịnh cho con biết, bệnh viện sau khi hội ý với gia đình đã quyết định tháo gỡ các dụng cụ nhằm cứu sống Mẹ (vì không còn có thể làm gì hơn!). Con thương Mẹ vô cùng! Trở lại làm nốt công việc, con quay lại bệnh viện trời đã tối, người ta đã đưa Mẹ lên phòng bệnh, con ở đến 8 giờ thì về, hẹn sáng hôm sau, con sẽ đến với Mẹ thay cho chú Tuấn trông Mẹ suốt đêm.

Lúc Mẹ đang nằm ở phòng cấp cứu, Bố đã vào thăm Mẹ lần cuối. Dù biết Mẹ không nghe, không biết, nhưng Bố vẫn nói những lời vĩnh biệt cùng Mẹ. Bố hẹn sẽ gặp Mẹ ở dưới suối vàng, để tiếp tục cuộc hôn nhân tốt đẹp, bền bỉ suốt 76 năm qua không một ngày xa cách! Bố đã hôn Mẹ lần cuối, mọi người có mặt ở đấy, không ai cầm được nước mắt.

Sáng sớm hôm sau, con vào gặp anh Hùng đang ở đó, anh thay cho chú Tuấn và cháu Thuỳ về nhà nghỉ. Con đã xin nghỉ làm, nên con có thể ở cạnh Mẹ suốt ngày. Hơi thở của Mẹ hôm nay đã yếu hơn nhiều, thỉnh thoảng Mẹ có những cơn giật toàn thân, con đau sót quá, chỉ biết niệm “Nam mô A di Đà Phật” để cầu mong Đức Phật từ bi cứu khổ, cứu nạn, giải thoát khổ đau cho Mẹ. Mâu nhiệm thay, Mẹ đã yên ổn ngay, hơi thở nhẹ bình thường, không bị cơn giật nữa. Đến 3 giờ, Châu và cháu Thuỳ vào thay, con đi đến văn phòng để xin nghỉ tiếp ngày thứ Tư (vì bác sĩ cho con biết Mẹ có thể ra đi ngày hôm nay, chậm lắm là sáng mai). Khi con vừa ở văn phòng ra lúc 3g20, cháu Thuỳ đã điện thoại là Bà đã tắt hơi thở cuối cùng trước đó 1 phút. Dù đã biết sự việc sẽ xảy ra như thế, nhưng con vẫn cảm thấy hụt hẫng, vì trước đây vài chục phút, mẹ con mình vẫn ở bên nhau. Con vội quay xe trở lại bệnh viện, để nhìn

Mẹ lần cuối, thân Mẹ vẫn còn chút hơi ấm, Mẹ trong giấc ngủ bình yên, không còn bị cơn co giật hành hạ nữa. Mẹ ơi! mẹ đã được giải thoát khỏi thế gian khổ đau này để đến miền Cực Lạc hưởng phúc đời đời.

Sau thời kinh cầu siêu của Đại đức Phước Nguyên và các cô Mỹ Lý, Xuân, chú Lân đã lặn lội đường xa, nạn kẹt xe giờ tan sở, chúng con, các cháu, chắt đã vĩnh biệt Mẹ, trước khi người ta đưa Mẹ đi.

Chỉ 2 ngày sau khi Mẹ qua đời, Bố vào bệnh viện cấp cứu (cũng chính bệnh viện Mẹ đã nằm đây), Bố đã không thở được vì từ hôm Mẹ vào bệnh viện, Bố đã không ăn, không ngủ, quên cả uống thuốc hằng ngày!

Bố cứ luôn miệng đòi theo Mẹ. Chúng con phải khuyên Bố “Bố muốn giữ đúng lời hứa với Mẹ là lo cho Mẹ suốt cuộc đời, bây giờ Bố đòi đi theo, là Bố làm trái lời hứa đó!”. Bố đã nghe ra, cố gắng uống thuốc, chịu ăn, ngủ để có sức khỏe, được bác sĩ cho về nhà lo tang ma cho Mẹ.

Và Bố làm được! Ngày hôm qua, ở nhà quán Tobin Brothers, trước khi đi quan, Bố đã có đủ sức để nói lên lời vĩnh biệt với Mẹ, mà con tin chắc những người tham dự không thể ngăn được cảm xúc trước những lời chí tình của Bố, của các cháu đã bày tỏ với Mẹ trước phút chia ly đấy. Bố đã hẹn hò với Mẹ, sẽ gặp nhau dưới tuổi vàng để nối tiếp bản tình ca 76 năm bị dở dang bởi sinh ly tử biệt.

Con nghĩ Mẹ chắc cũng hài lòng nơi chín suối vì sự hiện diện các con, các cháu của Mẹ gần như đông đủ, chú Đạt từ Việt Nam, chị Bảo và cháu Thụy từ Mỹ đã kịp sang để dự lễ an tang của Mẹ. Con nghĩ Mẹ đã nhìn được những nét mặt đau buồn,

xót xa vì từ nay thiếu vắng Mẹ, Bà, một người đã suốt một cuộc đời trải bao thăng trầm của vận nước, luôn luôn lo lắng cho chồng, con, cháu, chắt. Mẹ luôn luôn vui hay buồn cùng với các thành viên trong gia đình.

Theo dự báo thời tiết thì hôm nay Melbourne sẽ có giông tố, mưa lớn, Nhưng từ sáng cho đến chiều, thời gian cử hành lễ an táng cho Mẹ, trời nắng tốt, tuy có gió se se lạnh, nên mọi việc đều êm xuôi, tuy là ngày đi làm, nhưng số người tham dự khá đông. Có hai Thầy và vài vị đi hộ niệm, sau nghi thức Phật giáo, quan tài của Mẹ đã hạ huyệt, mọi người tiễn biệt Mẹ bằng cánh hoa hồng đỏ thắm, đất đã lấp lại, từ nay vĩnh viễn không được nhìn thấy mặt Mẹ nữa! Những vòng hoa phúng điếu đủ sắc màu, được xếp đầy trên mặt ngôi mộ mới đắp.

Cháu Hiền ôm tấm ảnh của Bà nội, băng ngang con đường nhỏ, sang đồi bên kia. Bác Bảo đang cắm những nhánh hoa tươi thắm vào ba cái ống trên mặt mộ bác Biểu. Hiền nói lầm thẫm “Bà ơi, bà sang thăm bác Biểu này Bà ơi !”, rồi Hiền lại sang mộ cô Diệp cách đó hai dãy và nói “Bà ơi, bà đến thăm cô Diệp này Bà ơi! Từ nay, Bà được ở gần

Bác và Cô rồi Bà ơi!” Hiền nói mà nước mắt chan hòa. Từ hôm Mẹ ở bệnh viện đến hôm nay, các cháu gái của Mẹ đã không ngừng rơi nước mắt, tất cả các cháu đều thương Bà, kể cả Kevin chắt của Mẹ đã kêu lên: “I love, Bà Cố”.

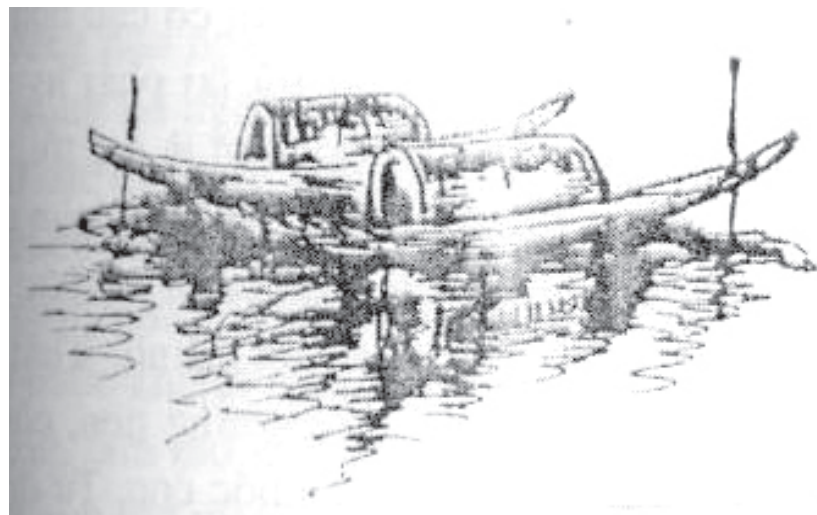
Mọi người lại từ biệt Mẹ lần nữa, rồi rước ảnh Mẹ và bát hương vào chùa Quang Minh. Ở đây, Thầy lại tụng niệm để an vị linh vị của Mẹ trên bàn thờ các vong, Mẹ sẽ được nghe kinh hằng đêm, đặc biệt mỗi chiều thứ Hai lúc 6 giờ 30 có cúng thất cho Mẹ cho đến 100 ngày. Sau đó, mọi người vào nhà ăn để thọ trai, thức ăn thật nhiều và ngon lắm Mẹ ạ! Rồi mọi người chia tay, ai về nhà nấy. Sáng hôm sau, thì mọi việc lại bình thường, đi học, đi làm, nhưng trong lòng mọi người đều trống trải, thiếu vắng, từ nay, không còn cái háo hức của cuối tuần, mong được gặp mặt Mẹ, chỉ còn có Bố với nỗi buồn hiu quạnh!

Ở trên trời, Mẹ linh thiêng, hãy phù hộ cho Bố có sức khoẻ để chiến đấu với bệnh tật, để vui vẻ với con cháu, chờ ngày đoàn tụ với Mẹ ở bên kia thế giới.

Melbourne

ngày 25 tháng Tám năm 2009.

Kim Lan

Tản Mạn Ngày Hội GL Nam Cali Picnic Hè 2009

NGỌC ANH (71)

Vào tuần lễ cuối tháng bảy, khi những chùm phượng tím còn lung linh trong ánh nắng chan hòa mùa hè vùng Nam Cali, NA nhận được thiệp mời gửi đến nhà từ Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Gia Long Nam California đồng thời cũng nhận được thiệp mời gửi qua email. (Nhân dịp này NA muốn góp ý kiến với các chị trong ban Tổ chức, để tiết kiệm tiền tem thư, chỉ nên gửi thư qua bưu điện khi không có địa chỉ email nhen ngoại trừ trường hợp thư mời đặc biệt cần có sự xác nhận).

NA thấy lòng háo hức, vì sự năng động của mùa hè, vì hai chữ Gia

Long yêu dấu, hay vì lòng mong mỏi được gặp lại những khuôn mặt thân quen, dù không phải là bạn cùng lớp, cũng quen thuộc như mái trường xưa.

NA email hỏi chị Hội trưởng Thanh Mai để ghi danh, thì chị cho biết cứ tới chung vui không cần ghi danh gì hết.

Đây cũng là dịp Hội viên đóng tiền niên liễm nữa. Ái dza, không nhớ lần trước mình đóng niên liễm là hồi nào nữa, thiết là tuổi già nhớ trước quên sau rồi đây.

Trong thư mời buổi picnic sẽ bắt đầu từ 10 giờ sáng cho tới khi nào xong thì dзиа, thông thả tự do.

Trong thiệp mời này mình thấy

có đầy đủ chi tiết danh sách các chị trong ban Giám Sát, ban Cố Vấn, ban Quản Trị của nhiệm kỳ 2008-2010 chắc tất cả các chị, bạn đều đã biết.

Về ban tổ chức picnic hè 2009 này chị Nguyễn Hồ Mỹ Ngọc là Trưởng ban tổ chức cùng Thanh Mai (Hội trưởng) và các bạn khác như Quế Hương, Bích Uyên, Đặng Yến, Phương Anh, Ngọc Lệ, Liễu Chi, Tuyết Nhung, Liễu Anh, Minh Chính với đầy đủ số điện thoại tiện liên lạc.

Thư mời cũng có bản đính kèm hướng dẫn lộ trình và chỗ đậu xe nữa. Các chị ban tổ chức thiết là chu đáo thật không hổ danh Gia Long.

Email hỏi thêm Q.Hương:

- Ê bồ, mình có phải mặc áo màu tím?

Thì bạn trả lời liền:

- Na ui, bạn áo thun quần jean nhe, vì tụi mình còn chơi trò nhảy bao bố, kéo co... nữa đó, bạn áo dài làm sao chơi...

Thì ra bạn hiểu lầm mình hỏi mặc áo dài, thật ra mình muốn hỏi phải bạn áo thun màu tím đó chứ, xời, ai hông biết picnic thì phải có trò chơi, phải có những trò chơi và vui đùa ngoài trời.

NA ở tại vùng Tiểu Saigon nên không lạ công viên Mile Square cây cao bóng mát, hồ nước mát mẻ, chim chóc ríu rít hót trên cây, là chỗ picnic rất lý tưởng mà rất nhiều hội đoàn chọn làm nơi họp mặt. Đúng 10 giờ mình đã tới góc đường Euclid, Warner. Các bạn email đã dặn có thể đậu xe bên lề đường, trong bãi đậu của nhà hàng Như Ý, hay lái vào bãi đậu của công viên. Vì còn sớm nên lề đường còn nhiều chỗ trống Ngọc Anh tấp xe vô đậu lại, ra khỏi xe thì thấy xe trước một bóng áo thun màu tím bước ra, lòng mừng hơn hử vội tới làm quen liền:

- Chị ... Gia Long phải hôn?

Một nụ cười thân thiện mở ra tình Gia Long thân thương:

- Em là Ngọc Anh, còn chị...?

- Chị tên Thanh Nhân.

Cười, nhớ ra rồi, chị có viết một bài trên đặc san Gia Long, năm nào đó không nhớ, hình như cùng một thời với chị NP, cựu Hội trưởng mấy năm trước?

Chị khệ nệ bưng từ cốp xe ra một thùng nhựa đựng mấy bao bố tời, Na nhào tới liền:

- Chị để em phụ.

Chị cười tươi,

- Chị có xe kéo.

Rồi chị lôi cái xe xếp có bánh xe, để thùng đồ lên, thêm hai cái chiếu cuộn tròn dúi cái ghế xếp nữa. Vậy là gọn gàng hà.

Hai chị em vừa đi vừa nói chuyện. Đi một lát mỗi chân hông thấy bảng hiệu cho biết GL mình họp nhóm nơi mô. Chị biểu thui đứng đây chờ coi. Vừa lúc thấy hai, ba chị vừa tới, quen nhau cả. Đứng tụ lại lóng ngóng thì có chiếc minivan chạy trở tới, một anh lái ra ngoắc ngoắc

- Mấy chị tới đây kìa, chỗ có miếng bích chương Gia Long lớn lắm, gần hồ nước, GL mình nhóm

chỗ đó đó ...

Vậy là biết nơi biết chốn rồi, mấy chị em lại khệ nệ kéo xe đi tiếp.

Gần tới thì nhận ra mấy trái bong bóng hai màu trắng và tím bay phất phơ, dấu hiệu GL đây rồi.

Tới nơi, miếng bích chương thiệt to treo trên bờ tường với hàng chữ "CHÀO MỪNG QUAN KHÁCH HỘI ÁI HỮU CỰU NỮ SINH GIA LONG NAM CALIFORNIA"

Làm mình thấy mình quan trọng quá chừng.

Các chị trong ban tổ chức đã tới đầy đủ, kể cả chị Hội trưởng Thanh Mai, phó Hội trưởng QHương đang lo bộ phận máy phát thanh. Một chiếc bàn dài đặt sát ngoài, là bàn tiếp tân và ghi danh. Các bạn đều ghé chỗ này trước, kê nộp tiền mãi lộ, ý, nộp tiền ăn trưa, chỉ có 5 đồng thôi, và tiền niên liêm 20 đồng.

Tiếp tân là hai chị Bích Uyên và Minh Thu.

Tại đây có để sẵn viết và giấy dùng ghi tên mình, dán lên ve áo để chị em biết tên nhau. Một cuốn sổ để ghi địa chỉ mới và email nếu có, cũng như những thay đổi để các bạn cập nhật danh sách cho chính xác.

Các chị khác thì lo kéo những dây

bàn liền nhau kết thành một dãy dài, lót khăn màu tím nhạt, lần lượt đặt thức ăn trưa lên bàn.

Trời ui, thức ăn sao mà nhiều vậy, so với 5 đồng đóng góp cho ban ẩm thực chu toàn. NA nhận thấy có bánh mì thịt nguội, cơm chiên, chả giò, mì xào, xôi gấc, xôi cúc, bánh bột lọc, chả lụa chả quế còn thêm hai nồi bự ới là bự, mùi cary bốc lên thơm phức, món cà ry gà rất đặc biệt đầy bà con ới. Còn bánh ngọt trái cây, rau câu, nước ngọt nữa.

NA vừa tiếp xếp nước lọc, nước sô đa vô mấy thùng nước đá ướp cho lạnh xong thì quay ra xếp những khoanh bánh mì chị Thanh Nhân vừa cắt ra lên mấy cái đĩa cho gọn dùm ăn món cary gà.

Các bạn Gia Long lần lượt tới, thấy có các cô Thầy GL, một số quan khách và phóng viên báo Viễn Đông, báo Việt Herald.

Chị Thanh Mai hội trưởng mở đầu chương trình giới thiệu xướng danh

những GL có mặt nhìn qua bảng tên dán trên áo. Sau đó giới thiệu ban tổ chức buổi họp mặt picnic, cũng như các chị đã bỏ công nấu các món ăn để đãi gia đình Gia Long chúng ta hôm nay gồm có các chị:

Nguyễn Hồ Mỹ Ngọc, Quế Hương, Phạm Liễu Chi, Từ ngọc Lệ, Trần hứy Điệp, Hoàng Minh Chính, Đặng Yến, Bùi Hà, Lê Phương Lan, Âu Phương Anh.

Chị Mỹ Ngọc lên tiếng cảm ơn tất cả đã đến chung vui, và Thanh Mai tường trình sinh hoạt Hội trong thời gian qua như : tham gia ngày lễ 30 tháng tư ở khu Tượng Đài Việt Mỹ Westminster, tham dự “ONE STEP FOR LOVE” (Một Bước Cho Tình Thương) cho ngày đi bộ “MEMORY WALK” gây quỹ cho Hội Alzheimer tại quận Orange, thăm viếng nhà Dưỡng Lão Garden Grove dịp lễ tạ ơn, Gia Long cùng với Liên Trường THVN đã góp \$16,000 Cho Thương Phế Binh VNCH, thăm viếng tặng

quà cho quý Thầy Cô ở tại Việt Nam và hải ngoại.

Sau đó, Chị Thanh Mai (Hội trưởng) báo tin vui về việc Hội nhà xin được miễn thuế như trong thư mời đã nói.

NA xin làm một buổi phỏng vấn cấp tốc chị Quế Hương, phó nội vụ của hội AHCNSGL Nam California, người đã bỏ rất nhiều công sức để có được kết quả rục rờ này cho Hội chúng ta.

Hỏi: Xin QHương cho biết thuế xin cho hội nhà gọi là thuế gì vậy?

QH: Đây là “Tax Exemption”, nghĩa là nếu có ai trong Đại gia đình Gia Long trúng số hoặc làm ăn phát lên như đầu gập gió.thay vì phải đóng thuế thì tặng cho hội mình thì sẽ được trừ thuế, chẳng hạn nếu họ cho 10,000 thì sẽ được trừ số tiền cho 10,000 trong tờ khai thuế cuối năm trong mục charitable contribution và hội mình cũng không phải đóng thuế số tiền được cho đó dù số tiền cho

10,000 hay 50,000. Nhưng bù lại hội sẽ dùng số tiền đó làm việc từ thiện, chứ không xài tư cách cá nhân, chẳng hạn như năm rồi mình đi thăm viện dưỡng lão, tặng tiền hội Alzheimer, Red Cross, homeless, thăm viếng thầy cô già yếu nơi quê nhà, tặng học bổng, tặng viện ung thư

Hỏi: Cách làm thế nào, QHương có gặp khó khăn gì trong việc này không?

QH: Điền giấy tờ để xin exemption vừa liên bang vừa tiểu bang

không biết bao nhiêu trang, nó hỏi những câu rất là hóc búa. QHương làm việc này thật là thiên nan vạn nan, phải kiên nhẫn đi từ đầu từng bước một, từ năm 2002. Vì trong nhiều năm hội chúng ta quên không khai thuế nên chúng ta gặp rắc rối vụ thuế, họ đòi chúng ta phải khai thuế liên tục những năm trước nên QH phải tìm cách xin miễn thuế qua tax exemption.

Hội mình income chỉ có từ tiền niên liễm và những buổi ăn tối ra

mất ban Chấp hành, do đó chẳng có bao nhiêu, nhưng dù ít chúng ta cũng phải khai thuế hoặc xin tax exemp để được miễn thuế.

Chị Hội Trưởng Thanh Mai cũng được phóng viên báo Viễn Đông, và báo Việt Harold phỏng vấn trực tiếp, và ghi nhận trên báo vào ngày hôm sau.

Buổi phỏng vấn ngắn tạm giải thích ba vụ thuế má của Hội. Chúng ta đã cùng vỗ tay mừng cho hội thoát được sở thuế rắc rối. Ngay sau

những nụ cười vui, tất cả các bạn Gia Long được mời vào buổi ăn trưa.

Giữa những tiếng cười nói vui vẻ tưng bừng, buổi ăn dưới bóng mát những tàng cây cao, thức ăn ngon lành, chia nhau ngồi từng bàn từng dãy. Có những nhóm bạn thân trải chiếu trên thảm cỏ xanh tươi mát hàn huyên vừa nói cười vui vừa thay phiên nhau chụp hình kỷ niệm .

Sau buổi ăn trưa vui vẻ ngon lành, tất cả kéo nhau ra sân đứng ngồi thành dãy để chụp tấm hình chung kỷ niệm buổi gặp gỡ thân tình. Lại một phiên phân chia túi bụi kẻ đứng người ngồi, thậm chí còn nằm dài ra cho đủ chỗ, thiệt là tưng bừng vui vẻ.

Hôm nay, NA còn gặp duyên may làm quen với một bạn GL, ra trường cùng năm 1971 là Trang. Tuy không cùng lớp, nhưng cùng một trang lứa còn vui nào hơn.

Xong phần ăn trưa, Thanh Mai và Quế Hương giới thiệu 1 anh rể Gia Long với cây đàn guitar đã cùng chị áo tím gia Long (NA quên tên) ca một bản nhạc vui và sau đó tất cả cùng nhau ca lại những bài hát vui tươi thuở khi xưa ta bé: Cùng Quây Quần, Gặp Nhau Đây, Hồ Đồ Ta, Lúc Thú Vui Này, Học Sinh Hành Khúc (bài này NA thích lắm, và lâu lắm mới được ca lại cùng các

bạn), Hát To Hát Nhỏ, Càng đông chúng ta càng vui nhiều, Hay quá là hay ...

Làm NA nhớ lại biết bao nhiêu là kỷ niệm những năm học đệ thất (5), đệ lục (5), đệ ngũ (5), được bầu làm trưởng ban xã hội, qua năm đệ tứ, dù bận thi, NA đã cùng với nhiều bạn sinh hoạt khắp nơi từ Saigon tới ngoại ô và kết hợp với các trường bạn như Petrus-Ký. Nhớ những buổi họp mặt trại hè có cây đàn thùng của anh Nguyễn Đức Quang và người bạn NHN, cùng rất đông bạn bè cùng một chí hướng góp bàn tay xây dựng giữa không khí chiến tranh bao trùm cả một thế hệ trẻ. Lúc đó, mình đã ôm biết bao nhiêu hoài bão.

Miên man bao nhiêu nỗi nhớ chập chùng giữa tiếng hát ca hôm nay, thời gian trôi qua nhanh như bóng câu, mới ngày nào còn xanh tóc, còn ngây thơ còn trong trắng như tờ giấy, chưa dính chút mực đen đúa của cuộc đời.

Tiếng bạn Quế Hương vui vẻ mời các bạn nam phụ nữ ấu tuổi từ 7 cho tới...70, cùng ra sân thi đua nhảy bao bố làm cả nhóm bạn bè cười vui. Ra thì ra, đua thì đua, chưa tới 70 chưa gọi là già.

Hai người, mỗi người thò một chân vô bao bố. Lại có màn thay đổi vị trí

nữa, cao chung với cao, lùn xếp theo lùn mới đều chân mà nhảy. NA thì lùn tịt hà, lại bị đầu chung bao với bạn hiền T.Mai mới ngộ.

Nào nhảy, mình nhảy tới trước chớ, mờ sao tự nhiên té cái đùng, vậy là hai bạn còn đứng vững và quay ngược chiều nhảy tiếp đã tới mức và thẳng về vang là hai bạn Bích Uyên và Hồng Vân nhận được hai gói quà tặng thắng giải là chiếc khăn quàng cổ và cuốn sách.

Để nghỉ mệt vì tuy chưa tới 70, nhưng ai nấy cũng đã tới tri thiên mệnh rồi trời ạ!!!

Quế Hương hướng dẫn chương trình văn nghệ rất nhuần nhuyễn và các bạn tiếp tục đi vòng quanh hợp ca những bài hát sinh hoạt vui tươi .

Buổi picnic hè năm 2009 của hội nhà đã gây ấn tượng thật đẹp trong lòng NA. Lưu luyến chia tay, sau khi cùng nhau chụp những hình ảnh thật đẹp.

Mong những lần họp mặt sau, chúng ta sẽ lại tái ngộ nhau, để nuôi dưỡng tâm hồn hướng về ngôi trường Gia Long thân yêu, mãi mãi trong lòng những đứa con tha hương luôn hướng về quê nhà nơi có ngôi trường xưa không bao giờ bị đổi tên.

NGỌC ANH (71)

hè 2009

Nội trú Gia Long năm cuối cùng

HỒ THỊ NGỌC MINH

Sau khi đọc qua hai bài “Nhớ dotor Gia Long” của G.S/ D.T.Hoa và Nội trú GL của chị Hưởng qua các Đặc San GL trước đây (nhân dịp này tôi cũng không quên cảm ơn người bạn chân tình Quế Hương đã không ngại nặng nhọc đem từ Cali qua biếu tặng), tôi nảy sinh ý định phải viết lên những cảm nghĩ và niềm nhớ khôn nguôi của mình về Nội trú GL năm cuối cùng....

Vào niên khóa 1964-1965 tôi đậu vào trường Nữ trung học Gia Long, Ba Má tôi rất hãnh diện vì cả bốn cô gái cứng đều được học GL, một trường trung học kỷ luật nổi tiếng nhất lúc bấy giờ! Chẳng may Ba tôi bị thuyên chuyển làm Trưởng Ty ở Đà Lạt trong vòng hai năm, vì thế ba chị em chúng tôi (chị hai đã ra trường đậu vào Đại học Sư phạm) được gửi vào ở Nội trú. Năm ấy đã đánh dấu một gia đoạn đầu đời.. đúng vào tuổi “dậy thì”, cái tuổi quý báu nhất của một đời người. Niềm vui sướng “thi đậu vào GL” chưa được tràn bờ, thì tôi phải tạm xa lia

Ba, Má và những buổi ăn sum vầy hạnh phúc gia đình. Ôi những lo âu, sợ hãi, băng khuâng về cái thế giới thực tế bên ngoài hằng đêm vẫn ám ảnh tôi...

Trước ngày khai trương nhập học, Má tôi xem xét lại danh sách nhà trường đã liệt kê, như những đồ dùng, quần áo, mền, nệm, drap giường, sách vở v.v.. mà học sinh nội trú bắt buộc phải có (gần như đồng phục). Vì phải sắm sửa những nhu cầu này cho riêng mỗi cá nhân, nên với ba cô con gái lần đầu tiên vào nội trú! tốn kém rất nhiều (vì không được xài chung). Tuy thế Ba, Má tôi vẫn được an tâm và không ngại tiền nong.. vì biết chắc chắn với những kỷ luật dạy dỗ của trường Nữ nội trú GL, sẽ đào tạo cho các con mình mọi căn bản làm người công dân tốt, và sẽ trở thành những thiếu nữ đảm đang trong mọi hoàn cảnh của xã hội. Tôi thật sự khó tưởng tượng nổi là mình phải xa lia Ba, Má tôi một cách đột ngột như thế này. Tôi buồn vô hạn, nhưng cũng được an ủi là còn có hai chị lớn cùng

vô nội trú, sẽ bảo vệ và chăm sóc đến mình, thế là tôi bằng lòng với số phận..

Chúng tôi được nhập trường trước ngày khai giảng của học sinh thường. Với tấm thân bé nhỏ của tôi, phải khuôn vác nào nệm, vali quần áo, sách vở ..v.v lên đến tận lầu ba (không có thang máy đâu nhá) học sinh nội trú ở tầng cao nhất và dãy giữa của trường, chắc để khỏi trốn trèo rào ra ngoài đó mà... Sau khi lên xuống thang lầu độ 4, 5 lần, tôi đã hết xí quách thở khè..khè. Rồi đâu vào đó mọi việc cũng xong! Tôi bắt đầu học các kỷ luật như giờ giấc đi ăn, đi ngủ, đi tắm, giờ vô phòng học..., sau đó thì học cách máng mùng cho thật thẳng (không được để nó thụng xuống sẽ bị phạt), trải ra giường ôm sát nệm, quần áo vật dụng không được bừa bãi tứ tung, nếu học sinh nào không theo đúng sẽ bị giám thị chiếu cố dạy dỗ một hoặc hai lần, vẫn còn phạm lỗi sẽ được giấy kiểm thảo, rồi đến giấy cảnh cáo và sau đó sẽ bị đuổi ra khỏi nội trú.

Tôi như một chú nai hiền ngộ ngác, nên rất ngỡ ngàng trước mọi quy luật chặt chẽ như nhà binh..nên đêm nào tôi cũng mất ngủ không biết vì lo âu những kỷ luật nghiêm minh hay tại nhớ gia đình Ba, Ma dấu yêu??!! Những học sinh lớp nhỏ như tôi (từ đệ thất đến đệ ngũ) được chiếu cố nhiều nhất, vì giường ngủ của chúng tôi gần cạnh phòng của cô giám thị, nên rất dễ bị quan sát

lễ phép, đi đứng từ tốn, quần áo & sách vở ngăn nắp, từ chân cho đến tóc luôn gọn gàng sạch sẽ v.v.

Giám thị bên dortoir A là Cô Tám Vinh và cô N.Anh, dortoir B của tôi là cô Tư Phán và cô Bọ, các cô giám thị này thay phiên ngủ lại đêm để canh gác các học sinh nội trú. Chắc có lẽ là năm cuối cùng bỏ nội trú, nên các cô rất dễ và cởi mở hơn, so với các năm vừa qua (theo như lời

nữ của tôi (đó là tuổi dậy thì).

Khổ nhất là lần đầu tiên có kinh trong đời!... đồng phục của học sinh nội trú phần lớn là màu trắng..nên khi có kinh tôi không thể dấu nhem được, cứ mỗi đêm khi có nạn đó tôi phải cố thức dậy vào 1g sáng (phải đợi các chị lớn gạo bài đi ngủ hết) và rón rén đi thật nhẹ nhàng vào phòng rửa mặt ở cuối dortoir, để giặt giữ quần lót và khăn vệ sinh...sau

để la rầy, dạy dỗ hi..hi..Phân đồng dân nội trú GL là những lớp lớn, từ đệ tứ trở lên, họ chiếm hết ¾ sĩ số. Những chị lớn thường rất thản nhiên trước mọi điều hăm dọa của các cô giám thị, chắc có lẽ họ đã vô nội trú từ vài năm trước đó! nên họ tỉnh bơ... Riêng tôi thì rất hồi hộp và sợ sệt đủ mọi thứ...từ cách ăn nói phải

các đàn chị kể lại). Những bài trước đã nói về sinh hoạt cách ăn ở, lối sống của dân nội trú, tôi nhắc lại chỉ bằng thừa!. Vậy tôi xin mạn phép kể lại những kỷ niệm của riêng cá nhân mình, vẫn còn tiềm ẩn trong trí nhớ..., đầu chỉ là một năm trời ngắn ngủi với nội trú, nhưng nó đã đánh dấu bước chân đi vào đời thiếu

đó làm dây giăng ở cuối giường phơi nó lên, nhưng gần đến 5g sáng là phải thức dậy mau mau dấu đi không cho ai thấy, thật là khổ sở!!!!

Tôi cũng như các bạn đã từng ở nội trú, không ai có thể quên được những mạng cơm cháy thật giòn, thơm, nóng hổi, với mùi vị ngào ngạt của những tép mỡ chiên vàng, được

trộn chung với hành lá xắt nhuyễn, rồi trét lên những mạng cơm cháy vừa mới cạy lên từ đáy chảo dòn rụm (cơm được nấu bằng chảo gan thật lớn). Ôi chu choa!! ngon tuyệt cú mèo.. hết sảy, hết sảy, thật không còn gì ngon bằng! Đây là phần thưởng đặc biệt của các đầu bếp tặng cho những học sinh bị “Trực” nhà bếp đó mà..

Niên học đầu tiên này tôi nhớ là trường học phải đóng cửa rất nhiều lần vì nạn biểu tình và đảo chánh, chúng tôi cứ vào ra nội trú thường xuyên .. mỗi lần về đoàn tụ với gia đình, rồi trở lại trường.. tôi và các bạn thường đem vô nhiều bánh kẹo, trái cây đủ loại...v.v để chia sẻ lẫn nhau trên sân trường, hoặc ở lớp học, kẻ mời qua người mời lại chúng tôi cùng san sẻ ăn uống thật là vui vẻ (mặc dầu đem đồ ăn vào trường vẫn bị cấm đoán, tụi này vẫn có cách giấu ha..ha, đó mới gọi là học trò chứ lì..)

Còn nữa, có những tuần lễ tôi không được người thân đón ra, (được tự do đi bát phở và ăn quà vặt) tôi và các bạn lén vào lớp học trốn (mặc dầu chúng tôi rất sợ ma) và lục lọi những thư từ “Tỉ - Muội” nhái giọng để đọc thư rồi cùng cười thú thích... Lại còn thủ tiêu những món quà (như bánh, kẹo, ô mai) mà các học sinh buổi sáng và chiều kết nghĩa Tỉ-Muội, đã gửi quà tặng cho nhau qua ngã “học bàn”!!.. tha lỗi cho tui này nhá, vì “ bị” ở lại trong trường, không ai đón ra.. thật buồn, cô đơn, và thèm ăn hàng vặt..nên mới sinh ra thói xấu này, nhưng không có thường đâu! vì các cô giám thị canh chừng gắt gao lắm.

Nói tới thèm ăn hàng rong! Ở vỉa hè đường Bà Huyện Thanh Quan, cạnh Chùa Xá Lợi có nhiều nhất. Muốn được ra ngoài? Tôi bèn nảy

ra kế là, ghi tên đi xem lễ nhà thờ vào sáng Chủ-Nhật, để có cơ hội lúc trên đường về ghé mua hàng vặt trên đường B.H.T.Q. (nào là xe bán bánh mì, những gánh xôi thơm phức, và đủ loại bánh..) Tuy không có đạo! tôi vẫn giả bộ đem theo quyển Tự điển lớn thay thế cho quyển Thánh kinh, chừng cỡ 5g sáng mọi người còn chìm trong giấc ngủ sâu, tôi đã lom khom thức dậy lo sửa soạn đi xem lễ (ở nhà thờ Saint Paul rất gần trường GL), tỏ vẻ như mình ngoan đạo lắm lắm!.. không dè trong buổi lễ các Ma sơ đọc kinh bằng tiếng Pháp hay tiếng Phạn?!! và với tiếng nhạc dương cầm trầm bổng, tôi không chịu nổi nên ngủ khò khò cưỡng lại không được!!.. nhờ bạn tôi phải nhéo vào bắp tay và đá chân tôi thật mạnh để tôi thức dậy, hu..hu thế là tôi chừa tới già! không dám đi ẩu như thế nữa..

Kể đến những giờ ăn trưa lúc 12g.. Vì tôi học buổi chiều, nên cứ đến giờ ăn trưa, vừa nghe tiếng chuông reng là tụi tôi từ lầu ba phải chạy lẹ xuống phòng ăn, để giành bàn và phần ăn tráng miệng, tôi bé con nên nghĩ cách chạy lẹ.. đó là ôm vào tay vịn của thành cầu thang mà tuột xuống cái vèo, chứ không thèm đi bộ từng bước một, do vậy có hôm bị bắt phạt, còn đáy quần cứ phải vá hoài hi..hi.. đúng là tuổi ô mai” hoang đàng chi địa gì đâu!”

Nhớ nhất một hay hai lần, buổi chiều sau khi ăn tối xong, các cô giám thị mang tin sốt dẻo rằng “Học sinh nào muốn đi hóng mát hãy mau ghi tên vô danh sách, lẹ lên”. Chúng tôi được chuyên chở bằng xe hiệu đoàn GL, lòng đầy tràn hãnh diện và sung sướng. Đoàn xe lăn bánh hướng về ngoại ô xa lộ Hàng Xanh (xa lộ vừa mới thành lập) rồi lên Thủ Đức.. Đêm về khuya gió thật mát,

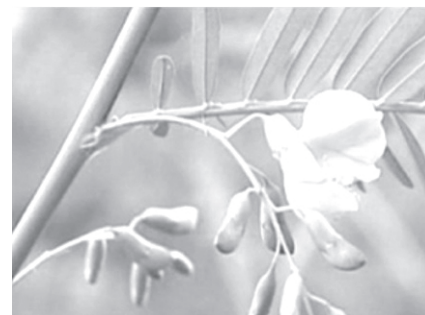
lộng vào những tiếng reo hò, hát ca và tiếng vỗ tay dòn tan nhịp nhàng, “vui là vui chúng mình vui nhiều, vui là vui chúng mình vui quá, vui là vui chúng mình quá vui!”, làm cho dân chúng hai bên đường đều chú ý đến chúng tôi, (giống như một đàn khỉ được sút chuông! he..he) đó là những kỷ niệm để đời thật khó quên...

Chắc có lẽ vì biết trước sẽ bỏ nội trú vào năm tới để mở thêm lớp học, nên trường đã đưa ra thực đơn ăn rất ngon và bổ dưỡng, qui chế kỷ luật được nới rộng thêm ra, vì vậy chúng tôi ai nấy đều vui vẻ, cư xử với nhau thật thân tình, với những nụ cười luôn rạng rỡ trên môi.. không như những năm trước, học sinh nội trú rất nghiêm nghị lạnh lùng, chẳng ai dám giỡn cợt. Tôi thật là diễm phúc đã được ở nội trú Gia Long vào năm cuối cùng! những kỷ niệm thật khó quên trong ký ức, mặc dầu chỉ có một năm vồn vắn, đó là bước đầu đời của cô bé nữ sinh áo trắng Gia Long.

(Viết tặng các cô Giám thị Nội trú và những người bạn cùng ở dortoir B với tôi như, Lâm thanh Hương, Trần mỹ Hạnh, Phan tuyết Mai, Trần minh Lý, Quách thanh Thủy, Nguyễn Trần thị Oanh, Trần thị Lan, còn nữa tôi không thể nhớ hết...)

HTNM

September 2009

Đơn Cô

Thơ: Vũ Bạch Cúc
Nhạc: Vũ Ngọc Bích

The musical score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a 4/4 time signature. It consists of seven staves of music with Vietnamese lyrics underneath. The lyrics are: "Bao giờ anh về thăm lại thành phố Thiên Thần? Để cùng em ngồi ngắm nắng vàng nhạt ngoài sân. Đường xưa in dấu chân đôi ta trên cỏ úa. Giờ mình em âm thầm nhìn đôi chim nhảy múa. Tối rồi anh lạnh chưa? Ngoài trời tí tách mưa, lòng em thêm lạnh". The score includes various musical notations such as eighth notes, quarter notes, and rests, along with triplets and slurs.

Bao giờ anh về thăm lại thành phố Thiên
Thần? Để cùng em ngồi ngắm nắng vàng nhạt ngoài
sân. Đường xưa in dấu
chân đôi ta trên cỏ úa. Giờ mình em âm
thầm nhìn đôi chim nhảy múa.
Tối rồi anh lạnh chưa?
Ngoài trời tí tách mưa, lòng em thêm lạnh

lẽ, thương nhớ mấy cho — vừa. Bao kỷ niệm xa

xưa, những ngày còn đi học. Rồi chiều nao tiễn

đưa... Giờ mình em ngồi khóc, mưa rơi trên mái

tóc, mưa rơi trên mái tóc từ suốt

lệ mắt — buồn. Xót tình em mưa

khóc hoà cùng nước mắt tuôn. Rồi suối chảy về

nguồn, còn chi mà mong đợi. Anh đi theo nước

cuốn, em vẫn mãi đơn — cô.

Tĩnh Lặng

Tĩnh lặng tâm tư không xáo động
Tịnh tâm thanh thoát quên trần ai
An nhiên thanh thản điền viên thú
Nhẹ bước thênh thang buổi sớm mai

Chìm trong thình sắc chốn hư không
Hoà âm cùng vũ trụ mênh mông
Thong dong thơ thới buông câu hát
Biển rộng bao la một tấm lòng

Xin bỏ hết âu lo phiền não
Những lợi danh tranh chấp rồi mù
Những mối thù những lời giả dối
Ngồi xuống đây ta hãy thiền tu
Sẽ cảm thấy tâm hồn bay bổng
vì tu thiền bỏ hết đời thường
lòng bình an thả theo giòng nước
Tâm lắng đọng chan chứa tình thương

Quế Hương

Gửi Một Người Bạn

Vừa Mới Già Từ Cuộc Chơi

Các bạn GL thân mến ơi, đau đớn báo với các bạn tin sáng nay mình nhận được từ K.Dung: Ngô thị Hồng Vân đã mất! Bạn ấy đi Campuchia và bị bão thổi sập ngã tòa nhà mà bạn đang ở và bạn đã chết trong toà nhà đó. Gia đình sẽ qua đó để đón bạn về VN. Mình đau đớn quá, các bạn cầu nguyện cho HV đi, mình sẽ cho các bạn biết thêm tin tức sau.

Bão Hòa

Bão Hòa ơi

Nhận được tin mà quá sốc sững sốt, không tin là sự thật đâu! Cho tui mình bên này biết chi tiết hơn hỉ? ... Hồng Vân ơi Hồng Vân, vừa mới thấy hình đó giờ ở đâu???

Mỹ Đức

Tin thật đau buồn và bất ngờ.

Khó tìm được người nhiệt tình và chân thật như Hồng Vân. Vô cùng thương tiếc người bạn yêu mến của chúng ta... Các bạn ơi, chúng ta hãy cùng nhau tĩnh tâm để tưởng nhớ và cầu nguyện cho hương linh Hồng Vân được thanh thản và nhẹ nhàng nơi cõi sáng trong sự hướng dẫn và bảo bọc của Đấng Tạo Hoá Toàn Năng.

Thùy

Trời ơi, mình vừa đọc tin xong mà nghe lạnh toát toàn thân. Thật không thể tin được, một người bạn sống động vui tươi như vậy lại sớm lìa bỏ bọn mình. Các bạn ở VN, chúng mình hẹn nhau để cùng đến viếng và đưa tiễn bạn mình nghe. Thật đau

đớn quá.

Hồng Liễu

Mới cùng vui vẻ trong ngày sinh nhật 9/9/09 nay bạn bỏ bạn bè đem bao nhiêu thương mến ra đi. Diễn Đàn lại vắng thêm 1 người bạn, các bạn ở VN đi thăm HV nhớ chuyển lời cầu nguyện của chị em ở nước ngoài Xin cầu nguyện cho HV.

Láng Phạm

Tin chi mà buồn dữ như ri !!!

Thiệt là bất ngờ, không thể nào tưởng tượng ra được... Hồng Vân ơi mi hứa với tui ta là đi Campuchia về rồi kể tiếp chuyện Sinh Nhật 60, vì mi mới kể có hai chuyện thôi, bây giờ ai kể tiếp đây??? Chỉ biết cầu mong cho mi sớm về đến nơi an bình nhất. Các bạn GL68 ở VN ơi, thấp

dùm cho ta một nén nhang khi các bạn đến thăm HV.

ChâmKhanh

Oanh ơi

Tao vừa được Mỹ Đức báo tin Hồng Vân qua đời, tay chân run lấy bầy. Mở email ra cũng đọc được tin này. Có đúng vậy không? ... tự nhiên tối hôm qua tao cũng vừa nằm mơ, nghĩ tới nó và nói kỳ này về tao sẽ mua về tặng nó một cái áo... Trong đám bạn của tao có tao, mây và nó là thân nhất, tao thương nó quá...

Yến Đặng

Oanh và các bạn ơi,

Sáng giờ bạn quá không check mail, nên thật sững sốt khi được MĐ cho tin. Không biết phải nói sao nữa, nhớ mãi tiếng cười lạc quan của Hồng Vân!

Ngọc Oanh ơi, mh cũng như Yến, chờ Oanh xác nhận tin này. Nếu thật thì giờ này Oanh cũng đang bận rộn lắm. Yến và các bạn ơi, mh sẽ liên lạc với Ngọc Thu và Xuân Nga tối nay để xem tụi mình có thể làm được gì cho HV trong lúc này hay không..

hnhương

Yến ơi, đau lòng lắm! từ 6h sáng nay khi vừa hay tin thì tao nằm luôn, huyết áp vọt tăng không cầm được... không dám nói chuyện với bạn nào cả, ngay bây giờ viết cho mày mà nước mắt không ngừng được! tao không biết tại sao nữa... bây giờ làm gì được, sống sao bây giờ... Yến ơi!

Ngọc Oanh

Ngọc Oanh ơi

Tao vừa gọi cho mày thì chỉ nghe được "tiếng nhạc", gọi Xuân Nga cũng không được, gọi cho Đại Ca Sương thì ĐC xác nhận tin HVân là sự thật.. Biết nói gì đây? tụi mình đã mất HVân thật rồi, tao được tin

mà bàng hoàng quá sức.. vội gọi cho Yến và Mhuong. Tụi mình cùng HVân đã sống những ngày học trò rất thân thương.. HVân với mi lại càng gần gũi hơn nữa.. tao biết mi cũng như tụi tao rất buồn trước sự mất mát người bạn dễ thương này. Nhưng hãy giữ sức khỏe nghe Ngọc Oanh..

Ngọc Thu ơi.. Ngọc Oanh chắc thế nào cũng không khoẻ để giúp các bạn v/d phúng điếu, vậy mọi việc xin nhờ mi đứng ra lo giùm tụi tao.. tụi tao ở xa xôi quá.. chỉ biết khóc thương chứ không thể nào đến thăm lần cuối, không thể nào tiễn đưa HVân được....

MĐức

Oanh thương,

Tao biết mày với HVân ngoài tình bạn còn có liên hệ gia đình. Tao biết mày rất đau đớn cũng như tao và các bạn thân khác, khi tụi mình đã học chung và ngồi gần nhau suốt gần 7 năm ở mái trường Gia Long yêu quý, nhưng dù sao mỗi người đều có số phận an bày. Có nhiều khi nó đi đột ngột như vậy thật thương tâm và buồn tủi, nhưng nó chết bất ngờ như vậy không bị bệnh hoạn hành hạ đau đớn, thì cũng đỡ hơn nhiều người khác. Tao hy vọng với tánh tình rộng rãi, cởi mở, dễ thương hết lòng với bạn bè, nó sẽ sớm được Đức Phật A Di Đà rước về cõi cực lạc. Tụi mình sẽ luôn cầu nguyện cho nó...

Yến Đặng

Hương và các bạn quý mến,

Vô cùng thương tiếc khi đột ngột hay tin Hồng Vân của chúng ta đã từ giã chúng ta mãi mãi!!! Gia đình Hồng Vân đang trên đường đi đến cửa khẩu Mộc Bài đón di hài của Vân về nhà tang lễ nằm trên đường

Lê Quý Đôn. Hiện giờ chưa nắm được địa chỉ nhưng ai cũng biết nơi đây, ba chồng của Vân cũng đã nằm ở đây. Lúc đó còn có thể ôm Hồng Vân vào lòng, còn bây giờ thì....tội cho ông xã của Vân quá ...!!!

Hồng Vân thích hoa tươi lắm, đi đón cô Ánh ở phi trường hay chào đón các bạn tại nhà Vân đều có hoa. Thế nên ta sẽ mang hoa đến để tiễn bạn lần cuối cùng này..

Thư Anh

Các bạn GL68 thân mến, ...sáng chủ nhật 04/10/2009 sẽ đưa HV về Giao Hoa Bến Tre nằm gần mộ của cha mẹ Vân..

Ngọc Oanh

Thật là bàng hoàng nghe tin dữ! Tơ không tin Hồng Vân đi nhanh như thế. Bạn hoạt náo, vui vẻ biết bao. Tơ gặp được bạn lần đầu mà cũng là lần cuối!!! Hôm 9/9/09, bạn đánh nhịp cho mọi người hát Hòn Vọng Phu, bạn lướt cả mồ hôi ra mà vẫn giữ tay nhịp. Tơ cứ xoa lưng bạn nói thôi HV nghỉ chút đi! Bạn cười vui sướng, bạn nói mấy khi mà sống hết mình như thế này! Tơ nhớ bạn nhiều lắm! Khi nghe HLiều gọi ĐT báo tin, Tơ không tin, gọi lại Ngọc Ánh để xác nhận. Rất tiếc đó lại là sự thật! Sự thật đau lòng! Sao bạn lại dễ dàng bỏ mọi người đi như thế? Hồng Vân ơi! Bạn mãi mãi ở trong tim mọi người! Ai cũng nhớ bạn, nhớ đến nụ cười của bạn!

Tơ

Trâm vô cùng sững sốt khi nghe Yến Đặng bỏ message cho Trâm rằng HV đã ra đi. Trời ơi, không thể nào tin được, mới thấy hình của HV và đọc chuyện HV kể về Sinh Nhật 60 mà nay không còn nữa. Thật đau đớn vô cùng. Trâm xin góp lời cầu

nguyện mong HV sớm được siêu thoát... Mỗi ngày nào gặp HV ở VN mà nay... thật không thể nào ngờ.

Huyền Trâm

Các bạn thân mến

...Mình nghe như lòng bùng nổ tại, mong rằng tin đó chưa chính xác. Những hình ảnh của Vân hiện về trong trí mình như mới gặp hôm qua, mà cũng không lâu gì vì mới hôm chúa nhật 27/9 bọn mình mới gặp nhau nói cười vui vẻ. Oanh ơi, X Nga ơi đó là những hình ảnh cuối cùng của H Vân mà ba đứa mình sẽ không bao giờ quên, cả K Thảo nữa, phải không? Hình ảnh một người bạn ồn ào, lúc nào cũng đem lại sự náo nhiệt cho buổi gặp mặt, từ nay sẽ không còn nữa. Sau đó, gọi điện cho N Thu để mong rằng Thu chưa nghe gì hoặc đó là tin không đúng, nhưng sự thật vẫn là như vậy. N Thu hỏi mình có nên báo tin cho cô N Ánh biết không, sợ Cô sẽ lo hay buồn thì cũng không tốt. Chính H Vân sẽ đón Cô tại phi trường và sẽ tổ chức buổi tiệc mừng gặp Cô, kế hoạch đã lên sẵn hết rồi, thế mà bạn ấy lại đi luôn không trở lại. Mình còn nhớ như in tại buổi tiệc chung mừng SN 60 tuổi, H Vân cứ đứng làm nhạc trưởng chỉ huy Ban hợp ca, mình ngồi mà cười ôm bụng, vì bạn thật vui nhộn... Rồi hôm đón Kim Thảo, H Vân đến trễ, K Thảo và H Vân chưa bao giờ gặp nhau, mình bảo K Thảo đừng chào hỏi trước để xem Vân có nhận ra bạn mình không. H Vân bước vào, nhìn hết người này đến người kia, gương mặt hồi hộp, cuối cùng thì cũng nhìn ra, và trong bữa gặp mặt đó, Vân vẫn là hoạt náo viên làm sôi động cả buổi tiệc. Khi nói chuyện với X Nga. Nga nhắc mình là "Mày nhớ không, nó (H Vân) cứ nói là sợ không về kịp để tổ chức buổi gặp mặt với cô Nguyệt Ánh?"

Vân nói chỉ là sợ về không kịp thôi. Vậy mà bạn nữ đi luôn không về, để lại cho các bạn một niềm thương tiếc bàng hoàng. Đọc lại chuyện ma của N Oanh gửi, mình lại thấy đó là tâm tình của H Vân gửi cho bọn mình vì bạn không kịp từ giã chúng ta, phải vậy không Oanh? Thôi, mọi người có số phận, nếu như H Vân không đi KPC ngày hôm đi thì cũng không biết sẽ có chuyện gì cho bạn ấy hôm nay. Tất cả chúng ta là những người ở lại cũng phải chuẩn bị cho mình những chuyến đi không bao giờ trở lại như vậy, kể trước người sau thôi, phải không các bạn...

Ngọc Ánh

Tin buồn đến quá đột ngột, không ngờ Hồng Vân đã vĩnh biệt ra đi..

Tuyết

Các bạn thương mến,

Thu mới nói chuyện điện thoại với Đại Ca Nam của Hồng Vân, nhờ Trời, nghe giọng nói của anh còn đủ bình tĩnh, chương trình như sau:

Trưa nay gia đình sẽ đón HV ở cửa khẩu Mộc Bài, sau đó đưa HV về ở tạm BV Nguyễn Tri Phương, 13:30 trưa thứ năm sẽ làm Lễ Nhập Quan, 16:00 thứ năm sẽ bắt đầu Lễ Viếng ở Nhà Tang Lễ Lê Quý Đôn, Chủ Nhật sẽ đưa về an táng ở Bến Tre.

Các bạn ơi, NT muốn bịnh quá với tin buồn từ HV, nghe anh Nam nói bạn ấy mất vào lúc 6:00 chiều hôm qua, trong một căn nhà sàn ở trong rừng phía Bắc Biển Hồ, vì trời mưa bão làm sập nhà. Đến 7:00 tối thì người ta báo tin cho anh ấy hay.

Các bạn ở VN sẽ đại diện cho các bạn ở nước ngoài đi viếng bạn Hồng Vân, Thu đề nghị trưa Thứ Sáu lúc 2:00. Các bạn có ý kiến gì cho Thu biết..

Ngọc Thu.

Kim Lan vô cùng xúc động khi nghe tin Hồng Vân đã vĩnh biệt cõi đời, một tin buồn như sét đánh. Nhờ các bạn bên nhà cho KL gửi lời chia buồn đến gia đình Hồng Vân, muôn vàn tiếc thương. Cầu nguyện cho Hồng Vân sớm tiêu diêu nơi miền Cực Lạc.

KLan

Tơ ơi,

Tân đang khóc đây này, Tân đã được gặp HV 1 lần lúc về VN năm 2007. Bạn ấy rất vui vẻ và nhiệt tình với bạn bè. Hôm Xuân Nga và các bạn VN sang Đức chơi, bạn ấy còn gửi quà cho mình đây mà. Nguyện cầu Hồng Vân được sớm siêu thoát.

Minh Tân

HO rất đau lòng khi một người bạn thân thương trên diễn đàn của chúng ta đã ra đi vĩnh viễn... Nhìn hình H Vân trong buổi tiệc vừa qua thì không thể nào nghĩ được bạn phải ra đi vội vã như vậy.

Thôi! xin vĩnh biệt Hồng Vân và cầu chúc hương hồn của bạn sớm về cõi vĩnh hằng....

Hoàng Oanh

Sáng nay ...nghe phone của H.Liêu.... Mình thật sững sờ!

"Il pleut dans mon coeur comme il pleut sur la ville!"

Người bạn ngày xưa chưa quen mới vừa gặp lại, lần đầu cũng là lần cuối! Vẫn biết cuộc đời là vô thường nhưng có những cái bất ngờ đến nỗi không còn lời nào để nói nữa!

H.Vân ơi! món quà hôm sinh nhật Vân nhận được là quyển sách dạy về Khí Công để bạn đọc cách giữ gìn sức khỏe sống lâu! Vậy mà! Có thể Vân chưa có thì giờ để đọc! và mãi mãi sẽ không bao giờ đọc nữa! Vẫn nhắc VThu, HLiêu và Tơ cũng

nhớ đến nhà Vân, dù không có học với cô N.Ánh...Bây giờ Vân đâu? Thôi thì mình sẽ cùng các bạn đến tiễn đưa Vân. Hẹn gặp lại Vân nơi cõi vĩnh hằng, nơi chốn bình yên cuối cùng của tất cả mọi người. Cầu chúc Vân thật thanh thản với nụ cười mãi mãi hôm nào...

ViệtThu

Hôm nay vừa mở máy, thấy một loạt các bạn báo tin Hồng Vân mất rồi. Thật như là sét đánh ngang tai, Nam không thể nào tưởng tượng được một người bạn mạnh khỏe, nhiệt tình, vui vẻ, cởi mở, và rất là hoà mình với mọi người như bạn Hồng Vân... đã vĩnh viễn xa rời chúng ta, không một lời từ giã. Hồng Vân ơi! Hồng Vân!!! thật là thương tiếc bạn vô cùng. Ta cầu chúc cho linh hồn bạn sớm được siêu thoát và cũng xin thành thật chia buồn với gia đình bạn...

Võ thị Năm

Mình chưa được hân hạnh gặp HV mà đã nghe tin... bạn ấy ra đi vĩnh viễn... số phận của tui mình không bao giờ biết trước được.. nghe mấy bạn ca tụng tính tình vui vẻ nhiệt tình của HV mình buồn là không được gặp bạn ấy, vì giờ thì HV đã ra đi vĩnh viễn... xin cầu mong HV được mau lên cõi cực lạc ...

Thăm ...H2

Mây hồng tản mạn cõi trần gian
Đến lúc về vui chốn hạc ngàn
Đâu đó âm vang còn rộn rã
Nụ cười lơ lửng một vầng trăng
—Võ thị Năm & Đại Ca Tâm

Tuần này HY hơi bận, mới mở mails thì được biết tin buồn ghê gớm này, đúng là như sét đánh ngang tai, không thể tưởng tượng được. Mới

được làm quen với Hồng Vân chưa lâu, thư đi thư lại mới vài lần, tình mới bén, thì cũng đã là lúc phải chia tay, buồn quá sức... Patrick và Yến xin được cùng các bạn phân ưu với gia đình Hồng Vân. Nếu các bạn có định phúng điếu hay gửi hoa, thì cho HY dự phần với.

Hoàng Yến

lại có người bạn thân thương tươi thắm của tui mình!!!!

Hoàng Yến

Ngọc Oanh, Ngọc Thu, Ngọc Ánh ơi,

Được tin HV đã từ bỏ chúng ta ra đi không kịp từ giã một lời, thật là bàng hoàng và đau xót. Mình đã

Mới vừa mở mail ra thì nhận tin thật buồn này, mình chưa biết HV, chỉ đọc vài email trên ĐĐ mà giờ đã vĩnh viễn ra đi, thật là bất ngờ và rất đau lòng. Xin nhờ các bạn ở VN đốt giùm ta một nén nhang thương tiếc và chúc linh hồn HV sớm siêu thăng nơi cõi niết bàn...

Châu Lê

Yến nhớ lại, trưa nay lúc về nhà nghỉ, nghe Pat bảo rằng, đài truyền hình có loan tin bão ở VN, 8 người bị chết, nào ngờ trong số những người chết vì bão ở VN, Cam-Bốt

định kỳ này về VN thế nào cũng phải thăm HV một lần vì từ sau năm 1965 (sau năm Đệ Tứ) mình chưa có dịp gặp lại bạn ấy. Thật là mỗi người đều có một số mạng riêng, HV ra đi thật nhanh như một tia chớp, có khi la bạn ấy đã xong rồi “nhiệm vụ” ở cuộc đời này, có lẽ Ôn Trên đã an bài cho HV một trách nhiệm khác, ở một nơi nào đó, để chu toàn cho nên mới đem HV đi một cách quá đột ngột như vậy. Các bạn khi đi tiễn HV lần cuối xin làm ơn thấp dùm mình một nén hương cho NGÔ THỊ HỒNG VÂN, người bạn rất dễ

thương của chúng ta. Ở đây, mình cũng sẽ đi chùa để cầu siêu cho hương hồn HV sớm được siêu thăng về cõi Niết Bàn...

HỒNG VÂN ơi, từ nay tuy rằng không còn được gặp gỡ và cười đùa cùng tụi mình nữa, nhưng ở trên cao, nơi nào đó mình nghĩ HV cũng sẽ nhìn xuống và cười vui cùng các bạn GL. Từ nay HV sẽ không còn lo nghĩ tới chuyện “sinh lão bệnh tử” nữa rồi. Xin HV hãy yên tâm đi về cõi vĩnh hằng, hãy để lại đây tất cả mọi ưu tư phiền não của cuộc đời. Xin Ông Trên dẫn dắt linh hồn của HỒNG VÂN về cõi Niết Bàn.

Kiểm Khái

*Mây hồng ghé xuống trần gian
Sáu mươi năm đó chứa chan ân tình*

*Giã từ một kiếp phù sinh
Nhẹ nhàng trở lại chôn bình yên xưa*

Kim Nguyên

Mới đi Marseille về tối hôm qua, mở máy ra thấy tin sét đánh, ta cũng không cầm được nước mắt, tụi mi ơi! Ta nhớ lại hình ảnh HV luôn tươi cười và sống động mà tưởng như mơ! Sáng nay mới bình tĩnh lại để viết vài hàng... nhóm GL68 của tụi mình đã mất đi 1 người bạn thật dễ thương... Ta phải tự an ủi là bây giờ HV đã đến một nơi luôn an bình, hoàn toàn thanh thản...

HV ơi, ta luôn nhớ nụ cười của mi, những câu chuyện dí dỏm và món ...”cua đinh” mà mi đã còm măng hộ ta ở quán Sơn Thủy, lần về thăm VN nam 2007. Ai dè lần gặp đầu cũng là lần gặp chót của 2 đứa mình!! Buồn quá!!

Ngọc Thu và tụi mi ơi, chắc tụi mi dấu cô Nguyệt Ánh tin này phải không? Ta nghĩ để cô về đến VN

rồi hãy báo..., nhất là cô đã lớn tuổi, không được khoẻ lắm và lại sắp phải đi chuyến bay khá dài! Chỉ còn vài ngày nữa là cô lên tàu bay rồi đó. Và ta nghĩ lúc đến VN, tụi mi nên làm cách nào báo từ từ... Cô vẫn thường “khoe” với ta là HV năm nào cũng tổ chức họp mặt tại nhà HV để chào mừng ngày về của cô nên cô cảm động lắm. Năm nay hình như là ngày mừng 10/10 gì đó ... Ngoài ra HV sẵn sóc và gần gũi với cô nhiều nên sự ra đi của HV chắc sẽ là một hụt hẫng rất to tát đối với cô ...

Ngân Hà

Bão, bão bão!

Bão đang giết hại hơn 246 người ở Phi Luật Tân, bão đang tàn phá miền trung quê hương tôi, có ít nhất 38 người thiệt mạng, bão đang tàn phá miền trung Cam Bốt, có ít nhất 11 người đã chết trong trận bão qua đêm... và một trong những người đã ra đi đó là Hồng Vân, bạn tôi đã ra đi khi đang công tác tại một khu rừng cao su nơi đất khách quê người ...

Tin tức đến với tôi thật bất ngờ, đột ngột và tàn nhẫn như một tia sét... Tôi không muốn tin, nhưng vẫn phải tin và vẫn phải chấp nhận. Mới cách đây hai hôm, ngày 27 tháng 9, HV còn cười tươi trong buổi tiệc đón Kim Thảo về VN chơi, qua tấm hình Oanh gửi, có gì báo trước một chuyến ra đi không trở lại đâu?

Nhớ hôm nào, sau ngày mừng sinh nhật 60 chung của nhóm, Thu viết “tụi mình cho đến giờ phút này coi như đã Huê Vốn, còn nếu được Trời Phật thương cho thêm ngày nào thì coi như...Có Lời” tôi đã mỉm cười thâm đồng ý với Thu. Vậy mà sao bây giờ vẫn có chút gì ghen ngào? Vân ơi, ta còn nhớ mi là người đã đi đón ta tại phi trường TSN lần đầu tiên ta trở về VN sau 20 năm xa quê.

Vân ơi sao mi bỏ cuộc chơi sớm vậy? Vân ơi sao con người lạc quan như mi lại ra đi trước bọn ta? Ta vừa nói chuyện điện thoại với Thu, Thu kể tự dưng cả Thu và Xuân Nga đều thức giấc lúc nửa đêm hôm qua... Có phải mi đã quanh quẩn đầu đó, muốn nói chuyện với Thu, với Nga, mà không thể, như trong câu chuyện “Cõi Mù Sương” của Nguyễn Nhung mà Oanh đã vô tình gửi cho cả nhóm đọc mới ngày hôm qua?

Vân ơi hãy thanh thản và bình an ra đi! Cho ta xin thấp nén nhang tiễn biệt.

Xin cảm ơn mi, cảm ơn những nụ cười, những câu chuyện dí dỏm và những thân tình mà mi đã để lại cho bạn bè quanh mi.

*Mây hồng một thuở rong chơi
Chiều nay dừng bước, ngủ nơi non ngàn...*

*Tạ ơn hạnh phúc citu mang
Tạ ơn tiếng nói âm vang giọng cười...*

29 tháng 9, 2009
cùng viết cho Ngô thị Hồng Vân
gia long 1968

Trò ANH TUYẾT – GL 73-80

Giữa trưa hè gay gắt bỗng dưng tôi thêm một ly chè đậu đỏ bánh lọt, nhưng lại ngại nhờ cô bạn M chở đến đó ăn, bởi vì lúc ấy tôi đang ở khu Pasteur Sài Gòn. Nhưng cái thèm đã lên đến cực độ, tôi đành dẹp “tự ái ngại” qua một bên và lên tiếng nhờ M chở đến tiệm chè trên đường Bà Huyện Thanh Quan, cổng sau ngôi trường Gia Long.

Khi chúng tôi đến quán khoảng 3 giờ trưa, tôi lựa cái bàn ngồi nhìn về hướng dãy lớp học trên đường BHTQ, để tôi có dịp ngắm ngôi trường Gia Long thân yêu đã rời xa 30 năm và thưởng thức ly chè, hạt đậu đỏ vừa nhỏ vừa bùi hết chỗ chê, đá bào thật nhuyễn, và nhất là nước dừa tươi thơm ngon ngọt, một hương vị mà có lẽ không sao có thể tìm thấy ở nơi xứ lạ quê người. Kế đến tôi thưởng thức 2 cuốn bò bía, rau nhiều hơn Lạp xưởng và củ sắn, vị có hơi lạ, nhưng ngon nhờ nóng hổi và vị tương ớt đậm đà.

Cổng trường BHTQ vẫn cũ kỹ như xưa, tường và hàng rào tuy có sơn phết lại, nhưng vẫn giữ được phần nào nét cũ năm xưa của những năm tôi mới chập chững bước chân vô Đệ Thất, niên khóa 73-74, lớp 6-5. Dãy lớp học trên lầu 2, đường

BHTQ là dãy lớp học đầu tiên của tôi, lớp 6-5; lầu 3 nghe nói có ma, thế nhưng tôi đã học ở đó năm lớp 9, nay đang được sơn phết và sửa sang. Lúc ấy đã là gần giữa tháng 8, tôi vu vơ nghĩ liệu có làm kịp trước khi nhập học cuối tháng 8 chẳng!

Trường lớp còn đây, bảng phấn còn đó, nhưng các vị Thầy Cô khả kính mỗi người mỗi nơi, phần đông còn ở quê nhà Sài Gòn, VN, đã qua tuổi hưu trí; nếu may mắn có sức khỏe tốt thì an hưởng tuổi già bên con cháu, nếu không thì một mình cô đơn bên giường bệnh. Nghĩ đến, lòng em cảm thấy xót xa, quý thương công ơn dạy dỗ của Quý Thầy Cô, muốn được đền đáp hoặc một lần được đích thân đến thăm tâm tình và an ủi hầu xoa dịu phần nào sự cô đơn trong lúc tuổi già.

Suốt bao năm qua các chị trong BQT của Hội Ái Hữu Gia Long Nam Cali đều sốt sắng kêu gọi Quý

Thầy Cô và Hội Viên đóng góp hiện kim để gửi về giúp đỡ cho các Thầy Cô bên VN. Đặc biệt nhất là một số các chị đại diện Hội mang quà về VN biếu quý Thầy Cô và tổ chức tiệc Tất hay Tân Niên để Thầy trò có dịp hàn huyên; cũng như đến thăm hỏi các vị Giáo Sư tuổi già sức yếu. Cám ơn HAHGLNC nói chung và các chị GL nói riêng đã tạo cho em có cơ hội đóng góp chút chút, để phần nào được đền đáp và chia sẻ cùng Quý Thầy Cô.

Tiếc rằng em không được gặp quý Giáo Sư sau đây đã từng dạy em hơn 30 năm về trước, giờ đây em xin được mượn phép dùng bút mực để tỏ lòng tri ân đến tất cả Quý Thầy Cô và xin luôn ghi nhớ những hình ảnh này:

Cô Minh Nhựt, dáng người nhỏ gầy, giọng nói nhỏ nhẹ, tóc ngắn, đã dạy em cầm cọ để tô 6 màu nước khác nhau và tương phản trong một hình tròn chia thành 6 hình tam giác năm lớp 6. Nhờ vậy em biết tô điểm cho đời thêm tươi sáng.

Cô Hoa Lâu, dáng người thấp nhưng bệ vệ, tóc búi tó điểm chút muối tiêu, nhưng giọng nói thì tràn đầy sinh khí đã làm bớt đi phần nào sự khô khan của môn Toán Lượng Giác, lớp 10, và nhờ vậy em đã yêu thích môn này và được điểm cao nữa. Đặc biệt hơn hết, mỗi khi Cô bước vô lớp tụi em đều đồng thanh đứng dậy chào “Chúng con kính chào Bà Ngoại” khiến cô phải phì cười và chấp nhận làm “Bà Ngoại” luôn.

Cô Màu, dáng người ốm dong dong cao, tóc ngắn, đã khéo léo pha chế chất hóa học trong giờ Thực Hành môn Hóa Học, lớp 7, khiến chúng em trở mắt kinh ngạc khi chất hóa học đổi màu, bốc khói hay bay hơi.

Cô Dành, dáng người cũng ốm cao, giọng chất phác người miền Nam, hơi nghiêm và khó, nên những giờ Vật Lý lớp 8, khô khan, trừu tượng càng khó hơn đối với em, dù cố gắng cũng chỉ đủ điểm trung bình thôi. Cho nên khi qua Mỹ, những năm đầu ở College, em vẫn ngụp lặn vật lộn với môn này, phải nhờ thầy dạy kèm riêng, cũng chính là “ông xã” em bây giờ.

Mỗi khi HAHGLNC thông báo về sự ra đi của một Thầy Cô ở VN hay nước ngoài, như Cô Minh Nhựt, Cô Hoa Lâu, cũng như Cô Màu ở Sài Gòn, em rất buồn và tiếc đã không có dịp gặp các Cô mỗi khi em về thăm VN. Bất ngờ và đau buồn nhất là sự ra đi của Cô Dành và Thầy ở Nam Cali, nhưng đám ma được tổ chức ở San Jose, đã có đông đủ Thầy Trò Nam Bắc Cali đến tiễn đưa Thầy Cô.

Em kính xin được thắp nén hương lòng để tưởng nhớ

Tạ Ôn

**Tạ ơn xuân nở ngàn mai,
Tạ ơn hạ thắm từng đài sen tươi,
Tạ ơn thu cúc bên trời,
Tạ ơn hoa tuyết rạng ngời mùa đông.
Tạ ơn hạnh phúc màu hồng,
Tạ ơn đau khổ ngoài song đợi chờ.
Tạ ơn đời có mộng mơ,
Tạ ơn cuộc sống còn bờ yêu thương.
Tạ ơn vạn pháp vô thường,
Tạ ơn vũ trụ mười phương tuyệt vời ...**

(27-11-03)

-----<-@ hmh

đến Quý Thầy Cô Gia Long đã quy tiên, và kính tri ân tất cả Quý Thầy Cô. Tuy Quý Thầy Cô không còn hiện hữu, nhưng công ơn và hình ảnh của Quý Thầy Cô vẫn còn đâu đây trong ngôi trường Gia Long thân yêu.

Trò Ánh Tuyết – GL 73-80

Hè 2009

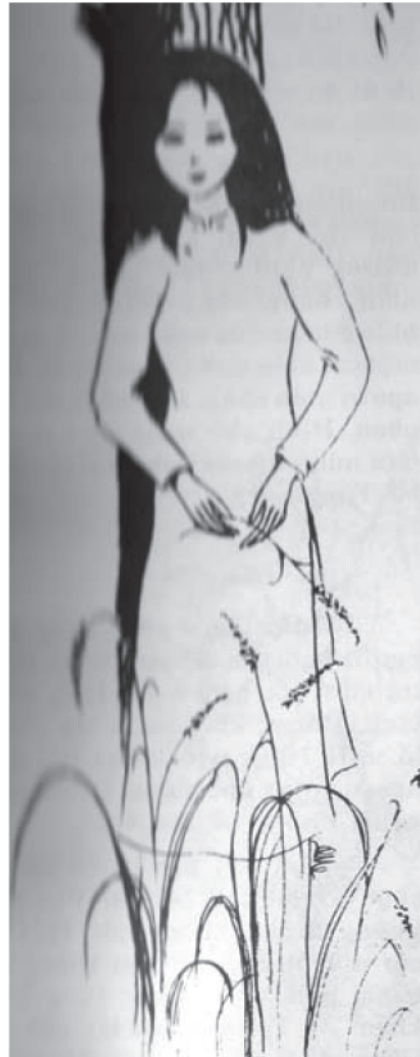
NANG GIA LONG

Tôi trở giấc giữa sa trường khói lửa
Dụi mắt mờ nhìn lại chốn hậu phương
Em gái nhỏ vẫn ngày ngày cắp sách
Áo trắng ngoan hiền, lớp học âm êm

Tôi bật lửa nửa điếu thuốc còn lại
Hít hơi dài chấp nhận kiếp tha hương
Nơi tuyến đầu lửa đạn vẫn nhớ thương
Em gái GIA LONG bao lần ủy lạo
Nụ cười tươi trang trải mộng thanh bình
Em vẫn hứa cô học hành chăm chỉ
Đôi theo anh vùng hỏa tuyến kiêu hùng
Anh vẫn nhớ, bàn tay đan áo ấm
Khoác lên vai những chiến sĩ âm thầm
Khi em đến cả núi đồi hoa nở
Khi em về vương vấn ngập hồn tôi

Mộng ước quê hương, mộng ước thái hòa
Mộng ước bên em, mộng ước đơn thuần
Tôi trở giấc mơ một ngày ủy lạo
Em GIA LONG hy vọng một khung trời...

Rẻ GLAC. Olso Nguyễn Quốc Bảo.
Holland 09.2009 - Chút kỷ niệm xưa

Đêm say ngủ chung quanh
Cánh hoa cô đơn lạnh lẽo hát
Ta ôn vàng trăng thanh ...

-----< @huy

Tìm Hạnh Phúc Qua Thiền Định

NGUYỄN TẤN PHÁP (Rẻ Gia Long)

Ai cũng muốn đi tìm hạnh phúc cả. Mỗi người định nghĩa hạnh phúc khác nhau. Có người cho rằng hạnh phúc là khi nào có thật nhiều tiền. Người khác thì cho rằng hạnh phúc là khi nào được tình yêu. Có người nghĩ rằng hạnh phúc là khi nào tìm được sự được bình yên trong tâm thần. Nhưng có lẽ phần lớn chúng ta thích đi tìm những thay đổi và những kích động hơn là tìm một hạnh phúc lâu dài. Chúng ta mua một chiếc xe mắc tiền, sang trọng để đi từ điểm A đến điểm B, mặc dù một chiếc xe tầm thường vẫn thực hiện được điều đó. Những giây phút đầu tiên được chiếc xe, chúng ta cảm thấy rất là vui sướng

vì được nhiều người khen tặng và trầm trồ. Nhưng, một thời gian sau, chiếc xe đó chỉ là một chiếc xe và niềm vui sướng đó từ từ tan biến dần. Và chúng ta lại trở lại với nỗi buồn cho sự thiếu thốn như xưa. Hạnh phúc nhất thời, có thể tìm được, nhưng hạnh phúc trường cửu, có lẽ không bao giờ. Hạnh phúc ở đâu để mà tìm? Không phải tìm đâu xa vì nó ở gần với chúng ta nhất. Nó ở trong mỗi người chúng ta. Đối với một người bình thường, không phải chịu đựng đau đớn xác thịt hoặc đói khổ, hạnh phúc chỉ là một trạng thái tinh thần. Cùng một vấn đề, hai người có thể nhận thức một cách khác nhau. Vì thất tình, một người

buồn bã nhưng lại tìm một tình yêu khác chỉ trong một thời gian ngắn. Một người khác, đau khổ có thể đi đến tự tử, hoặc phải vào chùa để tìm một lối thoát. Vì hạnh phúc ở trong mỗi chúng ta, chúng ta có thể điều khiển nó để lúc nào cũng có cảm giác hạnh phúc một cách dễ dàng, ở bất cứ điều kiện nào. Nhưng, sự thật hoàn toàn không như vậy. Nói thì dễ hơn là thực hành.

Thượng đế tạo ra loài người và những sinh vật khác trong vũ trụ. Và, Thượng Đế rất lo lắng là loài người bị tiêu diệt. Có lẽ, Ông không muốn chúng ta ngồi không để hưởng thụ hạnh phúc. Lúc nào con người cũng phải hoạt động, phải dành sự sống.

Giống đực phải đi tìm giống cái để sinh sản. Sinh vật nào cũng phải đi tìm miếng ăn để sinh sống, phải tìm cách chống đối với thiên tai, với những kẻ xấu. Con người phải có dự định để tồn tại và duy trì.

Một đứa nhỏ mới sinh đã có những khả năng tối thiểu để quyết tâm bảo vệ sự sinh tồn của nó. Nó đã phải tranh đấu thật là vất vả, nó đạp hai chân để chống lại sự tấn công của ngoại vật hay đẩy chướng ngại vật ra khỏi thân thể nó. Nó khóc thật lớn để kêu gọi sự cứu cứu. Nó dùng hai tay bấu lấy những vật chung quanh bỏ vào miệng ăn hi vọng được sống càng lâu càng tốt trong khi chờ đợi sự giúp đỡ. Khi vừa mới sinh ra con người đã phải khổ sở lo cho sự sinh tồn. Thuyết Darwin cho rằng, dựa vào kinh nghiệm thực tế, những sinh vật yếu đuối sẽ phải bị tiêu diệt để không phí phạm tài nguyên của trái đất, và để nhường tài nguyên đó cho sinh vật mạnh khỏe sinh sống. Con người khi còn ăn lông ở lỗ đã khổ sở hơn chúng ta ngày nay rất nhiều. Họ phải đối phó với thiên tai, mưa bão một cách khổ sở vì thiếu nhiều phương tiện căn bản. Họ phải tranh dành với những thú dữ khác để lấy miếng ăn. Cá tính lo sợ trong việc tìm thực phẩm di truyền trong mỗi chúng ta.

Tương lai của họ không rõ rệt và đầy những khó khăn. Bây giờ, Con người vẫn còn ẩn tượng lo sợ không có đủ để ăn cho ngày mai. Chúng ta nghi ngờ tất cả mọi người, coi họ là đối thủ có thể dành miếng ăn của mình. Chúng ta lo sợ, ganh tị, và chúng ta không được hạnh phúc.

Con đường đi tìm hạnh phúc rất là chông gai và đầy trở ngại. Và lỗi phần lớn không phải ở chúng ta vì chúng ta chỉ là nạn nhân của những hậu quả tạo ra bởi Thượng Đế, bởi

hoàn cảnh hiện tại và quá khứ. Đòi khi cha mẹ chúng ta vì hoàn cảnh kinh tế xã hội đóng vai trò rất lớn trong vấn đề hạnh phúc của chúng ta khi lớn lên. Chúng ta bị ảnh hưởng bởi sự vất vả và lo âu của cha mẹ chúng ta trong việc đi tìm kiếm sự sinh nhai. Những tình cảm đó được ghi nhận bởi khối óc, tạo thành một phản ứng tự nhiên mặc dầu nó không còn cần thiết nữa. Những sự xúc động đó ăn sâu vào tâm khảm và rất khó mà loại bỏ.

Thiền định và những phương thức hiện đại sẽ giúp chúng ta phần nào loại bỏ hoặc giảm đi sức mạnh của những sự xúc động bất lợi vô lý làm cho ta cảm thấy kém phần hạnh phúc.

Thiền định không phải là một tôn giáo. Tuy nhiên, thiền định là phương pháp, xuất phát từ Phật giáo, giúp cho chúng ta đạt được một cách tương đối sự bình an trong tâm thần. Và, thiền định đã giúp hướng Phật vào cõi niết bàn. Phật đã trải qua nhiều giai đoạn khó khăn trong việc truyền bá giáo lý của ngài, mong đem lại hạnh phúc cho loài người. Nhưng, loài người vẫn tiếp tục cá tính “ăn lông, ở lỗ”, dầy tham lam, và ham muốn dục vọng. Ngài cũng buồn khổ với sự thất bại trong việc cứu vớt chúng sinh ra khỏi sự khốn khổ của trần gian. Cuối cùng, Ngài cho rằng hạnh phúc là cái gì đi tới chớ không phải cái gì đi tìm vì nó ở ngay trong chính chúng ta. Sau cùng, Ngài ngồi ở cội bồ đề theo dõi hơi thở của mình vì Ngài cho rằng hơi thở là phương tiện sẽ đưa Ngài vào cõi niết bàn.

Vì vậy, phương thức theo dõi hơi thở là một phương pháp thiền định thông dụng nhất, hiệu quả và an toàn. Nhìn hồ nuôi cá trong suốt, những con cá đủ màu sắc bơi lượn

rất là đẹp mắt. Nhưng nếu cận bã ở dưới đáy hồ nổi dậy, hồ cá không còn trong vắt để chúng ta có thể nhìn những con cá đủ màu bơi tung tăng nữa. Thiền định giúp cho những “cận bã” trong khối óc chúng ta được lắng đọng để chúng ta có thể nhìn cuộc đời một cách vui tươi và lạc quan hơn. Những “cận bã” đó là những tình cảm đau khổ vô lý và quá đáng; và không còn cần thiết trong đời sống hằng ngày nữa nhưng nó tiếp tục khơi dậy một cách không kiểm chế được. Những tình cảm đó chẳng hạn như thù hận, ganh tị, tham lam, giận dữ... Rất nhiều lần, chúng ta biết là không cần phải thù hận, chúng ta nên tha thứ, chúng ta nên thương người, nhưng sự giận dữ tiếp tục nổi lên mà chúng ta không thể điều khiển hay kìm hãm nó được. Tùy theo mỗi người, tùy theo từng cá tính, và tùy theo sự mãnh liệt của tình cảm, thiền định sẽ không chắc chắn sẽ loại bỏ hoàn toàn “cận bã”, nhưng nó sẽ làm những “cận bã” đó được lắng đọng. Cuộc đời của chúng ta sẽ thoải mái hơn phần nào và ít bị khủng hoảng bởi hoàn cảnh chung quanh, nhất là đối với việc đi làm hàng ngày. Sau cùng, người ta nhận thấy rằng thiền định có những giới hạn của nó, nhất là không thích hợp với xã hội của nước Mỹ.

Thiền định không làm thay đổi bất cứ điều gì ở bên ngoài, nó chỉ làm thay đổi sự nhận thức của mình về sự việc bên ngoài.

Thiền định đem đến nhiều hiệu quả tốt đẹp mà không có hậu quả hại độc như thuốc an thần. Sau một thời gian ngắn thiền định, chúng ta sẽ cảm thấy vui hơn một cách tự nhiên, không lý do. Mình cảm thấy muốn cười đối một sự việc thật bình thường. Mình sẽ cảm thấy như mình có một pháp thuật hay bùa phép đối

sự việc xung quanh vì nó xảy ra gần như theo ý mình muốn. Mỗi lần đến ngã tư, tự nhiên đèn đường bật qua xanh để mình đi qua không cần phải chờ đợi. Màu sắc dường như rõ rệt và tươi thắm hơn. Màu đỏ sẽ đỏ hơn. Màu xanh sẽ xanh thêm. Mình cảm thấy yêu thương mọi người hơn. Việc gì mình làm cũng tiến đến thành công dễ dàng. Tuy nhiên, không có gì đáng ngạc nhiên hoặc huyền bí cả. Một điều dễ hiểu là thiên định làm cho khối óc mình mẫn hơn do đó nó làm việc hiệu quả và sáng suốt hơn. Nó không bận rộn với những lo âu phiền muộn, những giận hờn hay thù hận. Nó chỉ chú ý đến hiện tại, với sự việc đang xảy ra. Nó không để ý nhiều lắm về quá khứ hay tương lai. Không có gì thay đổi bên ngoài cả, chỉ có cái nhận thức của mình thay đổi. Những “cặn bã” trong khối óc mình đã lắng đọng để mình nhìn sự việc một cách trầm tĩnh và yêu đời.

Chúng ta thường nghe đến những chuyện ho-ang đường về thiên định như “tẩu hỏa nhập ma” hay “tà ma ngoại đạo”. Không có gì huyền bí và ngạc nhiên về điều này. Sau một thời gian ngắn thiên định, chúng ta nhận thức được sự công hiệu kỳ lạ của nó, lòng tham không đáy, chúng ta muốn nó công hiệu hơn, và thường chúng ta muốn một hiệu quả vượt qua khỏi định luật vật lý của vũ trụ. Mình muốn đọc được ý tưởng người khác. Mình muốn cờ bạc lúc nào cũng thắng. Mình muốn có thể bay được. Theo định luật vật lý, con người không thể bay được. Muốn bay, con người cần áp dụng những định luật của vũ trụ vào kỹ thuật để tạo ra một chiếc máy bay. Thiên định không làm con người bay được. Thêm vào đó, khối óc bắt đầu quen thuộc với phương pháp, công hiệu

cũng dần dần giảm đi hay là mình không còn cảm thấy tiến bộ như mong muốn. Cũng như rượu hay những loại thuốc bất hợp pháp, người ta cần số lượng càng lúc cao hơn để đạt được hiệu quả như lúc trước. Vì vậy, chúng ta cố gắng thiền lâu hơn, rồi lâu hơn nữa để đạt sự cùng là một sự đè nén, bức mình, giận dữ, có thể đến một trạng thái tâm lý “tẩu hỏa, nhập ma”. Hoặc là tìm những phương pháp quái lạ bất bình thường hi vọng rằng nó sẽ có một hiệu quả vượt bậc, và rồi để trở thành “tà ma ngoại đạo”. Thỉnh thoảng, chúng ta nghe đến một ông này hoặc một bà nọ có khả năng thu hút được nhiều đệ tử bằng cách dùng bùa ngải. Chúng ta cũng đừng coi đó là một sự huyền bí và người “thầy” đó cũng chả có quyền năng gì vượt bậc. Thử hỏi nếu chúng ta bị lên đênh trên biển cả nhiều ngày đói khát, nếu có một chiếc tàu đến cứu, chúng ta có leo lên chiếc tàu đó không. Đối với một số người, sự đau khổ dầy vò trong tâm thần có thể đưa họ đi đến chỗ tự tử. Nếu có phương pháp để đem chúng ta ra khỏi sự khổ sở thì chắc chắn chúng ta không ngần ngại để nắm lấy nó như một cái phao. Thiên định có thể là cái phao đó. Nhưng, phương pháp thiên định thường được thần thánh hóa để qua sự tưởng tượng, sẽ tạo ảnh hưởng lệ làng và mạnh mẽ hơn, nhưng chắc chắn sẽ không lâu dài.

Thiên định là tập trung tinh thần vào một sự việc ở trạng thái hiện tại của nó, không phê phán, vì phê phán là mầm mống của những sự đau khổ. Mục tiêu là mình muốn tách rời sự phê phán ra khỏi sự việc. Không có nhà thì buồn, thì khổ. Sự nối liền của việc không có nhà với sự buồn khổ tạo ra những phản ứng

hóa học trong cơ thể để làm mình khó chịu, làm mình đau buồn. Nhìn một sự việc mà không cho nó là tốt, không cho là xấu, không cho là đúng mà cũng chẳng là sai. Sự việc hay vật thể như vậy là như vậy, không cần đặt cho nó một cá tính nào cả. Nhìn một cái hoa hồng, đừng cho nó là đẹp. Nó chỉ là một cái hoa có màu hồng. Nhưng cũng đừng nhận thức nó là màu hồng, nó chỉ là một cái hoa có màu. Nhưng cũng đừng xem nó là một cái hoa. Nó chỉ là một vật thể trước mắt. Và nó là như vậy, không có gì đặc biệt cả.

Những phương pháp thiên định đều đòi hỏi nhắm mắt và phải ngồi xếp bằng như Phật, nhưng những nghiên cứu khoa học chứng minh rằng điều đó không quan trọng. Những thí nghiệm được thực hiện bằng cách đo điện trở của làn da, và làn sóng “theta” từ khối óc. Khi thiên định, điện trở của làn da gia tăng, đồng thời làn sóng “theta” từ khối óc cũng rất là đều hòa. Trong tình trạng cơ thể sinh lý, mình gần như ở trong tình trạng ngủ. Có sách nói rằng thiên một tiếng cũng bằng như một giấc ngủ tám tiếng. Điều này không được chứng minh và hơi nghi ngờ. Sự gia tăng điện trở của làn da làm cho sự chịu đựng khí hậu lạnh cũng thoải mái hơn.

Tóm tắt, nếu có điều kiện thì ngồi xếp bằng, nếu không, có thể nằm hoặc ngồi, miễn là mình cảm thấy thoải mái và không bị phân tán bởi điều kiện xung quanh. Mắt nhắm lại. Miệng hơi nhếch như sắp nở một nụ cười. Trong khi thiền, những tư tưởng thường nổi lên trong trí. Đừng cố tránh nó, và cũng đừng xua đuổi nó một cách đột ngột. Hãy nhìn theo ý tưởng đó như một người bàng quan, thản nhiên, không phán xét, nó sẽ từ từ lắng xuống và biến đi.

Nếu cảm thấy khối óc căng thẳng, hãy ngừng ngay, ngày mai rồi tiếp tục. Lúc đầu nên thiền khoảng 15 phút một ngày, sau đó tăng lên tới đa khoảng 30 phút một ngày. Có thể lúc đầu sự quá cố gắng và không quen làm cho tinh thần giao động, do đó mình có thể cau có và dễ bực mình. Cũng như thể dục cơ thể, lúc đầu có những khó khăn, nhưng rồi dần dần có thể cũng quen đi. Hãy xem thiền định là một thể dục của khối óc, và đừng mong mỗi những gì hoang đường hoặc huyền bí ở nó. Nó không là pháp thuật, bùa chú, hoặc huyền bí gì cả. Chỉ nghĩ rằng nó giúp cho đời sống mình thoải mái, dễ chịu hơn, và làm những quyết định sáng suốt hơn.

Tất cả đều từ trong khối óc của con người mà ra. Vật chất hiện hữu trong khối óc trước khi thành hình, dù đó là một cái computer hay một chiếc xe. Nó không tự nhiên xuất hiện trước mắt chúng ta. Tình cảm con người cũng xuất phát từ khối óc. Nó đã được định bởi một thói quen hay từ một mệnh lệnh do chúng ta truyền cho khối óc, trực tiếp hay gián tiếp, trong quá khứ. Nó sẽ tạo ra những phản ứng hóa học trong cơ thể ngõ hầu cho chúng ta dấu hiệu về sự việc xảy ra. Dấu hiệu đó có thể là một sự buồn bã vì một sự thất bại, một sự giận dữ vì bị xâm phạm,.... Một cách gián tiếp, chúng ta đã ra lệnh nó phải làm như vậy. Hoặc, nó nghĩ rằng mình cần có dấu hiệu như vậy để phòng ngừa một sự nguy hiểm sắp xảy ra. Có những dấu hiệu không còn thích hợp nữa vì mình không còn sống trong hang động và phải đi săn thú dữ để phải có những lo sợ quá đáng hay vô lý. Khối óc chúng ta có phần tự động, nó sẽ phản ứng lạ lùng để giúp chúng ta vì trong quá khứ mình đã

Tôi muốn nói cảm ơn...

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến người bạn đời nằm bên cạnh, trong cơn mê ngủ đã giành lấy phần chăn của tôi. Vì tôi hiểu rằng anh ấy vẫn còn đang ở bên tôi.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến cậu con trai đã không giúp tôi rửa đồng chén bát sau bữa ăn chiều, mà chỉ chúm mũi vào cái Tivi. Vì con tôi đang chịu ở nhà cùng tôi, không theo bạn bè xấu rong chơi ngoài đường phố.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến bãi chiến trường tôi phải dọn dẹp sau mỗi bữa tiệc. Vì nó cho tôi biết tôi đang có rất nhiều bạn bè đã đến cùng vui chơi với tôi.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến cánh cửa sổ cần phải lau chùi, đến cái hàng rào cần sơn lại, đến cái nóc nhà dột cần phải sửa. Vì chúng cho tôi biết tôi đang có một mái nhà.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến đồng quần áo khổng lồ mà tôi phải giặt ủi mỗi tuần. Vì nó cho tôi biết tôi đang có nhiều quần áo để mặc.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến số tiền thuế mà tôi phải trả mỗi năm. Vì nó cho tôi biết rằng tôi vẫn đang có công ăn việc làm.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến người bạn đứng bên cạnh đang hát trật nhịp của bản hợp ca. Vì nhờ vậy mà tôi biết tôi vẫn còn đang có khả năng nhận biết âm thanh.

Tôi muốn nói cảm ơn...

đến cái đồng hồ vẫn reo inh ỏi mỗi sáng làm tôi phải tỉnh giấc. Vì nó cho tôi biết tôi vẫn còn đang sống, vẫn còn có thể vui vẻ đứng dậy chào đón một ngày mới.

Sưu tầm

ra lệnh nó làm như vậy. Nó không biết phải trái, đúng sai. Nếu muốn thay đổi, mình cần ra lệnh nó ngừng phản ứng. Phương thức thiền định làm những tình cảm khổ sở giảm đi, tuy nhiên không hoàn toàn loại nó ra khỏi khối óc chúng ta. Như cặn bã trong hồ cá, nó có thể bị đẩy động và nổi dậy bất cứ lúc nào.

Thiền định là phương pháp rất là hiệu quả trong việc giúp chúng ta đi tìm một sự bình an trong tâm

thần. Sự công hiệu của nó đã được chứng minh qua thời gian. Nó hoàn toàn không có tính thần thông hay huyền bí gì cả. Và nó có cái giới hạn của nó. Tùy trường hợp của mỗi cá nhân, những phương pháp hiện đại lợi dụng sự khám phá của khoa học về tâm lý con người và khối óc có thể đem đến hiệu quả nhanh chóng và hoàn toàn hơn để thích hợp với đời sống kỹ thuật và nặng phần vật chất./

MINH THU ĐÌNH

Đó là lời nhạc của một bài ca đã nhắc nhở tôi nhớ đến quê hương yêu dấu đã bao năm trời xa cách. Với những đồng bào ruột thịt cơm không đủ no, áo không đủ ấm, những trẻ em gầy gò và bệnh tật đã thúc giục tôi ghi danh vào trại hè của Project Vietnam năm nay phục vụ tại tỉnh Khánh Hòa.

Mặc dù đây là năm thứ hai tôi tham gia trại hè của Project Vietnam nhưng tôi vẫn hồi hộp chờ đợi từng ngày cho tới lúc khởi hành. Đây là trại hè của nhóm bạn trẻ với phần lớn những trại sinh gốc người Việt được sinh ra và lớn lên ở Mỹ. Tuy các em nói tiếng Việt không rành nhưng tấm lòng của các em hướng về quê hương thật là tha thiết, chân thành. Ngày đầu các trại sinh ở Mỹ và Việt Nam gặp mặt nhau, các em đã thân thương với nhau như một đại gia đình.

Những ngày ở trại, các em không ngại vất vả, bỏ những giờ đi chơi để làm công việc khâu vá những bao gạo, những thùng thuốc, bánh kẹo, đồ chơi v.v... Các em chia ra từng nhóm nhỏ làm việc, ngồi xung

quanh các bàn ăn của khách sạn rồi chia thuốc ra từng gói nhỏ dưới sự hướng dẫn của các Bác sĩ, Nha sĩ và Dược sĩ. Bên cạnh đó còn có thêm đội gói quà dưới sự hướng dẫn của cô Vân. Tất cả trại sinh dù lớn tuổi hay nhỏ tuổi đều tham gia làm việc thật tích cực nhưng thoải mái với những câu chuyện vui, những lời nói đùa, mỗi người nói nói, cười cười thật vui vẻ với nhau.

Vào những ngày khám bệnh, chúng ta có đi mới thấy được các em làm việc hăng say và vất vả như

thế nào. Sáng dậy thật sớm, các em bắt đầu chuẩn bị hành trình đi đến các trạm xá ở những vùng sâu của tỉnh Khánh Hòa. Đến nơi các em xếp thành một hàng dài chuyền tay nhau đưa những thùng quà lớn, những thùng thuốc, nước uống, thức ăn nặng nề vào trong trạm xá. Rồi có những nhóm người lo sắp xếp bàn ghế, chia ra từng khu vực để dễ dàng cho việc khám bệnh và cho quà. Với sự điều hành giỏi và đặc lực của các anh chị trại trưởng và trại phó, tất cả các trại sinh đều làm việc tích

cực và hăng say dưới một khí hậu nóng bức, người đầy mồ hôi và ngọt ngào vì lượng người đến khám bệnh và nhận quà quá đông vượt qua dự tính của đoàn. Có ngày đoàn đã phục vụ lên đến 710 bệnh nhân. HOAN HỒ! HOAN HỒ TẮM LÒNG HƯỚNG VỀ ĐỒNG BÀO

RUỘT THỊT CỦA CÁC EM!. Chỉ có các em với tấm lòng nhân ái cao độ mới làm được những công việc vất vả, những việc mà các em chưa bao giờ làm hoặc cũng có thể chưa từng biết đến. Tuy vậy cũng không quên hoan hô tinh thần của các bác, các chú, các cô lớn tuổi vừa đảm

đang công tác xã hội, vừa chăm sóc trại sinh. Và có một điều đặc biệt là năm nay trại hè còn có một trạm cắt tóc của cô Kim An. Với bàn tay khéo léo của cô, mỗi người nhất là các cụ lớn tuổi đã có những mái tóc thật là kiểu cọ và đẹp mắt. Cuối cùng cũng không quên nhắc đến bác Ngân, trại trưởng, và các thiện nguyện viên ở Việt Nam đã hết lòng hướng dẫn, phục vụ, lo từng bữa ăn cho các trại sinh đã góp phần vào sự thành công của trại hè năm 2009.

Project Vietnam là một chương trình rất hữu ích đã tạo điều kiện cho con em chúng tôi biết được thực tế đời sống khó khăn và thiếu thốn của đồng bào ta. Có như vậy các cháu mới nghĩ mình phải và nên làm gì cho những con người nghèo khó ấy được cơm no, áo ấm góp phần xây dựng quê hương Việt Nam thân yêu.

Tôi yêu Project Vietnam!

Minh Thu Đình

Yêu Dấu Muôn Trùng

**Từ cây thay lá chuyển mùa,
Bỏ cành trơ trụi, đông đưa gió đời.
Em đi tìm xác lá rơi,
Gom đây nhung nhớ cho vơi nỗi buồn.
Thương lưng chừng giọt mưa tuôn,
Trăm năm trên nóc giáo đường chảy xuôi.
Dường như bão tố khôn nguôi,
Bãi khuya biển vọng trong tôi nảo nùng.
Dấu chân xa xứ ngập ngừng,
Nửa in sóng ướt, nửa dừng cát khô.
Đâu đây tiếng vọng mơ hồ,
Của con ốc nhỏ xác xơ lạc loài.
Du dương ngàn vạn gọi mời,
Phơi thân tiền kiếp, bên trời quạnh hiu.**

Nhất Phương

Thư Cho Bạn

VINH PHAN - GL71

Mười sáu năm trôi qua, 16 lần xuân, hạ, thu, đông tao vẫn còn ở nơi này, chưa một lần về thăm quê hương xứ sở.

Lê Hằng thương nhớ! 16 năm về trước tao đến thăm mày vì chỉ còn 2 ngày nữa, tao và chú mày cùng 2 con sẽ lên máy bay đi đến một chân trời xa lạ, đó là nước Mỹ, một xứ sở văn minh giàu có, mà khi còn học ở bậc trung học, mỗi khi nghĩ đến được đi du học nơi ấy. Ôi! Nó chỉ như là một giấc mơ.

Hôm ấy, tao lấy sổ tay ghi địa

chỉ mây, cuốn sổ vẫn còn trong chiếc vali cũ, địa chỉ của mày vẫn còn nằm phôi ra đấy, nhưng mỗi khi Tết đến, tao muốn gửi cho mày tấm thiệp, muốn gửi cho mày chút quà, nhưng máu căm hờn dâng lên làm tao chùng tay, không thể viết tên mày lên tấm thiệp. Chắc mày không hiểu tại sao đâu, hay tại mày “ngây thơ” không hiểu, thôi thì hôm nay tao viết thư này để mày hiểu vì sao?

Từ trường Nữ Trung học nổi tiếng ở Saigon tao với mày không là bạn chí thân, nhưng hàng ngày về chung một con đường, nên dù muốn dù

không tao với mày vẫn gặp nhau hàng ngày, ở trường, trên xe buýt hoặc ở đâu đó... Rồi khi ra trường, tao đi làm thư ký ở Bộ Giáo dục và mày làm ở Thương Xá gần Bộ Giáo dục và mình lại nhận ra nhau, thế là sau đó tao lại có dịp chở mày đi làm mỗi ngày vì cùng chung con đường ấy (Lê Văn Duyệt).

Tao nhớ rõ đó là vào năm 1974, mày giới thiệu chú mày cho tao, ngày đầu tiên tao mời chú mày về nhà gặp ba tao, là ba tao chịu liền vì không như những thằng bạn trai bằng tuổi, chú mày thật đứng đắn

đàng hoàng trong bộ đồ lính, giày boots sờ sờ với 2 bông mai vàng đính trên vành cổ áo.

Đó là vào năm 1974, thế rồi từ đó tao với chú mày quen nhau, tìm hiểu nhau, khi thì nắm tay đi dạo ở Tự Do, Nguyễn Huệ, khi thì chở nhau đi vườn bưởi ở Biên Hòa (hồi đó không có cái vại café ôm, vông ôm...). Chú mày hơn tao 10 tuổi, đứng đắn, gia đình căn bản nề nếp. Tao fall in love với chú mày lúc nào không biết, nhưng không gặp nhau 1 ngày là phải đi tìm với nhau mới được.

Nền giáo dục ở Trường Nữ trung học Gia Long nghiêm túc quá làm tao cũng bị ảnh hưởng, tình yêu chỉ là những cái nắm tay, hôn phớt trên tóc chứ không dám đi xa hơn, chú mày và tao yêu nhau tha thiết nhưng chưa dám làm gì hơn thế nữa.

Tình yêu trao nhau chưa được bao lâu thì đến tháng 4 năm 1975 chú mày bị đi học tập cải tạo. Tao vất

mấy cái áo dài, trái tẩm nylon bên lề đường Trương Minh Giảng.

Vật vãi lên xuống con đường Trương Minh Giảng được 2 tháng thì tao được giấy từ Bộ với “chủ mới” cho tao xuống Cần Đước và có nghề nghiệp mới là “giáo viên”. Ôi, thì cũng không sao, có nghề nghiệp, có lương thì cũng quý hóa quá rồi.

Ngày hai đứa chia tay, tao dặt mày đi ăn mì bình dân ở góc đường Ngô Thời Nhiệm và Hiền Vương, chẳng nói được gì nhiều, tao thì cứ kể về những kỷ niệm, những lúc đi ăn, đi dạo chợ hoa Nguyễn Huệ vào Tết vừa rồi, kể lung tung, nhưng bảo đảm với mày là tao với chú mày yêu nhau thắm thiết nhưng với 1 tình yêu trong sáng. Mày tin lời tao vì mày biết chú mày từ hồi mày còn bé, chú mày dè dặt, cẩn thận khi đến chơi nhà mày sau tháng 4/75. Mẹ mày có mời cơm, chú mày chỉ xơi lấy lệ với Mẹ mày dù trong bụng chẳng có gì để no. Và tao lên đường

vướng giữa Saigon, gia đình tao ngập lặn trong những ăn toàn bo bo, khoai độn... gia đình mà y cũng thế.

Tao còn được lương tương đương từ Bộ, nhưng đưa hết cho má tao vì đàn em còn nhỏ quá. Ba má tao thì bị thất nghiệp.

Thế rồi, tao với mày bạn tính nhau, hai đứa ra chợ trời. Tao gom hết

đi Cần Đước.

Phải đi mấy chuyến xe mới tới được chợ Cần Đước, rồi từ đó tao đi xe lam vô Kinh Nước Mặn. Xe Lam chất đầy người và hàng hóa, 2 băng đầy 2 bên không nhúc nhích cục cựa gì được, hàng hóa ở giữa và người ngồi trên hàng hóa, rồi người đứng đeo đằng sau. Trước thì tài xế, 2 người ngồi 2 bên, 2 người đeo 2 bên, trên mũi thì khởi nói, chất đầy hàng hóa và người trên mũi.

Những ngày mưa, đường nhầy nhựa đất sét vàng, xe chạy không nổi, đàn ông phải leo xuống đẩy. Đẩy không nổi, xe không nổ máy, đám người trên xe phải xuống đi bộ, tao vẫn còn vẻ tiểu thư, đôi guốc mới đóng cũng vẫn còn cao chút xíu, vì tao họ “lùn” nên đi dép xẹp tao cảm thấy không bằng ai, đến nước này thì chỉ có xách guốc thôi, vì khi bước guốc dính chặt xuống đất sét, ngồi đó mà gỡ thì “rằm tây” mới tới kinh Nước Mặn.

Rồi khi đi bộ trên đất sét, phải đi thoăn thoắt thật nhanh chứ đi bộ thì sẽ bị trượt, mà trượt chân này thì chân kia trượt theo. Và, không muốn thì vẫn bị “chụp ếch”.

Những lúc bị như vậy tao muốn khóc nhưng không khóc được, tao vẫn còn may mắn hơn mọi người vì tao là giáo viên được lãnh lương.

Đôi khi tao viết thư cho mày, kể chuyện về học trò, về trường học, về biển, về Đồn Rạch Cóc. Có những sáng sớm, học trò lấp ló trước cửa nhà tao ở trọ, nó đem những con cua hay mở tôm còn nhảy soi soi, nói là hồi đêm bố mẹ nó đi chài muốn chia cho cô để ăn bớt cho vui.

Có những ngày, vừa dạy xong lớp “xóa mù chữ” thì chủ nhà đã kêu người dọn cơm mời cô, canh bầu, cá rô phi chiên dầm nước mắm ớt, bầu trồng bên hè, cá ở dưới ao, dân

SG như tao, đói dài cổ, cơm độn bo bo, xuống đây được ăn cơm gạo Lúa tiêu không độn, tao ăn những 4 chén cơm, ém đầy cứng ngắt.

Sau đó vài tháng, vài cô giáo ở trường Long Hựu 2, tức gần giữa đường Kinh Nước Mặn và Rạch Cóc rủ tao về trường ở cho tiện hơn vì ở nhà dân cũng tiện nhưng không thoải mái, tao nhận lời dù mỗi ngày đi về đạp xe độ 10 cây số.

Hồi còn ở trọ nhà ông Hai Lự có đồ đi đường từ Rạch Cóc ra chợ Kinh Nước Mặn, nhưng không tiện đường về SG nên tao cũng ít đi đồ của ông ấy, cứ cách 1 ngày ổng lái tàu, có gắn máy “Coulter”, vợ con theo phụ để chuyển đồ cho khách, tao hay gửi mua đồ ăn nên cũng không đói lắm mà ăn còn “phủ phê linh đình” nữa là khác.

Có những đêm về SG, tao và Nhung đón đồ từ Rạch Cóc, con gái chủ nhà làm một cây đuốc bằng rơm quấn với miếng vải cũ, tao quên là cô ấy nhúng vào dầu hôi hay dầu chai gì đó đưa tụi tao xuống chỗ đón đồ.

Khi nghe tiếng đồ chạy xình xịch từ xa thì cô ấy quơ quơ ngọn đuốc theo dấu hiệu gì đó cho chủ đồ sẽ ghé bến, dân ở đây tốt lắm, họ giúp tụi tao rất nhiệt tình.

Có một đêm đồ ế, không có khách, tao và Nhung nằm dài trên băng, lim dim ngủ, chợt cảm giác như có luồng ánh sáng lạ len qua cửa sổ, tao bừng dậy la lên: “Nhung! Dậy đi, xem trăng lên”.

Ôi ánh trăng rằm đẹp vô cùng tận, ánh trăng tỏa sáng lung linh trên mặt nước, vầng trăng to như cái mâm, nhìn rõ thấy như có chú Cuội và cây đa trên ấy.

Hai bên dòng sông, hàng bần nhấp nhô theo sóng nước, cũng run rẩy như chào đón vầng trăng. Từ nhỏ đến giờ sống ở đô thị, đây là lần đầu tiên tao thấy trăng nhô lên trên mặt sông.

Rồi thì sau đó, tao cũng nhận được thư của chú mày viết từ trại

cảm động quá, và điều “mắc cời” là quản giáo ban đầu đọc để kiểm duyệt, riết rồi đọc để vui lây với bọn tù như chú mày và còn linh động là không hạn chế thư gửi vào cơ chứ!

Cuộc sống càng gian truân thì văn chương càng mượt mà sống động, đó Ngô Thụy Miên bây giờ làm bài nhạc nào hay như bài “Tình ca mùa Xuân” như lúc ông còn ở SG, khi ông nhớ người yêu đã rời khỏi đất nước, đi đến vùng trời xa lạ như Paris, London...

cải tạo, gửi về địa chỉ ở SG. Lần đầu tiên nhận được thư, tao khóc òa như con nít, chú mày vẫn còn sống, mà còn sống là còn hy vọng có ngày đoàn tụ.

Và từ đó, mỗi khi rảnh rỗi là tao viết thư cho “chú” của mày, tao kể chuyện học trò, về con đường tao đi qua từ Sài Gòn về Cần Đước và từ Cần Đước về SG, thư tao tả cảnh, tả tình thầy trò, các người bạn trong trại của chú mày chuyên tay nhau đọc, họ khen cô giáo Vinh viết thư

Rồi cũng đến ngày qui định được lên thăm chú của mày, tao đã kể con đường gian nan từ CD lên SG rồi, bây giờ tao kể sơ về con đường từ SG đến Hàm Tân.

4 giờ sáng, hai vai tao mang 2 bị đồ, càng nặng càng tốt, vì càng nặng thì đồ trữ khô cho chú càng nhiều, trên đầu thì đội nón lá, tao thật sự muốn trở thành một tên côn đồ, tao chen vào giữa hàng người đang chen lấn để mua được vé, có lúc chưa mua được ở hàng trên tao đã bị lấn

văng xuống hàng dưới, và cái nón lá bị đè bẹp dưới chân, tao đau khổ nhìn cái nón vì trưa nay lấy gì đội đầu khi phải đi bộ từ ngoài đường vào trại, mà đường đi toàn cát và dài hơn 3 cây số.

Rốt cuộc cũng mua được vé, lên xe đò cũng nệm chật người.

Khoản gian truân này cũng đã có bao nhiêu người viết rồi, tao viết cũng thừa, thôi tao kể chuyện chú mày là chính thôi.

Từ 7g sáng, xe chạy đến 12g trưa thì tới Hàm Tân, đi bộ vào trại và đợi đến 2g chiều, từng lượt người đi qua, đợi mãi thì cũng thấy chú của mày, chú đi trong 4, 5 người tù, từ mé dốc đàng xa thấy chú hiện ra đàng sau hàng lau sậy, nước mắt tự bao giờ trào ra không dừng được, rồi thì cũng đối diện với nhau, tay cũng chẳng nắm tay vì có chị của chú đi cùng, đàng sau lưng thì công an đi tới đi lui la hét “Trao đổi gì thì nhanh lên đi chứ” Chú bảo tao nhìn dưới chân chú đi, tao kín đáo nhìn xuống, chú nhẹ nhàng rút chân ra khỏi chiếc giày “ba ta”.

Trời hời trời, móng chân sần sùi, đen đũi. Chú bảo đi lao động dầm sinh, thúí móng... chú phải mượn đôi giày “ba ta” của bạn tù mang đỡ ra ngoài để gập thân nhân.

Mỗi gia đình chỉ gặp thân nhân 15’ rồi về. Sau khi trao đổi túi, thức ăn... nói dăm ba chuyện. Tao để chú ra trước.

Chỉ vài phút sau, chú đi khuất sau cái dốc và không thấy gì nữa, chỉ là hàng lau sậy lung linh theo gió.

Rồi thì mọi người ra về cũng gian truân như lúc đi và tao trở về trường để trưa hôm sau cho kịp lên lớp.

Những ngày dạy ở Long Hựu, nếu không kể những gian nan, cực khổ khi phải lặn lội từ SG xuống, thì tao thật sự yêu học trò, yêu cuộc sống

binh dị ở đây, yêu dân chúng địa phương, yêu biển êm đềm, không dữ dằn như ở Vũng Tàu.

Cho đến một ngày nọ, 2 huyện Cần Đước và Cần Giuộc có thông báo kêu gọi dân chúng 2 huyện cùng tất cả giáo viên, công nhân viên đi làm thủy lợi, đắp con sông chảy xuyên qua Cần Giuộc, tao quên tên con sông gì rồi, đại khái là trên thì là cầu có đường xe chạy, dưới thì làm cái đập, mùa khô thì ngăn nước mặn từ biển chảy vào, mùa mưa thì đóng đập lại giữ nước ngọt cho dân 2 bên sông làm ruộng.

Tao không biết dự án này có thành công không, nhưng chính quyền thông báo tất cả thành phần từ 18 tuổi trở lên phải đi thủy lợi. Giáo viên phải tham gia 1 tuần lễ.

Hôm ấy là chiều thứ bảy, xem như giáo viên đã hoàn thành chỉ tiêu, tụi tao vào nhà dân rửa mặt, tay, chân... và ra đón xe về SG.

Tao nhớ mày vô cùng, kỳ rồi đi thăm chú mày tao không ghé mày, cho mày hay tin vì trời đã khuya. Hơn nữa từ ngày tao đi CD đến nay, tao cũng không có dịp đến thăm mày, gần 2 năm rồi còn gì.

Thôi thì sẵn hôm nay về sớm ghé chơi, thăm mày xem độ này làm ăn ra sao?

Thế là tao ghé nhà mày, gặp đứa em gái, gặp Má mày cho hay mày đã lấy chồng ra riêng rồi. Tao nghe cũng mừng cho mày, đến chừng em mày nói thêm, chồng của chỉ là bác sĩ (thế thì tốt quá! - Đổi đời - Tao cũng mừng cho bạn) Tính tao từ xưa đã không gan tị, nên nghĩ ai cũng như mình. Em mày nói thêm “chồng của chỉ là bác sĩ ở trong bưng ra”. Tao há hốc mồm hỏi lại: “hả?” em mày thao thao nói tiếp

“Chị ấy hay nhắc chị luôn, chị đi với em ra nhà chị ấy chơi”.

Trong bụng tao chẳng nghĩ là nhờ vả chuyện gì nhưng tò mò muốn biết sự tình, thế là tao đi với em mày, vòng vo một hồi trong hẻm thì ra đường lớn Trương Minh Giảng, nó dắt tao đến một căn nhà mặt đường 2 tầng lầu – “Nhà của chị em đây”

Ôi giờ ơi, tao nhìn lại tao, đầu cột búi tóc, chân đi dép mủ, quần vải ú đen, áo bà ba may từ áo dài được sửa lại, đã vậy còn dính mấy vết bùn nữa, tao chần chừ không biết có nên vào nhà mày không, thôi thì cứ vào, mình đâu có đi mượn tiền đâu mà sợ, thăm bạn thôi mà. À ! tay còn xách giỏ bâng vâng, ba cái thứ linh tinh nhét vào giỏ, chạy học tốc ra bến xe, nên nó độn thù lù một đống trong giỏ.

À ! còn cái này nữa, trước khi đi thủy lợi độ vài tuần, tao có mua 20kg cá đở đuôi, tao quên tên là cá gì, nhưng xương nó nhuyễn làm khô dễ ăn lắm. Tao dạy một buổi, còn một buổi mượn chủ nhà mấy miếng nylon trải trên xi măng, tao trải cá ra phơi khô, sau khi ướp ít muối, mày biết không, phải mất 10 ngày, tao đội nón lá, cầm que dài đuổi gà của chủ nhà, không cho nó nhảy vào xực mát. Hôm nay, sẵn ngày cuối làm thủy lợi, tao đem về cho má tao và biểu nhà mày một ít, tao đã sốt cho má mày một nửa, còn một nửa tao đem tới cho mày.

Em mày bấm chuông, cũng phải mất vài phút mới có tiếng động trong nhà, hình như có người ra mở cửa, con chó chắc là chó Berger (?) sủa inh ỏi, tao còn nhớ hồi đó mày điệu lắm, không giàu nhưng điệu, tiếng nói cũng điệu, bước đi cũng điệu sửa soạn trang điểm thì lâu, tao nghĩ thầm “chứng nào tật nấy”.

Rồi thì cửa cũng mở, 2 năm trời mới gặp lại mày, trái với vẻ vốn vã của tao, mày nhìn tao hờ hững. Lệ

Hằng ơi, trong bụng của tao, tao định kể cho mày nghe về những gian truân của tao kể từ ngày tao xa mày để đi nhận việc, tao định kể chuyện đi thuyền đêm trăng, chuyện làm cá khô... quá nhiều chuyện, tao sẽ dắt mày đi ăn gỏi khô bò... đủ thứ dự định với mày tối nay, à! Còn chuyện của chú mày nữa chứ.

Nhưng thôi, tao chỉ tới thăm mày, tao bận lắm (ba sạo), tao phải về để má tao mong (nhưng tao không để lại gói khô này đâu, biết đâu mày sẽ quăng trong xô xính nào đó) thôi... tao về nghe Ân (nghĩ bụng là – lần này: Thôi! vĩnh biệt mày...)

Lệ Hằng ơi, mày biết tao mê vọng cổ lắm phải không? Tao mê Thành Được, Hữu Phước, Thanh Sang, Minh Cảnh... Ngọc Giàu, Thanh Nga, tức là những giọng ca xưa vang bóng một thời, trong bài ca “Cây trướng cá sau hè” đại khái 2 người thuở nhỏ yêu nhau, lớn lên đứa con trai đi kháng chiến, họ đã thề non hẹn biển bên cây trướng cá sau hè, một hôm đứa con trai trở về tìm lại người yêu và cây trướng cá, thì thấy chồng của cô gái là người Pháp cho quân đồn cây trướng cá, để trống đường cho dễ nhìn thấy nghĩa quân mà giết.

Minh Cảnh là chàng trai ấy, tức khí ca giọng cổ... thiếu chi người em lấy...sao em đi lấy giặc làm chồng. Tao cũng tức khí lên mà sửa lại là “Thiếu chi người cho mày lấy... sao đi lấy ... làm chồng” Trong khi chú mày đi lao tác chưa hẹn ngày ra, hèn chi mày chẳng một lời thăm hỏi, không một món quà dù là một điếu thuốc.

Trên đường về nhà, ôm mơ khô và cái giỏ bàng, lòng buồn vô hạn kể từ nay vĩnh biệt mày, chắc sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng thôi tao cũng mừng cho mày, có nơi nương tựa, có nhà cao cửa rộng trong khi dân tình ùn ùn “ghi danh” đi kinh tế mới.

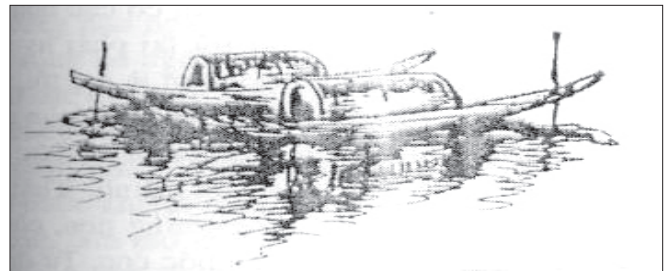
Ơn Em

Tặng Dương Thị Vân – GL66

*Cho dù biển đổi sao đời,
Em ơi, em vẫn đời đời trong anh.
Tìm anh như cõi thiên thanh
Luôn luôn chứa một màu xanh vĩnh hằng.
Anh là trời, em là trăng.
Chúng ta cùng tạo lượng năng cho đời
Cùng nhau vui sống thanh thoi,
Bên con yêu dấu, bên người thiết thân.
Song bước trong cõi hồng trần,
Dựng xây duyên pháp đến chân Niết Bàn.*

Rẻ GL Nguyễn Hữu Hùng

Vinh Phan
GL71

Vật Liệu

Vỏ bánh

- 1 cup nước
- 1 ¼ lb butter
- 1 cup bột
- 4 quả trứng gà

Kem bánh

- 1 hộp Vanilla Jello 40 oz
- 1 cup Whipping cream
- 1 cup sữa tươi nonfat

Cách Làm

Vỏ bánh

Nấu nước + butter cho sôi lên, xong tắt bếp, bỏ bột vào khuấy cho đều để khỏi óc trâu, đổ bột ra chậu nhỏ xong bỏ trứng vào đánh cho hòa vào với nhau thành một khối nhão, tùy theo trứng lớn hay nhỏ, nếu cảm thấy khối bột hòa lại với nhau hơi khô, có thể cho thêm trứng vào từ từ để bột đứng quá nhão để khi múc ra khay nướng bột sẽ chảy ra không đẹp. Tráng khay bằng dầu PAM.

Kỹ Thuật

- Bột lường trước để riêng vào container nhỏ.
- Trứng đập ra tô, xong dùng nĩa đánh sơ cho hai lòng đỏ và trắng hòa vào nhau, không cần kỹ lắm.
- Dùng máy đánh trứng để đánh bột.
- Lò mở trước năm phút nhiệt độ 375 độ F.

Trong lúc nướng bánh có thể hé ra nhìn nhưng không được kéo khay ra, vì trong lúc bánh đang nở kéo khay ra bánh sẽ xẹp xuống. Nướng bánh khoảng 25 phút, nhìn trên mặt bánh không thấy bột thì mới lấy ra được nếu không bánh sẽ xẹp.

Phạm Liễu Chi

Cẩm Nang Thẩm Mỹ: *Bí quyết khi trang điểm*

TRƯƠNG NGỌC ANH

- Muốn cho lớp phấn lót trơn tru, mịn màng mà không dày, nên thấm ướt miếng bọt biển trước khi dùng.

- Đừng thử màu phấn lót trên cườm tay, mà nên thử ngay trên chỗ cằm, hay trên má, vì ở tay màu da khác với da mặt nhiều, màu sẽ không hợp với màu da mặt.

- Nếu bạn dùng phấn ướt, nên lắc chai cho thật kỹ trước khi xài, để màu pha trộn đều đặn.

- Để trung hoà màu, nên dùng phấn lót (foundation) màu pink, hay rosy blush.

- Khi cây đánh lông mi bị khô đặc,

bạn nhúng vô chén nước nóng một lát, chất thuốc mascara sẽ mềm và lỏng ra dễ xài.

- Để coi tự nhiên, đánh lông mi dưới thật mỏng và nhẹ nhàng.

- Sau khi thoa mascara, nên dùng cây lược nhỏ chải cho chất thuốc đều ra, và không bị đóng cục khi khô.

- Khi bạn bị quầng thâm dưới mắt, túi mắt, hay da dưới mắt bị chảy xệ, có nếp nhăn... đừng đánh mascara mí mắt dưới, tránh sự chú ý tới khuyết điểm, chỉ nên đánh lông mi trên thôi.

- Luôn luôn nhớ dùng phấn mặt

phủ một lớp mỏng sau khi hoàn tất trang điểm. Lớp bụi phấn mỏng này rất hiệu nghiệm để giữ lại lớp phấn son trang điểm bền bỉ hơn.

- Loại phấn bột xài bền hơn loại kem, hay lotion.

- Phấn bột giữ cho da không bị nhờn, nhưng chất dầu tự nhiên cũng cần có trên làn da, không nên lạm dụng phấn để giữ cho da có nét sáng bóng tự nhiên.

- Khi phủ lớp phấn sau cùng, nên cẩn thận bao phủ toàn diện khuôn mặt, luôn cả phần dưới cằm và cổ, để đừng thấy hai lần.

- Sau khi trang điểm, nếu cảm thấy màu sắc quá đậm, có thể dùng loose powder để che bớt màu.

- Nếu bạn có làn da ửng đỏ, đừng nên xài màu son đỏ, vì màu đỏ của da sẽ tăng thêm sắc đỏ.

- Nên nhớ nguyên tắc căn bản khi dùng son: màu son lột làm môi trông dày hơn, màu son đậm làm môi trông mỏng hơn.

- Để làm cho đôi môi mỏng, thoa bóng môi ngay giữa môi dưới.

- Vitamin E và chất oil sẽ giúp màu son bền hơn, khi mua son, nên nhớ điều này.

- Để màu son không dính răng, bạn đặt một ngón tay vào miệng, khép miệng lại, khi bạn rút ngón tay ra, son dư sẽ dính lên ngón tay mà không dính răng.

- Để chân mày mượt mịn, nằm yên chỗ, hãy dùng mascara loại clear để chải, sau đó xịt một chút keo xịt tóc lên ngón tay, rồi vuốt nhẹ nhàng chân mày, theo hình dạng mong muốn.

- Loại concealer rất dày, khi xài nên chọn màu gần giống màu da thật và dùng ít.

- Bạn có thể trang điểm một cách thật đơn giản là dùng concealer và ít son trên đôi môi.

- Đừng quá lo lắng về sự khác biệt màu của son và má hồng, bạn chỉ cần xài màu theo gốc chung, ví

dụ cùng như màu đỏ, hồng, cam, hay nâu ...

Từ Ban Ngày Đến Ban Đêm: Điểm Phấn Tô Son

Đôi khi sau một ngày làm việc, vào buổi tối bạn có hẹn mà không kịp trở về nhà để sửa soạn trang điểm lại, vài bí quyết sau có thể áp

dụng trong trường hợp cần thiết đó.

- Luôn giữ theo sắc tay của bạn chai toner nhỏ. Xịt lên mặt, để làm mềm mại lớp phấn ướt (foundation) sau một ngày làm việc, giúp cho lớp phấn trên mặt tươi trở lại. Dùng loại chai nhỏ để xài.

- Chạm chút phấn khô sau khi làn

da đã tươi mát nhờ toner. Lớp phấn này sẽ làm cho màu sắc của làn da đều trở lại.

- Nếu không có đủ thì giờ, bạn không cần phải thoa lại phấn ướt, chỉ cần dùng concealer che đậy những dấu vết trên da nếu cần.

- Đánh lông mi lại một lớp mới, đôi mắt bạn sẽ tươi và sáng lên ngay.

Nhớ dùng cây cuốn lông mi (eyelash curl) để làm hàng lông mi cong lên.

- Làm cho đôi mắt tươi sáng bằng cách dùng shimmer stick, cách dùng cho sáng là vẽ ngay đường viền mắt phía trong góc mắt và một chút nơi đuôi mắt. (Maybelline loại roller đang có nhiều màu mới).

- Thoa bóng môi (đề nghị Gloss hiệu Mac rất đẹp)

- Hiệu Neutrogena loại Shimmer sheers dùng chung cho gò má, mắt và môi, rất tiện dụng để xài trong trường hợp này. Bạn chỉ cần dùng mỗi chỗ chút ít thôi, cũng đủ làm toàn khuôn mặt tươi mới trở lại.

Những bí quyết nhỏ nói trên sẽ giúp cho khuôn mặt bạn tươi lên, không còn nét mệt mỏi nữa.

Bạn đã sẵn sàng cho một buổi tối không kém phần quyến rũ.

Chúc các bạn Gia Long vui với cảm nang trang điểm nhỏ này.

Trương Ngọc Anh

Sức khỏe là vàng

Mới đây, theo quyển sách đang làm rung động Âu Châu, “Natural Cures” của Bác sĩ Ducarre, thì ai trong chúng ta cũng có thể tự điều chế lấy một loại tiên dược vừa có tác dụng chống lại quá trình lão hóa, vừa trị được bách bệnh.

Không cần phải lên núi hái lá thuốc và sau đó mất công sao, sắc rắc rối như các danh y ngày xưa: Dược liệu dùng để bào chế tiên dược có sẵn bên ta và cách “luyện” tiên dược cũng đã... Chỉ cần bỏ ra vài đồng mua lấy một hũ dấm táo (Apple Cider Vinegar) và lọ mật ong là xong ngay.

Theo cách chỉ dẫn của BS Ducarre, sau đây là cách thức “pha chế” tiên dược dấm táo-mật ong để

trị bệnh:

* Thấp Khớp

Lấy một muỗng canh (tablespoon) dấm táo quậy với một muỗng canh mật ong rồi đổ chung vào tách nước đã nấu sôi để uống ngày hai lần – vào buổi sáng và buổi tối - hầu trị bệnh thấp khớp. Ngoài ra, cũng dùng hỗn hợp dấm táo - mật ong khuấy kỹ để thoa lên chỗ thấp khớp theo dùng phương cách trị liệu trong uống ngoài thoa.

* Nhiễm trùng bọng đái

Vào buổi sáng, trưa và chiều, mỗi lần trộn lộn một muỗng trà (teaspoon) dấm táo cùng một muỗng nhỏ mật ong để uống như một thứ thuốc nhằm diệt vi khuẩn gây nhiễm

trong bọng đái. Có thể cho thêm một muỗng nhỏ nước Cranberry vào hỗn hợp nơi trên để gia tăng hiệu năng của loại thuốc diệt trùng thiên nhiên này.

* Ung Thư

Các cuộc khảo cứu chỉ rằng các bệnh nhân ung thư được chữa trị bằng phương pháp hóa học trị liệu, nếu chịu uống thêm dấm táo trộn mật ong mỗi ngày sẽ thuyên giảm bệnh nhanh gấp hai lần số bệnh nhân không uống mà chỉ dùng phương pháp hóa học trị liệu không thôi để điều trị.

* Sưng loét miệng

Ăn rau xà lách trộn với dấm táo cùng mật ong hai lần một ngày, sẽ

trị dứt chứng sưng loét miệng.

* Hạ mức Cholesterol

Khuấy 3 muỗng canh mật ong, 3 muỗng canh dấm táo với 2 tách nước trà nóng, uống như thế, ít nhất, ngày 2 lần, sẽ hạ và giữ được mức Cholesterol thấp.

* Bị cảm lạnh, đau cổ họng

Uống hỗn hợp gồm một muỗng canh dấm táo và một muỗng nhỏ (teaspoon) mật ong, là sau vài giờ các khó chịu do cảm lạnh và đau cổ họng gây ra sẽ biến mất.

* Mệt mỏi

Nửa muỗng nhỏ dấm táo và một muỗng canh mật ong trộn chung là liều thuốc hồi lực xua tan mệt mỏi.

* Trị rụng tóc, tăng thính giác

Sáng, trưa, chiều, uống dấm táo trộn mật ong theo một tỉ lệ đồng đều, làm tóc không bị rụng và làm tai thính hơn.

* Trị đau tim

Để phòng ngừa đau tim và tránh được những tai biến do mỡ đóng ở thành động mạch, thì mỗi ngày nên uống một tách dấm táo được làm ngọt bằng một muỗng nhỏ mật ong.

* Áp huyết cao

Trong vòng một tháng sau khi uống một hỗn hợp gồm 2 phần dấm táo, trộn với 1 phần mật ong, thì các người bị cao máu trong một cuộc thử nghiệm ở Ý đã khỏi bệnh.

* Tăng cường khả năng của hệ miễn nhiễm của cơ thể

Hỗn hợp dấm táo - mật ong làm cho các bạch huyết cầu mạnh mẽ hơn, vì vậy gia tăng khả năng tiêu diệt vi trùng, và phòng vệ cơ thể của

Họp Bạn

*Năm mươi năm đã qua
Một chín năm chín (1959) xa
Nhưng tình bạn chúng ta
Vẫn vui vẻ đậm đà
Mong rằng không phai nhạt
Dù tuổi sáu mươi qua
Ráng cùng nhau xum họp
Vui chung một mái nhà*

GL1966 11/14/2009

hệ miễn nhiễm lên gấp 3 lần.

* Bao tử

Trộn ¼ tách dấm táo với hai muỗng nhỏ mật ong rồi đem cất vào tủ lạnh, là coi như có hủ thuốc trị đau dạ dày, và trị chứng khó tiêu rất công hiệu.

Mỗi lần khó chịu bao tử uống hai muỗng nhỏ hỗn hợp đó.

* Trị cúm

Các cuộc khảo cứu của y giới Đan Mạch chỉ rằng mỗi giờ uống một muỗng nhỏ của hai phân lượng mật ong và dấm táo bằng nhau, và trộn chung với nhau, sẽ chữa được bệnh

cúm.

* Sống lâu trăm tuổi

Không còn là giấc mơ xa vời nếu mỗi ngày uống một tách trà nóng có trộn hai muỗng nhỏ mật ong và hai muỗng nhỏ dấm táo.

Ngoài tất cả các công dụng vừa nói, dùng hỗn hợp dấm táo, mật ong một cách đều đặn và thường xuyên còn làm cho da dễ mịn màng hơn, giúp cơ thể có thêm năng lực, làm cơ thể thon gọn. Và thoa ngoài da để trị chứng đau nhức bắp thịt, đau bàn chân vì tập thể thao nhiều quá.

Sưu Tâm

Tạ Ơn

TUYẾT NHUNG PHAN MORELAND

Nói đến Tạ Ơn phải nghĩ là chúng ta đã thọ ơn. Một đời người, dù muốn, dù không, dù ít, dù nhiều, chúng ta đã, đang hay sẽ thọ ơn từ nhiều người, nhiều thứ, nhiều việc.

Tạ ơn cha mẹ đã tạo nên hình hài, nuôi nấng, thương yêu, đùm bọc.

Tạ ơn thầy cô đã mở mang trí tuệ, giáo dục chúng ta thành những người có kiến thức, đức hạnh.

Tạ ơn những kỹ sư, người thợ đã chế tạo xe, tàu hỏa, phi cơ, tàu thuyền để chuyên chở chúng ta từ nơi này đến chỗ kia.

Tạ ơn những vị Tu hành của các Đạo Giáo đã hướng dẫn tinh thần để chúng ta nhận thức được Chân, Thiện, Mỹ.

Tạ ơn các Khoa học gia đã dày công nghiên cứu để giúp nhân loại có kiến thức cao xa và có sự sống an toàn hơn.

Tạ ơn những nông phu, công nhân đã dầm mưa, giải nắng đem lại cơm áo, thực phẩm để chúng ta dùng.

Tạ ơn anh, chị, em, trong tình máu mủ đã đùm bọc, thương yêu, giúp đỡ lẫn nhau.

Tạ ơn chồng, vợ đã cùng nhau nuôi nấng dạy dỗ con cái, có khi phải chịu cực khổ để tạo một gia đình hạnh phúc.

Tạ ơn các Bác sĩ đã tận tình chữa trị những con bệnh qua khỏi những cơn đau đớn, nhiều khi cứu cả mạng sống.

Tạ ơn các nhạc sĩ, ca sĩ đã chuyển đến chúng ta những lời hay, ý đẹp.

Tạ ơn các văn sĩ đã moi tìm óc, viết nên những áng văn để bồi dưỡng tinh thần chúng ta.

Tạ ơn các chiến sĩ đã quên mình, bảo vệ Tổ Quốc để đồng bào của họ được sống trong thanh bình.

Và sau hết:

Tạ ơn mưa mang đến sự tươi mát cho cây lá, hoa quả.

KHI TÔI VỀ

Trần Thanh Hương / GL 1971

*Khi tôi về mùa xuân vàng trước ngõ
Vườn ai đưa hương cũ thoảng trong hồn
Cơn gió nhẹ xôn xao đùa cọng cỏ
Bỗng nghe lòng ngơ ngẩn nhớ sự môn
Khi tôi về trường xưa chùng vãn đợi
Người xưa sao không thấy đứng bên thềm
Hành lang vắng khuôn viên buồn rữ rượi
Lá me già như cũng nặng nề hơn
Khi tôi về tháng giêng còn bước vội
Mắt nhìn xưa không thấy nữa bên trời
Ơi ngơ gác chân về nghe gió lộng
Thoảng âm thầm đâu đó tiếng chia phôi*

*Gia Long tôi về giữa tháng giêng
Hình như hoa đỏ nở trên cành
Hình như hương sứ lùa trong tóc
Và có mây trời xanh rất xanh
Gia Long tôi về giữa tháng giêng
Hình như ai đóp đứng bên đường
Đưa tay lặng ngắt chùm hoa nhỏ
Đôi bóng một người thương rất thương
Gia Long tôi về lúc tháng giêng
Nhìn ai sau cửa chòm buồng riềm
Hình như có một mùi hương lạ
Ghé lại bên thềm mưa đổ nghiêng
Gia Long tôi về lúc tháng giêng
Đường đi trăm ngã đến trăm miền
Chao ơi nhớ mãi ngày xưa cũ
Biền biệt nơi đâu những bóng hình*

Tạ ơn nắng mang lại ấm áp vào mùa đông.

Tạ ơn gió mát trong mùa hè.

Nhân dịp này xin tạ ơn các bạn đồng niên Gia Long, đệ nhất cấp B7, niên khóa 1955-1959 và đệ nhị cấp Ban C, niên khóa 1959-1962.

Tạ ơn HAH CNS Gia Long Nam California và nhất là Ban Chấp Hành niên khóa 2008-2010 đã thăm hỏi, điện thoại, điện thư, gửi thiệp, an ủi, giúp đỡ, khuyến khích và đưa tiễn linh cữu của chồng tôi vào tháng Sáu năm 2009.

Mùa Đông, California 2009
Tuyết Nhung Phan Moreland

Trường chuyên khoa thẩm mỹ

ABC

TRẦN KIM ÁNH

Cộng đồng người Việt ở hải ngoại trong vòng 30 năm qua đã tiến một bước khá dài, với những đóng góp hữu hiệu và đáng khen ngợi trong các quốc gia

có người Việt định cư. Số người hành nghề bác sĩ, dược sĩ, nha sĩ, kỹ sư, luật sư... ở Mỹ, đã đạt đến mức

độ đáng kể. Tuy nhiên, ở vai trò chủ nhân kiêm giám đốc một trường chuyên khoa thẩm mỹ thì quả thật là một điều hiếm có.

Tọa lạc ở một địa điểm rộng lớn khang trang, gần góc đường Brookhurst và Westminster, thuộc thành phố Garden Grove, trường Advance Beauty College (ABC) đã

và đang đào tạo các chuyên viên thẩm mỹ từ nhiều năm qua, giúp họ có công ăn việc làm, nuôi sống gia đình. Chủ nhân của trường chuyên khoa này không ai khác hơn là chị Nguyễn Thị Mìn, một Gia Long với dáng người thanh nhã, điểm trang với nụ cười khả ái duyên dáng, làm ấm lòng người. Qua tấm lòng ưu ái

của chị Mìn dành cho Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Gia Long - Nam California, trường thẩm mỹ này còn là nơi hội họp bàn thảo về những sinh hoạt của Hội. Một lần có dịp ghé thăm chị Mìn, chúng kiến các phòng học đông đúc và năng động của trường ABC, tôi thăm thán phục tài quản trị và kinh doanh của chị.

Một ngày đẹp trời vào trung tuần tháng 8 vừa qua, tình cờ trò chuyện với chị Mìn trong ngày picnic của Hội Gia Long ở Mile Square park,

thành phố Fountain Valley, tôi có dịp tìm hiểu thêm về trường ABC. Ngẫu nhiên buổi trò chuyện này giúp tôi có đề tài viết cho Đặc san Gia Long 2009, để cùng chia sẻ với quý Thầy Cô và các bạn đồng môn xa gần bài phỏng vấn chị Mìn sau đây:

Kim Ánh: Chào chị Mìn. Gần đây em nhận thấy trường ABC được tân trang thật đẹp, với hai con sư tử to lớn chạm trổ bằng đá cẩm thạch ở hai bên cổng chính. Em với bản tính "hiếu kỳ muôn thuở"...xin chị cho biết trường được thành lập từ năm nào và tiểu sử của ngôi trường này.

Chị Mìn: Chào Kim Ánh, chị rất vui là chị em mình có dịp trò chuyện hôm nay. Trường thẩm mỹ này được thành lập vào năm 1987, được đặt tên là

Tâm's Beauty College. Đến năm 1999, trường được chuyển giao cho hai cháu Tâm và Linh. Kể từ đó, hai anh em đổi tên trường thành ABC, chữ viết tắt của Advance Beauty College. Trường có tên trong danh

sách các trường thẩm mỹ được thi thực bởi Board of Barbering and Cosmetology của tiểu bang California.

Kim Ánh: Thưa chị, trường có thể nhận tối đa bao nhiêu học viên, và hiện tại có bao nhiêu người đang theo học?

Chị Mìn: Trường có diện tích khoảng 9000 sq. ft, gồm có các lớp ngày và đêm – có thể chứa khoảng 300 học viên cùng lúc. Hiện tại trường có khoảng trên 200 học viên đang theo học.

Kim Ánh: Xin chị cho biết chương trình học gồm những môn gì?

Chị Mìn: Trường có các lớp dạy về Tóc, Móng tay, Dưỡng da mặt, Trị liệu thoa bóp, và Huấn luyện giảng viên (Hair, Nails, Facial, Massage Therapy, Teacher Training.)

Kim Ánh: Cho những học viên không đủ sức đóng tiền học, thì trường có nhận cho vay tiền, hay có những chương trình trợ giúp những học viên nghèo này hay không, thưa

chị?

Chị Mịn: Trường có trợ cấp của chính phủ cho những người có lợi tức thấp. Nếu hội đủ điều kiện, học viên sẽ được tài trợ tất cả học phí và đồ nghề, có khi còn dư chút ít tiền tiêu, ngoại trừ lớp Nails vì số giờ học ít (400 giờ) nên phải tự trả. Tuy nhiên, trường lấy giá rất khiêm tốn, chỉ có \$350 học phí (lớp Nails) cho toàn khóa học cộng với \$75 tiền ghi danh.

Kim Ánh: Thưa chị, trường có bao nhiêu giảng viên, và điều kiện nào để được chị nhận họ vào dạy ở trường ABC?

Chị Mịn: Trường có khoảng 20 giảng viên toàn phần (full-time) và bán phần (part-time). Học viên sau khi có bằng về Tóc học thêm 600 giờ, hoặc sau 3 năm hành nghề là có đủ điều kiện để dạy.

Kim Ánh: Thưa chị, ngành nào có nhiều học viên ghi tên học nhiều nhất? Em nghe nói, người Cam Bốt thì chuyên về doughnut shops, người Tàu về tiệm ăn, người Mỹ Tây Cơ về gardening, người Việt Nam thì mở tiệm Nails – chị nghĩ sao về ‘stereotype’ này?

Chị Mịn: Đúng như vậy đó em, người Việt Nam mình mở tiệm Nails nhiều nhất vì người Việt mình khéo tay, tỉ mỉ - và thời gian học lại ngắn, chỉ cần học 400 giờ là học viên có thể đi thi lấy bằng để đi làm hoặc mở tiệm.

Kim Ánh: Thưa chị, hiện tại trường có bao nhiêu học viên người Mỹ gốc người Việt, và thành phần còn lại?

Chị Mịn: Trường có khoảng 85% đến 90% là người gốc Việt, phần còn lại là người Mỹ, Nhật, Đại Hàn, và có cả Cam Bốt nữa.

Kim Ánh: Xin chị cho biết một ngành học, thí dụ như cắt tóc và uốn

tóc, kéo dài bao lâu? Và nếu thi không đậu sau khóa học thì học viên thường phải làm gì?

Chị Mịn: Học ngành Tóc (bao gồm có tóc, móng tay, và da mặt) thời gian học là 1600 giờ. Nếu học riêng từng môn thì móng tay 400 giờ, da mặt 600 giờ. Nếu thi không đậu, học viên có thể thi lại vì số giờ học sẽ không bao giờ bị mất.

Kim Ánh: Sau khi học xong một khóa huấn luyện từ trường ABC, học viên được trường cấp chứng chỉ hành nghề hay họ phải qua một kỳ thi của tiểu bang, thưa chị?

Chị Mịn: Sau khi học xong, học viên được trường cấp chứng chỉ, nhưng vẫn phải qua kỳ thi đậu lấy bằng của tiểu bang trước khi hành nghề.

Kim Ánh: Nếu một học viên tương lai muốn biết chi tiết về trường ABC thì họ có thể tìm thấy ở đâu, thưa chị?

Chị Mịn: Địa chỉ của trường là 10121 Westminster Ave, Garden Grove, CA 92843, mở cửa từ thứ ba đến thứ bảy, điện thoại 714-530-2131, website

www.advancebeautycollege.com.

Kim Ánh: Câu hỏi sau cùng, xin

chị cho biết cảm tưởng vui buồn qua kinh nghiệm của chị trong vai trò giám đốc của một trường huấn nghệ có tâm vóc như trường ABC.

Chị Mịn: Chị nghĩ làm việc gì cũng có lúc vui lúc buồn, không ai tránh khỏi. Nhưng trong nghề này chị thấy vui nhiều hơn buồn vì học viên khi mới bước chân vào trường rất lo lắng bối ngỡ, nhưng chừng một thời gian ngắn sau khi tốt nghiệp có bằng, có việc làm, và có những trường hợp trở nên giàu có. Sự thành công của các học viên sau khi ra trường cũng là niềm vui của chị.

Kim Ánh: Em xin chân thành cảm ơn chị Mịn rất nhiều đã dành thì giờ quý báu trả lời những câu hỏi của em.

Chị Mịn: Chị cảm ơn Kim Ánh cho buổi phỏng vấn hôm nay và xin thân ái mời quý bạn Gia Long nếu có dịp ghé thăm Trường ABC, với quyển Đặc san GL trong tay sẽ được tặng làm móng tay miễn phí.

Kim Ánh: Tuyệt vời! Em xin chào chị Mịn.

Chị Mịn: Chào em nhé. Hẹn mình gặp lại vào buổi họp mặt Gia Long sắp đến.

